

Ôn Thôn Nương Tử

Contents

Ôn Thôn Nương Tử	2
1. Chương 1: Chương 1:	2
2. Chương 2: Chương 2	5
3. Chương 3: Chương 3	8
4. Chương 4: Chương 4	11
5. Chương 5: Chương 5	15
6. Chương 6: Chương 6	19
7. Chương 7: Chương 7	22
8. Chương 8: Chương 8	25
9. Chương 9: Chương 9	28
10. Chương 10: Chương 10	31
11. Chương 11: Chương 11	35
12. Chương 12: Chương 12	38
13. Chương 13: Chương 13	43
14. Chương 14: Chương 14	45
15. Chương 15: Chương 15	48
16. Chương 16: Chương 16	51
17. Chương 17: Chương 17	54
18. Chương 18: Chương 18	57
19. Chương 19: Chương 19	60
20. Chương 20: Chương 20	63
21. Chương 21: Chương 21	65
22. Chương 22: Chương 22	68
23. Chương 23: Chương 23	70
24. Chương 24: Chương 24	72
25. Chương 25: Chương 25	74
26. Chương 26: Chương 26	76
27. Chương 27: Chương 27	79
28. Chương 28: Chương 28	81
29. Chương 29: Chương 29	83
30. Chương 30: Chương 30	86
31. Chương 31: Chương 31	88
32. Chương 32: Chương 32	91
33. Chương 33: Chương 33	94
34. Chương 34: Chương 34	96
35. Chương 35: Chương 35	99
36. Chương 36: Chương 36	101
37. Chương 37: Chương 37	103
38. Chương 38: Chương 38	105
39. Chương 39: Chương 39	108
40. Chương 40: Chương 40	110
41. Chương 41: Chương 41	112

Ôn Thôn Nương Tử

Giới thiệu

Một người có vẻ đẹp cực kỳ âm nhu, phong lưu phóng khoáng nhưng cá tính nóng nảy như lửa: Thiế

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/on-thon-nuong-tu>

1. Chương 1: Chương 1:

ác hạ đã đến kinh thành chưa? Đã từng nghe câu chuyện này chưa?

Kinh thành có ba tòa lầu lớn, lần lượt là đông Hồng Tự, tây Thúy Ngọc, bắc Yên Chi.

Nghe nói rằng, đông Hồng Tự, tây Thúy Ngọc, bắc Chi Yên là ba đại thanh lâu nổi danh nhất kinh thành, nơi bướm hoa nổi liền tám ngả. Mà trùng hợp, vị trí của ba tòa thanh lâu chia ra ở tám ngả lớn đông, tây, bắc, trong đó ở bắc Yên Chi Lâu, không những có những cái lưới duyên dáng như hoa, khéo léo nuốt nà, chính là nơi hội tụ tất cả các thể loại mỹ nữ, tài nữ đi khắp đại giang nam bắc, hấp dẫn vô số văn nhân nho sĩ, quan lại quyền quý nghe danh mà đến.

[Yên Chi Lâu]

Cánh cửa lớn sơn màu son treo một tấm chiếu bài bằng gỗ màu đen, trên chiếu bài có viết ba chữ vàng “Yên Chi Lâu” như rồng bay phượng múa. Mặt tiền cũng giống hai đại thanh lâu kia, trước cửa lớn bày hai con sư tử đá ngồi chồm hổm mà hùng vĩ. Cánh cửa sơn son mở rộng, hai bên đứng gác cũng là kẻ hộ vệ khôi ngô. Yên Chi Lâu phân ra làm hai chi nhánh nhỏ và bốn viện. Bốn viện lần lượt là “Kim Các”, “Ngân các”, “Tinh Các”, “Nguyệt Các”. “Kim Các” thì không phải nói, và nơi cất tiền buôn bán (Kim, kim tiền, vàng, đủ lộng lẫy! Vừa nghe tên này, không cần phải nói, chính là chiếu của các tú bà khéo léo, vợ vét của cải). “Ngân Các” là chỗ ở của tú bà (Ha ha... vẫn liên quan đến tiền). “Tinh Các”, một thế giới sao, từ đó có thể biết, trong viện này là nơi ở của các cô gái bình thường hào nhoáng như pháo hoa. “Nguyệt Các” thì càng đơn giản, sao vây quanh trăng, tự nhiên là nơi ở của các hoa khôi chuyên thay tú bà kiếm tiền, hưởng thụ đãi ngộ tự nhiên không phải giống các nữ tử thanh lâu có thể nghĩ đến.

Yên Chi Lâu, mái cong ngọc lưu ly, ngói xanh tường đỏ, không có không khí tục tĩu, ngược lại mang khí thế hùng vĩ mà hoa lệ như chốn đài các phủ quan lại quyền quý. Càng không có chuyện các cô gái bán hoa mặc y phục hở hang đứng ở cửa giống trống khua chiêng chào hỏi khách khứa, không có cảnh tượng sờ sảng khiếm nhã cùng với tiếng cười nói dâm thanh không ngừng. Song, bên trong ẩn chứa một vũ trụ đáng sợ.

Trong tiếng sáo trúc cùng hương vị son phấn nồng nặc, các cô gái bán hoa mặc trang phục tầm thường, được trang điểm xinh đẹp, chu toàn tiêu tiền của các đại gia. Mà kim chủ, bất kể là văn nhân nho sĩ, hay là quan lại quyền quý, dân chúng bình thường, mọi người trái ôm phải ấp, một lát trên chốc cô gái bên trái, một lát lại ha ha cười khi ăn được “đậu hủ” cô gái bên phải, trải qua cuộc sống mơ màng, là cuộc sống sa đọa ngập trong vàng son.

Với cái lưỡi mềm mại như hoa, tú bà khôn khéo hài lòng nhìn thấy cảnh tượng thịnh vượng này, vẻ khôn khéo ấy, từ đôi mắt sắc bén vẫn không quên ngó chừng ra cửa, nhìn xem có đại kim chủ nào đến hay không, tuyệt đối không buông tha bất kỳ cơ hội kiếm tiền nào.

“Ồ, Đan công tử, ngài đã tới!” Đôi mắt bén nhọn nhìn thấy khách quen tới cửa, lập tức ngênh đón.

Đan công tử trong miệng tú bà, chính là kinh thành đệ nhất thiếu chủ Đan Ty Tuấn của Dương Uy tiêu cục. Chỉ thấy hần mặc nguyệt nha trường bào, đai lưng màu vàng, bên hông còn giắt ngọc bội trong suốt hiếm thấy. Mặc dù là công tử cao quý, nhưng mắt ngọc mảy ngài, da thịt như tuyết, nhìn thế nào cũng thấy đẹp hơn cả nữ nhân. Mỹ công tử như thế, thế nhưng lại đi dạo thanh lâu, thật là khiến người ta khó hiểu.

“Hỉ Thước ma ma (oh, xưng hô thế này cũng giống như tú bà trong bộ phim “Đem rượu hỏi trời xanh”*), con mắt của bà thật đúng là sáng như tuyết, ta còn chưa vào đã bị bà nhìn thấy.” Quả nhiên không hổ là tú bà đệ nhất tham tiền. Đan Ty Tuấn ở trong lòng thầm cười nhạo, mặt ngoài cũng không quên liếc mắt tán tỉnh các cô gái, dáng vẻ mười phần phong lưu.

(*Bộ phim này có tên tiếng việt là “Ngạo tử giang hồ”, công chiếu năm 2006)

“Đan công tử nói đùa rồi.” Hỉ Thước cầm khăn lụa trong tay khẽ che môi cười nói. “Công tử, lại tới nghe Yên Hà chúng ta hát phải không.” Ha ha... Đan công tử là kinh thành đệ nhất Thiếu chủ của Dương Uy tiêu cục, là một đại gia. Bà phảng phất nhìn thấy một đồng bạc lớn từ trên tay hần tiền vào miệng túi của mình.

“Đúng vậy, sao không thấy Yên Hà đâu?” Đôi mắt thâm thúy của Đan Ty Tuấn nhìn trên đài trống rỗng liền hỏi, hần đặc biệt tới để nghe nàng hát mà, ngàn vạn lần đừng có nói cho hần rằng, hôm nay Yên Hà không ra hát đấy nhé.

“Đan công tử, ngài ngồi đã. Yên Hà lập tức ra ngay.” Hỉ Thước gọi một kẻ hầu bàn, châm trà dâng nước cho kim chủ, đưa điểm tâm lên, rồi để cho tiểu nha hoàn đi mời Yên Hà ra ngoài.

Chỉ chốc lát sau, một cô gái mặc y phục màu lam chậm rãi đi ra ngoài. Nàng mặt như phù dung, thon thả thướt tha, vẻ ngoài kiều diễm trong nháy mắt đoạt đi ánh mắt của mọi người.

“Yên Hà tham kiến Đan công tử.” Mỹ nhân khẽ cúi người, tròn mắt lướt qua mà bách mỹ thiên kiều. Tuyệt đại mỹ nhân đây, chính là Yên Hà cô nương đứng đầu bảng Yên Chi Lâu.

“Yên Hà cô nương, không cần đa lễ. Tại hạ tới nghe cô nương hát mà.” Đan Ty Tuấn đỡ mỹ nhân dậy, nhẹ nhàng nói ở bên tai mỹ nhân.

“Vậy... Vậy Yên Hà bêu xấu!” Hành động thân mật của Đan Ty Tuấn khiến cho thân là hoa khôi đứng đầu bảng Yên Hà phải đỏ bừng hai má.

“Mời.” Đan Ty Tuấn thấy Yên Hà mặt đỏ bừng cười duyên, khoe miệng tà khí nhếch lên.

Quả nhiên, ngay cả Yên Hà thanh cao cũng chạy không thoát khỏi lòng bàn tay của mình.

Mỹ nhân chậm rãi đi lên khán đài, ngồi vào trước cây đàn cầm đã sớm đặt ở đó. Ngón tay nhỏ và dài nhẹ lướt trên dây cung, môi anh đào khẽ mở:

Hồng ngẫu hương tàn ngọc diễm thu, khinh giải la thường, độc chiêm lan chu.

Vân trung thủy ký cầm thư lai, nhận tự hồi thì, nguyệt mãn tây lâu.

Hoa tự phiêu linh thủy tự lưu, nhất chủng tương tư, lưỡng xử nhân sầu.

Thử tình vô kế khả tiêu trừ, tài hạ mi đầu, khước thượng tâm đầu.

(Sen đỏ hương tàn đắm hơi thu, nhẹ vén tà áo, một mình bước xuống thuyền.

Trong mây ai gửi lá thư đến? Lúc nhận bay về, trăng đã rọi lầu tây.

Hoa rơi rụng, nước chảy mau, một mối tương tư, cả hai cùng vương sầu.

Tâm tình không cách nào khuây khỏa, thư vừa hạ xuống khỏi tầm mắt, nỗi niềm lại trào dâng trong lòng.

Trích: Nhất Tiến Mai – Lý Thanh Chiếu – Tiu Ú dịch)

Tiếng ca uyển chuyển mà sâu bi, khiến cho đại sảnh đang nhộn nháo vì tiếng động nhất thời yên tĩnh trở lại.

Lúc Yên Hà ca xướng, toàn bộ tinh thần chăm chú. Về mặt biến hóa theo tiếng ca, thêm mấy phần mảnh mai hơn bình thường, càng khiến người ta thương tiếc.”Ba ba ba...”

Đan Ty Tuần vỗ tay đầu tiên.

“Không hổ là hoa khôi, Yên Hà cô nương hát rất hay!”

“Hát hay lắm, hát hay lắm.”

“Yên Hà cô nương hát rất hay!”

“...”

Những người còn lại nghe vậy, cũng rói rít khen ngợi.

“Cám ơn, cám ơn!” Yên Hà mỉm cười hướng cảm ơn mọi người.

“Thiếu gia, Thiếu gia!”

“Đứng lại, đứng lại.”

Đột nhiên một thiếu niên vừa la vừa chạy vào, đuổi theo phía sau hắn là hai gã hộ vệ của Yên Chi Lâu.

“Xảy ra chuyện gì?” Cho là có người đến làm loạn, Hỉ Thước run sợ nghiêm mặt đi tới trước gót chân bọn họ.

“Hỉ Thước ma ma, tiểu tử này không để ý chúng ta ngăn cản, quyết xông vào.” Một gã hộ vệ khôi ngô chỉ vào thiếu niên nói.

Thiếu niên không để ý tới hộ vệ phía sau, xẹt qua Hỉ Thước, chạy đến trước gót chân Đan công tử quỳ xuống:

“Thuộc hạ tham kiến Thiếu chủ.”

“Tiểu Lâm tử, sao ngươi lại tới đây?!” Đan Ty Tuần nhú mày nhìn thiếu niên đang quỳ trước mình, sao tiểu tử đứng đắn này cũng đến nơi này?.

“Đan công tử, hắn là thủ hạ của người ?!” Tú bà hỏi, may quá, vừa rồi hộ vệ của bà không làm bị thương thiếu niên này. Nếu không, có thể bị phiền toái lớn!

“Ừ.” Đan Ty Tuần gật đầu.

“A, thật không phải. Vừa rồi mạo phạm vị tiểu ca này.” Tú bà cười theo, trách móc hai vị hộ vệ.”Thiếu gia, lão gia xin ngài trở về phủ.” Thiếu niên mặt không chút thay đổi, không để ý tới vẻ mặt tú bà, lạnh giọng trả lời. Đến bây giờ hắn vẫn không thể tin được, chủ tử chỉ biết đi dạo thanh lâu, vẻ ngoài giống nữ nhân này lại là con trai của lão gia.

“Xảy ra chuyện gì? Lão đầu gọi ta trở về?!” Choáng, không phải lão già kia có âm mưu gì chứ?!

Nghe tiểu chủ tử vô lễ gọi cha mình, chân mày thiếu niên không đồng ý nhẹ chau lại, “Thiếu gia, không nên vô lễ gọi lão gia như thế!”

“A~, người đang dạy ta sao?!” Đan Ty Tuần tựa như cười mà không cười nhìn thiếu niên, thì ra tiểu tử này còn dám giáo huấn hắn.

“Thuộc hạ lỗi rồi!” Thiếu niên ý thức được mình vượt rào, lập tức trở lại.

“Nhưng lão gia có lệnh mời Thiếu chủ nhanh chóng trở về phủ!”

Nhanh chóng trở về? Chẳng lẽ trong phủ đã xảy ra chuyện gì?! Hay tiêu cục xảy ra chuyện? Thôi, hay là trước tiên cứ trở về nhìn thử một chút.

“Đi thôi!” Tiện tay lấy ra một thỏi vàng thưởng cho tú bà, Đan Ty Tuần cất bước ra ngoài.

“Đan công tử.” Thấy Đan Ty Tuần rời đi, Yên Hà không khỏi lên tiếng.

“À, Yên Hà cô nương, Đan mỗ có việc phải đi trước, ngày mai tới diện kiến.”

Đan Ty Tuần một câu “Ngày mai tới diện kiến”, khiến cho Yên Hà cười đến hai má đỏ ửng. Ha ha... Đan công tử quả nhiên là thích nàng.

Aiz, Đan Ty Tuần âm thầm lắc đầu: nữ nhân quả nhiên hay suy nghĩ lung tung.

2. Chương 2: Chương 2

(*Một số chú thích nhỏ trước khi đọc:

bảo tiêu: nghề bảo vệ hộ tống trên đường vận chuyển hàng hóa,

tiêu vật: hàng hóa được tiêu cục nhận hộ tống,

tiêu sư: các bậc thầy trong giới bảo tiêu,

tiếp tiêu/ xuất tiêu: nhận đi hộ tống tiêu vật.)

* * *

Phổ xá trong kinh thành, lưu truyền một đoạn ca dao như thế này:

Tướng thác tiêu, yếu trảo thù?

Đông đại nhai, hữu Dương Uy.

Luận giá cách, chân công đạo.

Đàm tín dự, năm măn ý.

Đồng hành tán, cố khách khoa.

Kinh Dương Uy, đỉnh oa oa..

[Muốn bảo tiêu, muốn tìm người?

Đường lớn phía đông, có Dương Uy.

Nói về giá cả, thật công bằng.

Nói về danh dự, người hài lòng.

Người đồng hành khen, khách cũ cũng ca ngợi.

Dương Uy ở kinh thành, là đệ nhất.]

“Đông đại nhai, hữu Dương Uy” trong đoạn ca dao, chính là ám chỉ ở con đường lớn phía đông, có tiêu cục đạo nghĩa và danh dự vang vọng trong giới bảo tiêu: Kinh thành Đệ nhất đại tiêu cục – Dương Uy tiêu cục.

Dương Uy tiêu cục từ khi sáng lập đến nay đã hơn bốn mươi năm, quy mô lúc ban đầu chỉ là một tiểu viện rách rưới phát triển cho tới bây giờ đã trở thành lầu vũ* hùng vĩ, số lượng tiêu sư cũng từ ban đầu chỉ có hai, ba người cho tới bây giờ đã hơn trăm người, địa vị của tiêu cục càng lúc càng nổi danh, đến bây giờ đã trở thành long đầu lão đại** trong giới bảo tiêu, dấu chân của tiêu cục in khắp đại giang nam bắc, tiếp tiêu vô số. Từ nhẹ như giấy viết thư, cho đến nặng như kỳ trân dị bảo, Dương Uy chẳng bao giờ để xảy ra bất kỳ rủi ro nào, nhưng từ trước đến nay tiêu vật đều là hàng hóa vật chất, hôm nay lại đột nhiên có người tới cửa, yêu cầu Dương Uy hộ tống một nữ nhân như tiêu vật đến nơi đất khách. Càng làm người ta khó hiểu hơn chính là, người nọ lại muốn mời Thiếu chủ Dương Uy tiêu cục Đan Ty Tuần đích thân xuất tiêu.

(*lâu vũ: tòa nhà)

(**long đầu lão đại: thống trị cả một giới)

Ở kinh thành không người nào không biết Đan Ty Tuần trời sanh tính tình phong lưu, thường xuyên ra vào những nơi bướm hoa. Đem một nữ nhi trong sạch giao cho hắn, không khác gì đem cừu con đưa vào miệng sói. Cho dù Đan Ty Tuần có phải tuân thủ quy tắc, không được đụng một ngón tay tới tiêu vật. Nhưng vốn dĩ với thanh danh của hắn như vậy, chỉ sợ cho dù chỉ đi theo hắn, thì danh tiếng của cô nương kia cũng sẽ bị liên lụy.

Dù sao thì liệu sẽ có ai tin tưởng, rằng sói sẽ chịu ăn chay?!

Ngay cả chủ quán tiêu cực Đan Bá Uyên cũng không hiểu khách quen tại sao lại yêu cầu rõ phải là cái tên nhi tử suốt ngày lưu luyến chốn bướm hoa, bất quá đối phương cũng không nói, hơn nữa trả tiền thù lao bảo tiêu cũng rất hậu hĩnh, lão đương nhiên sẽ không từ chối, cho dù nhi tử luôn luôn bắt cần đòi của lão không đồng ý, lão cũng sẽ nghĩ biện pháp khiến hắn đổi ý chấp nhận xuất tiêu.

(*nhi tử: con trai)

“Hắc hắc...” Đan Bá Uyên ngồi ở thư phòng, phát ra một trận cười khiến người ta da đầu tê dại.

“Cha, tìm ta trở lại là có chuyện gì?!” Đan Ty Tuần tiếc nuối từ Yên Chi Lâu quay trở về. Đi theo phía sau lưng hắn là thiếu niên họ Lâm vẻ mặt hồ hững.

“Lại đi thanh lâu!” Đan Bá Uyên nghe thấy mùi vị son phấn theo về cùng với nhi tử, liền cau mày. Lão hạ sổ sách trong tay xuống, nhìn lên nhi tử trước mắt, mắt ngọc mày ngài, da thịt trắng như tuyết, rõ ràng là một bản sao từ thê tử của lão, thật quá đẹp mà! Lại còn đi dạo thanh lâu, chẳng lẽ hắn có thể chịu được những nữ nhân còn xấu hơn hắn sao!

“Đúng vậy.” Đan Ty Tuần chẳng hề để ý gật đầu. “Nam nhân mà, ai không ham sắc đẹp, đi dạo thanh lâu một chút là chuyện rất hợp lẽ thường.”

Rõ là, đi dạo thanh lâu còn lý sự! Trong ánh mắt của thiếu niên lạnh lùng hiện lên vẻ khinh miệt con nhà giàu đối với Đan Ty Tuần.

“Ham sắc đẹp?” Đan Bá Uyên nhìn hắn. “Những nữ nhân đó đẹp hơn người sao?!”

Phanh, những lời nói này đã làm bùng lên một ngọn núi lửa...

“Lão đầu chết tiệt, người...” Đan Ty Tuần nhất thời nhảy dựng lên, gương mặt tuần tú giận đến đỏ bừng. Hắn bình sinh hận nhất người khác nói hắn xinh đẹp, nam nhân có thể nói là xinh đẹp sao? Hắn không phải là nữ nhân, nhưng lão đầu này lại đem nữ tử thanh lâu so sánh với hắn, thực là quá vũ nhục hắn!

“Cha, cha nếu không phải cha ta, ta nhất định sẽ đánh người!” Đáng hận, rõ ràng đã phải chịu nhục, nhưng lại còn tức giận mà không thể trút ra ngoài.

“Phanh!” Hắn tức giận đến một quyền đập lên mặt bàn, dùng cái bàn để nguôi giận.

Thiếu niên lạnh lùng nghe Đan Ty Tuần cư nhiên gọi lão gia là lão đầu chết tiệt, trong lòng lại càng khinh thị hắn. Hừ, một đứa con bất hiếu! Nhìn thấy hắn nóng nảy như vậy, lại càng xem thường, thân là chủ quán tương lai, lại không biết khắc chế tính tình của mình, thật không đáng cho các vị tôn sư bên ngoài phải tôn trọng hắn. (Tác giả: vị Tiểu Lâm Tử này vào Dương Uy tiêu cực không tới mấy ngày, chỉ nhìn qua vẻ ngoài của mọi chuyện)

Đan Bá Uyên cười cười nhìn nhi tử phát giận, a... lão vốn biết hắn sẽ không dám động thủ với mình, cho nên mới ăn nói không kiêng dè như vậy a.

“Tiểu Lâm Tử, cực khổ rồi! Người đi xuống trước đi!” Nhìn thấy trong mắt thiếu niên lạnh lùng hiện lên vẻ bất mãn với nhi tử của mình, Đan Bá Uyên biết hắn là một người chỉ dựa vào mặt ngoài đã lập tức kết luận người ta. Bất quá, lão cũng không thay nhi tử phản bác, dù sao đi nữa thì ‘nhật cửu kiến nhân tâm’! Hơn nữa có một tiểu tử như vậy, cuộc sống sau này sẽ càng thú vị! Ha ha...

(*nhật cửu kiến nhân tâm: thời gian sẽ chứng minh được lòng người)

“Vâng, Tiểu Lâm Tử cáo lui.” Thiếu niên lạnh lùng cung kính cúi người hành lễ, rồi rời đi.

“Nói đi, tìm ta rốt cuộc có chuyện gì?” Đan Ty Tuấn tiện tay kéo qua một cái ghế ngồi rồi ngồi xuống, tức giận hỏi.

“Có người chỉ danh con xuất tiêu!”

“Ta?” Đan Ty Tuấn kinh ngạc chỉ vào mình. “Người nào lợi hại như vậy, biết bốn thiếu gia là đệ nhất tiêu cục?” Hừ, không phải là hắc tử thối phồng, nhưng thật sự hắc văn võ song toàn, đệ nhất Dương Uy tiêu cục không phải là các lão tiêu sư dày dạn kinh nghiệm, mà chính là hắc – Thiếu chủ phong lưu của tiêu cục, a... Mặc dù phong lưu là thật, nhưng bản lĩnh của hắc cũng là thật. Chẳng qua là thật tò mò, là người nào có thể nhìn ra bản lĩnh thật sự bên dưới vẻ phong lưu của hắc vậy?!

Đan Bá Uyên liếc mắt nhìn nhi tử, tiểu tử ngu ngốc này, chẳng những phong lưu, cá tính nóng nảy, hơn nữa lại còn quá tự yêu bản thân. (Dĩ nhiên là hắc phải để ý tới dung mạo bản thân rồi, ai bảo hắc xinh đẹp như thế. A... cũng may, chỉ là đang nghĩ thôi, vạn nhất hắc mà biết được, hắc thế nào cũng lại tức giận cho xem.)

“Bảo tiêu cái gì?” Đã có người thông minh sáng suốt đến chọn ra hắc, hắc đương nhiên là tiếp!

“Một người.”

“Cha nói cái gì?” Đan Ty Tuấn hoài nghi ngoáy ngoáy lỗ tai, không chắc chắn về chuyện mình mới nghe thấy. “Một người?”

“Người không có nghe sai, là một người.” Đan Bá Uyên gật đầu, a, phản ứng này của nhi tử thật đúng là hiếm thấy a. “Hơn nữa còn là một cô nương.”

“Cô nương?!” Đan Ty Tuấn lại càng kinh ngạc, cũng càng hiếu kỳ cái người muốn thuê bảo tiêu kia rốt cuộc là người phương nào?! Hắc tử biết bản thân phong lưu nên danh tiếng từ trước đến giờ không tốt cho lắm, lại vẫn có người đem một cô nương giao cho hắc?! Người nọ rốt cuộc là thông minh sáng suốt, nhìn trúng bản lĩnh của hắc?! Hay là còn có mục đích gì khác? Sẽ không phải là nữ nhân ngu ngốc kia muốn tiếp cận hắc đó chứ?! Ha ha... Hắc đối với chuyện lần này càng ngày càng thấy thú vị!

“Con có tiếp không?” Đan Bá Uyên hỏi, nhưng trong lòng lại nghĩ, dù người không tiếp, ta cũng sẽ khiến người không tiếp không được!!

“Tiếp, tại sao lại không tiếp chứ?” Đan Ty Tuấn khoe miệng nhếch lên, lộ ra nụ cười tà ác. “Bản thân ta cũng muốn nhìn xem là người phương nào lại chỉ đích danh ta hộ tống nàng!” Ha ha... Cô nương? Vậy thì trên đường bảo tiêu sẽ không nhàm chán rồi!

“Ty Tuấn, người cũng không thể có tâm tư gì với tiêu vật!” Nụ cười của nhi tử, Đan Bá Uyên cũng quá quen thuộc rồi. Bất quá lão vẫn phải dặn dò hắc, ngàn vạn lần đừng làm hỏng danh tiếng của Dương Uy tiêu cục.

“Yên tâm, không đâu.” Đan Ty Tuấn ngoài miệng trả lời, nhưng trong lòng thầm nghĩ, ta chỉ biết là đã tìm được chuyện vui!

Đan Bá Uyên nhìn rõ bộ dạng khẩu thị tâm phi của nhi tử, nghĩ thầm lần này tiếp tiêu sợ rằng sẽ xảy ra nhiều chuyện khó lường.

* * *

[Tô phủ]

Đại sảnh yên tĩnh, trang nhã, trên tường treo những bức thư pháp nổi tiếng.

Tô lão gia ngồi ở vị trí chủ nhân, nhàn nhã thưởng thức phẩm trà.

Nữ nhi bảo bối của hắc Tô Tích Nhân bấu môi, khó chịu ngồi ở một bên hờn dỗi.

“Nữ nhi, con còn muốn tức giận đến bao lâu đây?” Tô lão gia hạ ly trà xuống, mỉm cười nhìn nữ nhi đang giận dỗi. Nữ nhi bảo bối của lão, tính tình chính là cái dạng ôn thôn* này, tức giận đến mấy cũng chỉ để

buồn bực ở trong lòng. Bất quá, tính tình của nữ nhi này cũng một dạng giống như phu nhân đã qua đời của lão!

(*ôn thôn: lạnh nhạt, thờ ơ)

“Cha, cha tại sao lại phải đem nữ nhi thành vật phẩm giao cho tiêu cục?” Tô Tích Nhân rốt cục không nhịn được lên tiếng chất vấn, đáng tiếc, giọng nói của nàng trời sanh nhẹ nhàng nhu nhược, ngữ tốc cũng chậm rãi, hoàn toàn làm cho người ta không cảm thấy ý tứ chất vấn.

“Nữ nhi là đang tức giận cha?” Tô lão gia giả bộ khổ sở hỏi ngược lại, Ha ha... Nữ nhi ôn thôn của lão cũng biết chất vấn người ta.

“Không có, nữ nhi chẳng qua là không muốn trở thành vật phẩm.” Tô Tích Nhân rầu rĩ nói.

“À, hóa ra là bởi vì ... chuyện này a!” Tô lão gia đứng dậy, bước đến trước mặt nữ nhi. “Tiểu Tích a, phụ thân làm sao có thể đem con trở thành vật phẩm a, con chính là nữ nhi bảo bối của cha.”

“Vậy cha tại sao phải đem nữ nhi giao cho Dương Uy tiêu cục?!” Thế này còn không phải là trở thành tiêu vật sao?

“Bởi vì Tiểu Tích chẳng bao giờ đi xa nhà, lần này đến Tô Châu xa như vậy. Phụ thân không yên lòng, cho nên mới tìm tới Dương Uy tiêu cục.” Tô lão gia sờ sờ nữ nhi đầu, aiz, thật là không yên lòng để nữ nhi một mình ra khỏi cửa. Đáng tiếc, bản thân lại có công việc bận bịu, không thể đi theo cùng.

“Vậy cha phải hộ vệ ở bên cạnh con, không được sao?” Trong phủ không thiếu hộ vệ, tại sao phải mời tới tiêu cục?!

“Công phu của đám hộ vệ trong phủ, con còn không rõ ràng sao? Trông chừng nhà cửa thì còn có thể được, nhưng là đến kinh thành Tô Châu, đường xá xa xôi, vạn nhất trên đường đi gặp phải chuyện gì, công phu của bọn họ sẽ không đủ dùng. Mà Dương Uy tiêu cục từ trước đến giờ lấy danh dự ra bảo đảm, võ công của tiêu sư đều rất tinh tú. Có bọn họ bảo vệ con, cha mới an tâm.” Chủ yếu nhất chính là, tháng trước lão đã đi xin thầy tướng số xem cho nữ nhi một quẻ, bói ra sao Hồng Loan* của nàng có biến động. Mà đối tượng chính là Thiếu chủ Dương Uy tiêu cục Đan Ty Tuấn, cho nên, lần này lão mới cố ý tìm tới Dương Uy tiêu cục, cũng chỉ đích danh Đan Ty Tuấn tự mình xuất tiêu. Nhưng mà, chuyện này không thể nói cho nữ nhi biết được.

(*sao Hồng Loan: trong tử vi tướng số, sao này mang ý nghĩa đẹp đẽ, khoái lạc, may mắn, tốt lành, có cưới hỏi)

Nghe xong ý tứ của cha, nhưng là, nhưng là, nàng tại sao vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng cho lắm?!

“Được rồi, được rồi, Tiểu Tích cũng không nên tức giận. Cha làm như vậy cũng vì muốn tốt cho con a!” Tô lão gia trấn an nữ nhi. “Đừng làm cho cha lo lắng, được không?”

Tô Tích Nhân nhìn vẻ mặt lo lắng của phụ thân, nàng mềm lòng. Được rồi, được rồi, chỉ cần cha an tâm, làm tiêu vật một lần thì có làm sao!

“Dạ.” Tô Tích Nhân gật đầu.

“Thật là nữ nhi ngoan của cha.” Tô lão gia thương yêu vỗ nhẹ lên lưng nữ nhi, aiz, nữ nhi đáng thương từ nhỏ đã chịu tang mẹ, hy vọng lần này mệnh định nhân duyên, có thể làm cho nàng có được hạnh phúc!!

3. Chương 3: Chương 3

Hai cỗ kiệu màu xanh ngọc dừng ở trước cửa Dương Uy tiêu cục, từ kiệu bước ra là một lão giả tầm sáu mươi tuổi cùng một thiếu nữ xinh đẹp.

Lão giả tóc đã ngả màu hoa râm, mặt mũi gầy gò, chòm râu cũng màu hoa râm, thân mặc trường sam thêu hoa văn màu xanh, thắt lưng khảm ngọc màu da cam, cả người tinh thần minh mẫn, rất có phong thái bậc nho giả.

Thiếu nữ có mái tóc dài đen nhánh búi một kiểu tóc đang lưu hành của khuê nữ trong kinh thành, một chiếc trâm hình con bướm cắm lên kẽ hở trên tóc, theo bước đi mà rung động, tựa như giương cánh muốn bay lên, trông rất sống động. Nàng có dung mạo thanh tú, da thịt như tuyết, vóc người xinh xắn cùng với y phục bằng tơ lụa màu vàng nhạt, làn váy màu hồng phấn thêu hoa, nhu nhược mà lại ưu nhã.

Thiếu nữ tiến lên, kéo cánh tay lão giả. Nàng ngửa đầu đánh giá cửa tiêu cục, mái cong ngọc lưu ly, ngói xanh tường đỏ, phòng sơn màu bích lục, cửa lớn sơn son, trên cửa đề tấm bảng “Đương Uy tiêu cục” bốn chữ vàng cứng cáp, rất có khí thế.

Toàn bộ nhà cửa đều có một khoảng tường màu trắng vây lại, tường ngoài giống như một thành lũy, mơ hồ từ tường bên trong truyền ra tiếng đao kiếm va chạm, chắc là các tiêu sư trong tiêu cục đang tỷ thí võ nghệ!

“Tân tổng quản!” Lão giả gọi quản gia phía sau.

“Lão gia có gì phân phó?!” Tân tổng quản lau đi mồ hôi, bước những bước chân mập ngấn, trên gương mặt tròn là nụ cười mị mị đi đến trước mặt lão giả.

“Tân tổng quản, người đưa bái thiếp lên.” Lão giả lấy ra tờ thiếp màu đỏ giao cho quản gia, phân phó nói.

“Dạ.” Quản gia khom người cúi đầu, hai tay cung kính nhận bái thiếp.

“Tiểu ca ca, đây là bái thiếp lão gia nhà ta, phiền người giao cho chủ nhân nhà người.”

Quản gia lĩnh mệnh, bước chân nặng nề, bước lên bậc thang, đem bái thiếp đưa cho lính gác cửa của tiêu cục.”Được, xin ngài chờ.” Lính gác cửa sớm đã thấy lão giả cùng đám người, thấy bọn họ quần áo ngăn nắp, chắc là người giàu sang, tới tiêu cục nhất định là có chuyện tiêu. Hắn vội vàng nhận lấy bái thiếp chạy nhanh vào phủ.

Lão giả cùng thiếu nữ chờ ở trước thềm, một lát sau thì thấy lính gác đi ra!

“Tô lão gia, lão gia nhà ta mời người vào.” Lính gác cửa chấp tay làm lễ với lão giả, cất cao giọng nói.

Thì ra là lão giả chính là Tô lão gia, mà thiếu nữ đó là nữ nhi của lão, cũng là tiêu vật lần này, Tô Tích Nhân.

“Được.” Tô lão gia gật đầu, phân phó quản gia, kiệu phu chờ tại nguyên chỗ, cùng nữ nhi vào phủ.

[Đại sảnh tiêu cục]

Đan Bá Uyên nhàn nhã ngồi ở ghế chủ mà phẩm trà, mặt tường đằng sau đầu lão có tấm bình phong một chữ “Tiêu” màu vàng rất to, nét chữ cứng cáp, đập ngay vào mắt mọi người.

Con trai hắn, Đan Ty Tuấn thì ngồi vắt hai chân, hai mắt nhìn ra cửa đại sảnh. Đôi mắt không nhấp nháy, giống như đang chờ sự xuất hiện của ai đó.

“Tiểu Tuấn Tuấn...” Đan Bá Uyên chưa nói dứt, thấy nhi tử chợt đứng lên.

“Tử lão đầu, không được gọi ta như vậy. Nổi da gà rồi đây này!” Đan Ty Tuấn dùng sức xoa xoa cánh tay, gãi hết. Chết tiệt, hắn tại sao lại có một người cha như vậy?! Tiểu Tuấn Tuấn, lão cho hắn mới là đứa con nít hai, ba tuổi ư?!

“Được rồi, được rồi, không cho gọi thì không gọi.” Đan Bá Uyên nhịn cười nhìn nhi tử không được tự nhiên. “Hỏi con một câu, về mặt trông mơn con mắt kia là vì sao hả?!”

“Biết rõ còn cố hỏi.” Đan Ty Tuấn ném cho cha một cái liếc mắt, thủ hạ vừa đưa bái thiếp lên, trừ người đưa bái thiếp thì còn có ai?! Tử lão đầu, rõ ràng tuổi đã lớn, còn giống như đứa bé, thiệt là. (Chú ý nha, Đan Ty Tuấn tuyệt đối không phải là đứa con bất hiếu, cũng không phải là đang mắng cha hắn. Mà là đối với người cha tính tình trẻ con này vừa yêu vừa nhịn, hắn rất yêu cha của hắn.)

“Vậy sao, người hứng thú với tiêu vật lần này như vậy sao?!” Đan Bá Uyên đặt hạ ly trà, cười hỏi.”Nói nhảm.” Đan Ty Tuấn chẳng buồn để ý tới người cha thích trêu chọc mình, hắn chẳng qua là tò mò. Rốt cuộc là người như thế nào chỉ đích danh hắn áp tiêu, hơn nữa tiêu vật lại là một thiếu nữ, là muốn tiếp cận mình, hay là nàng ta căn bản là chưa từng nghe qua danh tiếng phong lưu lãng tử của hắn? (Mặc dù khả năng này rất không có khả năng!)

“Ha ha...” Đan Bá Uyên cười thầm, lão có dự cảm, tiêu vật lần này sẽ ảnh hưởng rất lớn tới nhi tử của mình, nói không chừng còn có thể cho lão thêm một cô con dâu khai chi tán diệp* cho Đan gia, sau đó sinh một đồng tôn tử, tôn nữ khả ái giống như nhi tử của lão. A, chỉ mới tưởng tượng có tôn tử, tôn nữ đã dâng trào hạnh phúc tận mặt, Đan Bá Uyên kim lòng không được cười ra thành tiếng.

(*khai chi tán diệp: sinh con đẻ cháu)

“Ha ha...”

Đan Ty Tuấn nhìn cha cười không ngừng, không nhịn được trợn trắng mắt. Không biết là lão đã đi tận cõi thần tiên nào rồi?!

“Lão gia, Tô lão gia đến.” Thị vệ tiêu cục cao giọng hô.

“Tới rồi sao?!” Đan Bá Uyên từ trong ảo tưởng tỉnh lại, cùng Đan Ty Tuấn đứng lên nghênh đón khách quý.

“Tô lão gia.”

“Đan lão gia.”

Hai vị lão giả vừa thấy mặt, khách khí hành lễ với nhau.

“Mời ngồi.” Đan Bá Uyên mời đoàn người Tô lão gia ngồi xuống, cũng sai người châm nước dâng trà.

“Đây là khuyển tử Đan Ty Tuấn.” Lão chỉ vào nhi tử giới thiệu nói. “Tuấn nhi, còn không bái kiến Tô lão gia?!”

“Vãn bối tham kiến Tô lão gia!” Đan Ty Tuấn khom người vắn an, hắn rốt cục nhìn thấy người đã chỉ đích danh mình xuất tiêu. Một lão già rất học thức, vẻ ngoài cơ trí. Quả nhiên, lão có con mắt rất tinh tường, nhìn thấu con người tưởng như con nhà giàu chỉ ham vui chốn trăng hoa như hắn.”Tốt, tốt, Đan công tử quả nhiên nhân tài kiệt xuất, giao tiểu nữ cho hắn, lão phu an tâm.”

Tô lão gia đánh giá Đan Ty Tuấn, mặc dù dung mạo đẹp đẽ, nhưng cũng nhìn ra là long trung chi phượng, tương lai nhất định sẽ có thành tựu rất cao. Hắn làm con rể của mình, tốt, rất tốt.

Ánh mắt Tô lão gia giống như đang tính toán, khiến Đan Ty Tuấn có cảm giác từng đợt tê dại. Không đúng, tất cả chỉ là suy diễn của mình, lão căn bản không có nhìn ra cách làm người của hắn, có mục đích gì sao?!

“Vị này chính là Tô tiểu thư sao?!” Đan Bá Uyên vượt chòm râu, đánh giá Tô Tích Nhân.

Ừm, không phải là rất đẹp (đương nhiên không đẹp bằng con của lão), tuy nhiên, nhìn rất có phong thái của tiểu thư khuê tú nhà đại gia.

“Đúng vậy, Tích Nhân, còn không bái kiến Đan lão gia cùng Đan công tử.” Tô lão gia gật đầu, cho nữ nhi làm lễ ra mắt.

“Tích Nhân tham kiến Đan lão gia, Đan công tử.” Tô Tích Nhân khê khom người, lời nói cực nhẹ, cực mềm.

“Tốt, tốt, Tô tiểu thư không cần đa lễ.” Đan Bá Uyên hài lòng gật đầu, quả nhiên là xuất thân dòng dõi thư hương thế gia, rất có lễ tiết.

Đan Ty Tuấn từ khi Tô Tích Nhân vừa xuất hiện, mắt không rời khỏi nàng. Nói thật, nàng không xinh đẹp, so với nữ nhân hắn đã từng thấy phải nói là thua kém nhiều. Nhưng trên người nàng có một loại khí chất nói không nên lời, làm cho người ta cảm thấy rất thoải mái. Nhưng nàng nói chuyện ngữ tốc quá chậm rãi, điểm này, hắn không thích.

Tô Tích Nhân cảm nhận được ánh mắt đánh giá của Đan Ty Tuấn, đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên. Wow, không ngờ, người này thật đẹp! Tóc đen như tơ lụa, mặt như phù dung, môi hồng răng trắng, làn da tựa như tuyết, một thân nguyệt nha trường bào, eo là thắt lưng khảm ngọc, phiêu dật xuất trần.

“Đại — mỹ — nhân!!” Môi đỏ mọng khẽ mở, phun ra ba chữ làm cho sắc mặt Đan Ty Tuấn biến chuyển.

“Cô nói cái gì?” Khuôn mặt tuần tú của Đan Ty Tuấn sa sầm lại, chết tiệt, cho dù nàng không đẹp, hắn cũng thấy vừa mắt. Nhưng, không nghĩ tới nàng lại nói hắn như vậy.”Đại mỹ nhân thật hung dữ!” Khuôn mặt sa sầm của Đan Ty Tuấn khiến Tô Tích Nhân giật mình, không khống chế được lại nói ra.

“Cô...” Đan Ty Tuấn giận muốn chết!

“Ha ha ha...” Đan Bá Uyên nhìn dáng vẻ nhĩ tử mặt sa sầm, nhưng không thể làm gì, không khỏi cười ra tiếng.

“Xin lỗi, xin lỗi, tiểu nữ thất lễ!” Nhìn Đan Bá Uyên cười ha ha, cùng Đan Ty Tuấn, Tô lão gia ý thức được nữ nhi nói điều không nên nói, lúng túng nhận tội.

“Tích Nhân, còn không mau xin lỗi Đan công tử.”

“Con...” Tô Tích Nhân cũng không cảm giác mình nói sai cái gì, hắn rất đẹp mà! Nàng chỉ nói thật mà, nhưng mà, nhìn bộ dáng lúng túng của phụ thân, còn Đan Ty Tuấn mặt đen sì, nàng đành phải nhận sai!

“Thật xin lỗi, ta không hiểu chuyện.” Cúi đầu, không phải xin lỗi, chẳng qua là che đi ý nghĩ thật bày ra trong mắt nàng.

“Hừ.” Nhìn Tô Tích Nhân nói xin lỗi, Đan Ty Tuấn cũng không thêm so đo với tiểu nữ tử.

Nhưng, hắn khó mà vừa lòng, không thể làm gì khác hơn là sau khi từ biệt, không để ý tới người.

Đan Bá Uyên nhìn dáng vẻ nhĩ tử, không khỏi lặn nửa lên tiếng. Nhìn bộ dáng lúng túng của Tô lão gia, bộ dáng luống cuống của Tô Tích Nhân, nói đỡ:

“Ha ha... Tô lão gia, Tô tiểu thư đừng để bụng. Tuấn nhi cũng không có ý kiến khác, chẳng qua hắn tương đối để ý lời người khác nói về dung mạo của hắn thôi.”

“A, như vậy sao. Vậy tiểu nữ quá đường đột rồi.” Nghe Đan Bá Uyên nói như thế, Tô lão gia cũng tiêu tan. Lão không sợ cái gì, chỉ sợ Đan Ty Tuấn tính tình không tốt, sau này nữ nhi của lão chịu lỗ, cũng sợ nữ nhi bây giờ đắc tội hắn, hắn sẽ ghét nữ nhi của mình.

“Đan lão gia, lần này tiểu nữ đi Tô Châu, xin chiếu cố.”

“Tất nhiên, ta tin tưởng Tuấn nhi cùng Tô tiểu thư sẽ đến nơi bình an.” Đan Bá Uyên cười cười nói nói, nhìn nhĩ tử dần cả mặt ra, lão tin tưởng bọn họ ở trên đường sẽ rất đặc sắc.

“Vậy tiểu nữ nhờ cậy Đan công tử.” Tô lão gia thận trọng nói với Đan Ty Tuấn.”Nếu ta đã đồng ý tiếp tiêu, tự nhiên sẽ chiếu cố nàng.” Đan Ty Tuấn tà tà nhìn Tô Tích Nhân vẫn còn đang cúi đầu, đặc biệt chiếu cố nữa cơ. Hừ, nếu như nàng còn dám nói hắn xinh đẹp, hắn không tiếc phạm tiêu quy, “chiếu cố” nàng thật tốt.

Tô Tích Nhân đang cúi đầu đột nhiên run lên, không biết có phải là do cảm giác của nàng hay không, cảm giác, cảm thấy giọng nói của Đan Ty Tuấn chẳng tốt đẹp gì.

Xem ra hành trình đến Tô Châu lần này, nhất định nhiều chuyện xảy ra!

4. Chương 4: Chương 4

Trên con đường hẹp trong khu rừng, cây cối rậm rạp, thưa thớt bóng người, một đoàn xe ngựa chậm rãi chạy qua.

Đi ở phía trước là một vị mỹ nam cười con tuấn mã màu đen cao lớn, nam nhân này dung mạo như ngọc, khí chất phiêu dật, nhìn như không hề biết sợ hãi, cặp mắt thâm thúy nhưng âm thầm cảnh giác từng ngọn gió thổi cỏ lay xung quanh.

Bên trái cũng có một mỹ nam, thân mặc trường sam màu xanh thêu một nhánh cây hòe, mày rậm mắt to, bên hông giắt thanh kiếm nhọn, xem ra cũng là một người thân thủ bất phàm.

Theo phía sau bọn họ là những người đi bộ, tay cầm lá cờ màu vàng, còn có bốn thanh niên trẻ cường tráng mạnh mẽ đang khiêng một cỗ kiệu màu xanh ngọc, bên cạnh cỗ kiệu là một tiểu nha hoàn thanh tú cầm trong tay cái khăn lụa nhẹ lau cái trán rỉ ra mồ hôi, phía sau kiệu là một vài nam tử cũng đeo đao kiếm cảnh giác nhìn xung quanh.

Trên lá cờ màu vàng viết bốn chữ “Đương Uy tiêu cục” như rồng bay phượng múa, thì ra đoàn người này chính là Thiếu chủ Đương Uy tiêu cục Đan Ty Tuấn cùng Tô Tích Nhân.

Tô Tích Nhân khẽ nhắc mảnh rèm cửa sổ kiệu, ánh mắt nhẹ lướt qua khu rừng rậm rạp lộ ngay trước mặt, tai lắng nghe tiếng hót vui vẻ của bầy chim nhỏ trong rừng, tâm trạng lo lắng khi rời nhà giảm đi không ít.

Rời nhà đã mấy ngày, cảnh trí quen thuộc cũng dần dần lui về phía sau. Nỗi buồn ly biệt vừa mới dâng lên trong lòng càng về sau càng bị những cảnh sắc lạ lẫm nhưng mới mẻ thay thế. Dọc theo đường đi coi như rất yên bình tốt đẹp, trừ một chuyện...

Tô Tích Nhân nhìn xuyên qua màn cửa bị gió thổi hất lên, nhìn theo bóng lưng màu trắng trên lưng ngựa. Trong lòng thầm nhủ, aiz, chưa từng gặp qua nam nhân nào keo kiệt như vậy. Cũng chỉ bởi vì nàng lỡ nói hấn là mỹ nhân, dọc theo đường đi, hấn xem nàng như không khí vô hình. Hơn nữa, nói hấn xinh đẹp, cũng chính là khen hấn mà!! Có cần phải tức giận như vậy sao? Aiz, aiz...

“Tiểu thư, người làm sao vậy?!” Nha hoàn thân thiết của Tô Tích Nhân – Phỉ Thúy – nghe trong kiệu truyền đến tiếng thở dài không ngừng của tiểu thư, lo lắng hỏi, hắc, thật không ngờ chủ tử của nàng từ trước đến giờ chậm rãi, ôn tồn đến mức làm cho người ta cho rằng nàng không để tâm bất cứ chuyện gì, cũng biết thở dài!! Thật tò mò, rốt cuộc là ai khiến cho chủ tử như thế!!

Tô Tích Nhân nghe thấy giọng nói của nha hoàn, liền chậm rãi vén lên rèm cửa sổ. Thu mâu* nhẹ nhàng nhìn thẳng cặp mắt vừa lo lắng vừa tò mò của Phỉ Thúy, cánh môi anh đào khẽ mở.

(*thu mâu: ánh mắt trong trẻo lạnh lùng như mùa thu)

“Phỉ Thúy, nói người khác là mỹ nhân, hấn là không sai đúng không?!” Thu mâu bối rối nhìn Phỉ Thúy.

“Dạ, dĩ nhiên. Đó là ca ngợi người khác, người được khen đương nhiên sẽ vui vẻ.” Phỉ Thúy thật tình trả lời. Không thể nào! Tiểu thư là vì chuyện này mà phiền não sao?!

“Vậy vì sao Đan công tử lại tức giận như vậy?!” Thu mâu lại càng nghi hoặc, Phỉ Thúy cũng nói là không sai, vậy thì chính xác nàng đâu có làm gì sai, nhưng mà Đan công tử tại sao lại không để ý tới nàng?

“...” Phỉ Thúy hết nói nổi, nàng quá giật mình! Thì ra mỹ nhân trong miệng tiểu thư là nói đến Đan công tử. Trời ạ, ai mà không biết Đan công tử mặc dù môi hồng răng trắng, đích thực là một vị mỹ nhân, nhưng mà, dù cho mọi người có thấy đẹp, cũng chỉ có thể ca ngợi trong lòng. Ở kinh thành không người nào không biết “mỹ nhân” là một từ cấm kỵ lớn nhất của Thiếu chủ tiêu cục đệ nhất kinh thành Đan Ty Tuấn, người nào đụng vào từ cấm kỵ kia, thì cứ lo mà chuẩn bị nhận lấy quả đấm của Đan Ty Tuấn. Nàng thực sự cảm tạ trời xanh đã phù hộ tiểu thư nhà nàng làm như vậy mà lại không việc gì!!

“Phỉ Thúy, sao em không nói nữa?!” Tô Tích Nhân nhìn nha hoàn, không thể hiểu nổi, Phỉ Thúy tại sao lại có một bộ dạng “đang gặp may” như vậy?!

“A...” Phỉ Thúy cười khan, nàng phát hiện ra tiểu thư nhà nàng chẳng những ôn tồn, hơn nữa lại còn không hiểu chuyện, nàng phải giải thích như thế nào cho tiểu thư, thì tiểu thư mới hiểu được đây?!

Tô Tích Nhân nhìn nha hoàn cười cười với vẻ không tự nhiên, tai lại nghe thấy tiếng kiệu phu cũng đang cười. Trong lòng lại càng buồn bực, nàng làm sai cái gì sao?! Hay là nói sai cái gì?

Đan Ty Tuấn mặc dù đi ở phía trước, nhưng tai không bỏ qua cho bất kỳ câu nói nào phía sau. Khi hắn nghe thấy Tô Tích Nhân lại gọi hắn là mỹ nhân, hắn thật muốn hung hăng gầm thét với nàng. Nữ nhân này, chẳng những lời nói, hành động ôn tồn, mà ngay cả trí nhớ cũng không tốt. Rõ ràng đã cảnh cáo nàng, không cho phạm đến cấm kỵ của hắn. Hết lần này tới lần khác nàng đều ngu ngốc đến mức một, hai, ba, đã hơn ba lần quên mất lời của hắn. Bên tai truyền đến thanh âm cười cợt của thuộc hạ, càng làm cho hắn cảm thấy thật mất mặt.

“Ngừng lại!” Đan Ty Tuấn vung tay lên. “Đến bên cạnh nghỉ ngơi một chút, lát nữa lên đường.”

Mọi người đều tuân lệnh, tìm một chỗ sạch sẽ nghỉ ngơi. Còn Phỉ Thúy thì tìm được một tảng đá có thể ngồi, liền đỡ Tô Tích Nhân ngồi xuống.

Đan Ty Tuấn đợi thủ hạ đều đã ngồi vào chỗ, mới bắt đầu đi về hướng Tô Tích Nhân, hắn nghĩ hắn là nên cho nàng một ấn tượng sâu sắc, như vậy nàng mới không tái phạm nữa.

“Tiểu thư, Đan công tử tới!” Phỉ Thúy nhìn Đan Ty Tuấn gương mặt tuấn tú lạnh lẽo bước đến, bị dọa cho sợ đến mức tim cũng muốn nhảy ra ngoài. Mẹ ơi, Đan công tử đẹp thì đẹp thật, nhưng khi tức giận lên cũng rất là dọa người.

“Sao, cái gì?” Tô Tích Nhân đang thưởng thức cảnh trí chung quanh vừa nghe thấy, lập tức ngồi thẳng lại. Chẳng biết tại sao, Đan Ty Tuấn không để ý tới nàng, nàng cảm thấy trong lòng không được thoải mái, nhưng khi chân chính đối mặt với hắn, nàng lại có chút sợ hãi?! Đặc biệt là khi hắn tức giận, gương mặt xinh đẹp tuấn tú nhìn tựa như Diêm vương, lạnh lẽo, thật dọa người! Cũng làm hồng hỏ cảm đối với hắn!

Đan Ty Tuấn nhìn Tô Tích Nhân bộ dạng căng thẳng, đột nhiên cảm thấy cơn giận của mình tiêu tan được một chút. Thì ra nàng cũng biết sợ mình, hắn còn tưởng rằng trong lòng nàng không xem hắn ra cái gì cơ.

“Tham kiến Đan công tử.” Phỉ Thúy khẽ khom người với Đan Ty Tuấn, đầu cúi thật thấp, chỉ dám nhìn xuống đôi chân đang run rẩy của mình: hắc, ‘chân’ lão huynh, người run cái gì mà run?! Thật quá thất vọng, chỉ mới vừa nhìn thấy Đan công tử vẻ mặt tối sầm, lập tức khiến nàng run rẩy.

“Ừ, người đi xuống đi! Ta cùng tiểu thư nhà người có việc cần nói.” Đan Ty Tuấn cũng không thèm nhìn Phỉ Thúy một cái, trực tiếp nói thẳng.

“Chuyện này...” Phỉ Thúy nhìn tiểu thư không dám mở miệng, lại nhìn sang vẻ mặt tuấn tú nhưng u ám của Đan Ty Tuấn, nàng có thể đi được sao? Không phát sinh án mạng đó chứ?!

“Hừ...” Thấy Phỉ Thúy cứ nhiên không nghe theo lời mình, Đan Ty Tuấn không khỏi trợn mắt nhìn trừng trừng. Tại sao ngay cả một tiểu nha hoàn cũng dám chất vấn hắn?!

“Phỉ Thúy, em đi xuống trước đi!” Không đành lòng nhìn thấy nha hoàn của mình bị làm khó, Tô Tích Nhân lên tiếng. Mặc dù tốc độ nói chậm rãi vẫn khó nén được sự sợ hãi, nhưng nàng vẫn mở miệng.

“Dạ.” Phỉ Thúy rời đi, vẫn không quên lo lắng quay đầu lại. Sau khi nàng rời đi rồi, bọn họ thật sẽ không xảy ra vấn đề gì chứ? Cho đến khi Tô Tích Nhân nhìn nàng bằng ánh mắt yên tâm, nàng mới không quay đầu lại nữa.

Sau khi Phỉ Thúy rời đi, giữa Đan Ty Tuấn cùng Tô Tích Nhân nhất thời tràn ngập một bầu không khí quỷ dị.

Tô Tích Nhân cúi đầu, không dám đưa mắt nhìn Đan Ty Tuấn, chỉ sợ mình sẽ bị cơn tức giận lạnh lẽo của hắn làm cho đóng băng.

Đan Ty Tuấn nhìn Tô Tích Nhân cúi đầu, trong lòng bùng lên một cảm giác khó chịu. Tại sao vậy? Hắn là còp ăn thịt người sao? Lại dám tránh né hắn?!

Dùng sức bước thật mạnh đến bên cạnh Tô Tích Nhân, tựa hồ mỗi một bước đi đều tản ra sự tức giận.

“Cô sợ ta?” Bàn tay nhẹ nhàng nâng cằm nàng, trông mắt thâm thúy không chút nào che giấu sự tức giận mãnh liệt.

“Không có, không có...” Chưa từng cùng nam nhân thân cận như thế, Tô Tích Nhân nhất thời chân tay luống cuống.

“Buông, buông ta ra.” Khuôn mặt xinh xắn đỏ bừng, thân thể giật mình một cái, trốn tránh sự đụng chạm của Đan Ty Tuấn.

“Cô...” Cử động của Tô Tích Nhân ngược lại làm cho Đan Ty Tuấn sững sốt một chút, nghĩ rằng nàng chán ghét mình đụng vào nàng. Đang định tức giận, nhưng nhìn thấy vẻ mặt nàng không được tự nhiên. A~, thì ra là nàng đang xấu hổ!

Ha ha... Cử động xấu hổ của Tô Tích Nhân lần nữa khiến cho tất cả tức giận của Đan Ty Tuấn hóa thành hư vô, ánh mắt tà khí quen thuộc lại xuất hiện. Đan Ty Tuấn đột nhiên cảm thấy tiểu nữ nhân cá tính ôn thôn, đáng vẻ bên ngoài cũng chỉ có thể xem là thanh tú này thật thú vị.

Hành động theo cảm tính, Đan Ty Tuấn cười hi hi một lần nữa tiến sát lại Tô Tích Nhân.

“Tô tiểu thư, ta có thể gọi nàng là Tích Nhân không?” Nụ cười vô lại, nhưng thập phần mê người.

“Có, có thể.” Tô Tích Nhân nhẹ nhàng nhích sang bên cạnh, kéo ra thêm khoảng cách giữa nàng và Đan Ty Tuấn. Mặc dù rất nghi hoặc tại sao hắn đột nhiên thay đổi thái độ, nhưng trực giác phái nữ nói cho nàng biết không thể để hắn đến quá gần, nếu không sẽ rất nguy hiểm.

Cử động của Tô Tích Nhân, làm cho Đan Ty Tuấn ở trong lòng cười trộm. A... Mới như vậy đã muốn kéo ra khoảng cách với hắn sao? Quá ngây thơ rồi, dứt khoát trực tiếp dựa sát người tới, chẳng những tiếp xúc da thịt nàng, lại còn ở bên tai nàng nhẹ giọng lẩm bẩm. “Tích Nhân.”

“Đan công tử...” Giọng nói mỉa mai, hơi thở ấm áp, khiến cho Tô Tích Nhân dung nhan thất sắc, từ xưa đến giờ nam nữ thụ thụ bất thân, hắn có thể nào lại thất lễ như thế?

“Sao vậy?!” Đan Ty Tuấn sắc mặt vẫn bình thường, nhưng trong lòng đã sớm cười ngặt. A~, nàng quả nhiên thật thú vị!

“Đan công tử.” Tô Tích Nhân nhui lông mày, nhìn hắn đáng vẻ đường đường chính chính, không nghĩ tới lại là loại người càn rỡ như thế. Giờ phút này, sự sợ hãi đối với hắn, trong thâm tâm, sớm đã bị sự bất mãn thay thế.

“Gọi ta là Tuấn.” Sự khó chịu của Tô Tích Nhân, lại làm cho Đan Ty Tuấn càng muốn trêu đùa nàng, ánh mắt trêu chọc nhìn nàng rồi nháy mắt, vươn tay nhẹ ôm lấy eo nàng.

“Đan công tử, xin tự trọng.” Đối mặt với hành động càng ngày càng quá lố của Đan Ty Tuấn, Tô Tích Nhân rốt cục phát hỏa, nàng đứng phắt dậy.

Tiếng Tô Tích Nhân khiển trách, khiến những người khác ghé mắt nhìn sang. Trong ánh mắt mọi người có cùng một câu hỏi: rốt cuộc Đan Ty Tuấn làm chuyện quá mức đến thể nào, mà có thể khiến cho Tô cô nương vốn nhu nhược lại tức giận đến như vậy?

Sự kinh ngạc của Phỉ Thúy lại càng không cần phải nói, từ khi nàng đi theo tiểu thư tới nay, còn chưa từng nhìn thấy tiểu thư tâm tình xúc động đến như thế!

Bọn họ đem ánh mắt ném về hướng Đan Ty Tuấn, trả lời bọn họ chỉ là một trận cười:

“Ha ha ha... Cô quả nhiên thật thú vị!”

Lời nói của Đan Ty Tuấn khiến cho mọi người của Dương Uy tiêu cực kinh hãi, nguy rồi, Thiếu chủ của bọn họ tám phần là đã nhìn trúng Tô cô nương rồi! Nhưng mà, trong tiêu cực có quy định, không thể động thủ với tiêu vật nha?! Nhưng mà, bây giờ có người nào có thể chống lại Thiếu chủ đây?

Phỉ Thúy kinh ngạc nhìn Đan Ty Tuấn, khoan đã, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra? Ôn thôn tiểu thư lần đầu tiên tức giận, mà Đan công tử mới vừa rồi mặt lạnh như Diêm vương giờ phút này lại cười châm biếm trêu chọc tiểu thư nhà nàng, có ai tới nói cho nàng biết, cuối cùng là xảy ra chuyện gì không?!

5. Chương 5: Chương 5

Trời xanh lam, mây trắng, cỏ cây ngọc bích, những tảng đá mang hình dáng khác nhau, khe suối trong suốt thấy đáy và một thiếu nữ thanh tú, đây là một bức tranh thiên nhiên tuyệt đẹp.

Duy nhất một điểm tỳ vết nhỏ chính là thiếu nữ không phải nhảy múa, mà là ngồi ở trên tảng đá, ngẩn người.

Không sai, thiếu nữ thanh tú ngồi ở trên tảng đá, không phải là ai khác, chính là chủ tử Tô Tích Nhân nhà nàng.

Phỉ Thúy ngồi chồm hổm ở một bên, nhìn tiểu thư nhà nàng tay chống cằm. Trong mắt không có tiêu điểm, chỉ nhìn vào trong hồ nước trong suốt, mấy ngày liên tiếp cũng chỉ làm một việc — ngẩn người.

Aiz, tiểu tỳ nữ lặng lẽ than thở. Tiểu thư trước kia chẳng qua là tốc độ nói chậm rãi, hành động ôn tồn, nhưng từ lần tức giận đầu tiên trong đời ở trong rừng lần ấy, lại lâm vào bộ dạng ngẩn người, giống như mọi việc không chạm đến đôi mắt hay bên tai của nàng vậy, khiến cho tiểu tỳ nữ của nàng cũng bắt đầu thấy nhớ tiểu thư chậm rãi, nhưng mềm mại kia.

Tô Tích Nhân đang chu du trong thế giới của mình, không nghe thấy tiếng than thở của tỳ nữ. Aiz, nhớ tới tình huống ngày đó, ngay cả chính nàng cũng nhìn không được mà thở dài. Dù nói con gái hay thay đổi, nhưng nàng thấy hần, nam nhân ấy thay đổi còn nhanh hơn cả con gái.

Rõ ràng trước đó một khắc còn đang suy nghĩ vì sao hần không để ý tới mình? Rõ ràng trước đó một khắc gương mặt tuần tú của hần lạnh lùng đến vậy, dọa nàng sợ đến mức nổi da gà. Nhưng mà ai biết, một khắc sau, hần thành kẻ càn rỡ, giễu cợt nàng! Không chỉ như thế, mấy ngày sau, lời nói của hần càng kỳ quái hơn, khiến nàng tức giận rồi lại không thể làm gì, chưa từng cảm thấy bất lực như thế này.

Trước nay, nàng chưa từng có phiền não trong lòng, nàng là trời sinh ôn tồn, chẳng bao giờ nói to hay phát tiết, càng không thể gằm thét với kẻ đầu sỏ chọc cho nàng phiền não kia.

Thật phiền toái, gương mặt thanh tú vo thành một nắm. Đôi mắt nhắm con suối trong suốt, nhắm nhìn những con cá tự do ngao du, đột nhiên cũng có cảm giác muốn buông thả suy nghĩ.

Không chút nghĩ ngợi, nàng cởi giày tất của mình, đưa bàn chân trần nhẹ nhàng thả vào dòng suối. A... thật mát! Khi bàn chân tiếp xúc với con suối mát lạnh, cảm giác thoải mái dâng lên trong lòng. Khóe miệng không tự chủ mà cong lên, đó là khoái trá, là nụ cười thỏa mãn. Giống như trong thời khắc đó, tất cả phiền não đã biến mất hoàn toàn.

Tuy nhiên, có người nhìn hành động giơ chân này, á!

“Tiểu thư, người đang làm gì đó?!” Phỉ Thúy nhìn Tô Tích Nhân đang chân trần, sợ hãi.

“Mau, đi tất vào, vạn nhất có người đến thì phải làm sao bây giờ?!” Trời ạ, tiểu thư sao có thể lộ chân ở nơi này, nam nhân nào thấy thì phải làm sao?! Đây là chuyện lễ giáo đó!

Phỉ Thúy vội vàng đi tới trước gót chân Tô Tích Nhân, lo lắng cầm lấy đôi tất đặt ở một bên của Tô Tích Nhân, đi vào chân cho nàng.

“A, Phỉ Thúy, không cần phải gấp, để cho ta ngâm chân một lát, thật thoải mái!” Tô Tích Nhân nói rất chậm, nàng cười với Phỉ Thúy, “Phỉ Thúy à, em có muốn đi chung hay không?!”

“Tiểu thư!” Phỉ Thúy đau đầu bóp bóp trán, “Người không sợ Đan công tử nhìn thấy sao?!” Thật sự không hiểu, tiểu thư mặc dù ôn tồn, nhưng cũng không thất thường giống như mấy ngày này, không phải là ngẩn người, chỉ là bình thường sẽ không làm gì!! Aiz, aiz, aiz, nhức đầu quá đi!!

Đan Ty Tuấn dường như đã trở thành điểm yếu của Tô Tích Nhân. Phỉ Thúy vừa nhắc tới hần, Tô Tích Nhân lập tức thu chân, nhanh chóng đi tất vào. Nàng không nên, cực kì không nên bị hần nhìn thấy, ai biết tên bại hoại kia sẽ gây ra chuyện gì nữa?! Đối với sở tác sở vi* của Đan Ty Tuấn, Tô Tích Nhân tức giận, nhưng mà ngoại trừ tức giận, lại có một cảm giác không thể nói ra. Hần đến gần, sẽ làm nàng nóng bừng cả thân, gương mặt cũng nóng đến độ không thể dừng lại, đỏ ửng. Hần đụng vào nàng, càng làm cho nàng không biết nên làm sao, biện pháp duy nhất, hình như chỉ có tận lực tránh xa hần.

(*sở tác sở vi: nhân cách và hành động cử chỉ)

“Tiểu, tiểu thư?” Động tác nhanh chóng của Tô Tích Nhân khiến Phỉ Thúy trợn tròn mắt, wow, xong khi nào vậy? Động tác của tiểu thư nhà nàng trở nên nhanh chóng như thế từ bao giờ vậy?! Chẳng lẽ là bởi vì lời của nàng?! A, có người mừng thầm ở một bên. Nghi ngờ, vân vân, tự cười tự đáp, người khác mới phát hiện có cái gì không đúng! Từ lúc nào thì lời nói của nàng hữu dụng như vậy?! Nàng mới ngẫu nhiên nhắc tới Đan công tử sao, chẳng lẽ Đan công tử là nguyên nhân thay đổi của tiểu thư?! Khuôn mặt nhỏ nhắn của Phỉ Thúy nhăn nhó, mình tư khổ tưởng*.

(*mình tư khổ tưởng: cố gắng suy nghĩ từ mọi khía cạnh)

“Phỉ Thúy, em làm sao vậy?!” Tô Tích Nhân nhìn tiểu nha đầu lúc thì vất lông mày, lát thì bộ dạng khổ sở, không khỏi lo lắng hỏi.

“Không có, không có gì, không có gì.” Phỉ Thúy vội vàng xua xua tay, đùa à, sao nàng có thể nói ra lời trong lòng! Nhất định sẽ chọc tiểu thư tức giận.

“Tiểu thư, chúng ta nên trở về thôi! Đan công tử, bọn họ đang chờ chúng ta!” Vội vàng nói sang chuyện khác, hắc, đừng nhìn tiểu thư ôn tồn, thực ra tính tình cũng là rất bướng bỉnh.

“Được rồi, chúng ta trở về thôi!” Dù sao cũng chỉ nói là hóng mát một chút, thời gian cũng không còn nhiều.

Người của Dương Uy Tiêu cục tốp năm tốp ba tụ lại chung một chỗ, nói chuyện phiếm giết thời gian. Chỉ có mình Đan Ty Tuấn đứng một bên, chờ chờ Tô Tích Nhân.

Khi bóng dáng chủ tớ Tô Tích Nhân chậm rãi xuất hiện, khuôn mặt lạnh lùng của hắn rốt cục dịu lại. Tốt rồi, nàng đã trở lại! Nếu không trở lại, khó kiềm chế bản thân sẽ phóng đi tìm nàng. Mấy ngày này, hắn trêu chọc nàng, cố ý trêu chọc nàng, đơn giản là muốn xem phản ứng thú vị của nàng. Nhưng mà, tiểu nữ nhân này lại dám lạnh nhạt không chú ý tới hắn. Hừ, phải biết rằng, hắn là Đan Ty Tuấn anh tuấn bất phàm, ngọc thụ lâm phong, phong lưu phóng khoáng..., bao nhiêu thiếu nữ trong kinh thành mong được lọt vào mắt xanh của hắn, ngay cả hoa khôi Yên Hà xinh đẹp của Yên Chi Lâu cũng quỳ gối ở dưới chân của hắn. Mà nàng lại không để ý tới hắn, thật là làm tổn thương tự ái của hắn mà!!

Tô Tích Nhân nhìn khuôn mặt lạnh lạnh từ xa của Đan Ty Tuấn, chẳng biết tại sao trong tim hơi nhói đau. Hắn đang tức giận? Có phải hắn ghét nàng hay không? Hắn cảm thấy nàng phiền toái? Mặc dù trong lòng có mọi nghi vấn, nhưng vẫn theo thói quen tránh ánh mắt của hắn.

“Tô tiểu thư, các vị đã trở lại!” Người trong Tiêu cục nhìn thấy các nàng trở về, rồi rít chào hỏi.

“Ừm.” Tô Tích Nhân mỉm cười, đáp nhẹ.

Thấy Tô Tích Nhân tránh né mình, nhưng lại cười nói với những người khác, Đan Ty Tuấn cảm thấy cả người cũng rục rịch. Cả người không thoải mái, thật giống như trong lòng có quá nhiều ngọn lửa mà không thể phát tiết. Nhất định là bởi vì lúc này không có gió, rất nóng, hắn tự đốt mình như thế.

Phỉ Thúy nhìn tiểu thư đang mỉm cười, vừa nhìn Đan Ty Tuấn bên kia. Hic, lạnh quá!

Nàng không nhận được cả người run lên. Wow, Đan công tử mặt đóng băng, dường như muốn đóng băng mọi người lại, không tốt, xem ra bão táp lại tới rồi! Nàng run sợ cẩn thận đứng ở một bên.

Phảng phất là muốn xác minh suy đoán của Phỉ Thúy, chỉ thấy gương mặt tuấn tú của Đan Ty Tuấn nhảy qua phía bọn họ.

“Đi theo ta.” Kéo Tô Tích Nhân, bước đi.

“Đan công tử, huynh muốn làm gì? Xin buông ra!” Đan Ty Tuấn cậy mạnh như thế dọa Tô Tích Nhân sợ, nàng dùng sức giãy dụa, nhưng không nhúc nhích được nửa phần.

“Đan công tử, người muốn đưa tiểu thư nhà ta đi đâu?” Nhìn khuôn mặt tức giận của Đan Ty Tuấn mạnh mẽ lời Tô Tích Nhân đi, Phỉ Thúy cũng bất chấp sợ hãi của mình, vội vàng chạy theo ở phía sau hỏi.

“Thiếu chủ.” Nam tử mặc trường sam màu xanh thêu một nhánh cây hờn cũng gấp gáp, Thiếu chủ muốn làm cái gì? Tô tiểu thư là người được bảo vệ của Tiêu cục bọn hần, Thiếu chủ không thể gây chuyện làm tổn hại danh dự Tiêu cục được!

“Các người lui xuống cho ta!” Đan Ty Tuấn dừng bước, trông mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm bọn họ. Được, nếu muốn chết thì cứ ngăn ta.

“Thiếu chủ!!!”

“Đan công tử!!! “

Nam tử mặc trường sam màu xanh cùng Phỉ Thúy đồng thanh kinh hô.

“Hửh?” Đôi mắt Đan Ty Tuấn càng lạnh hơn, “Các người dám cãi lời của ta!”

“Không dám.”

Sợ hãi khí thế của Đan Ty Tuấn, cho dù lo lắng, nam tử và Phỉ Thúy cũng chỉ biết lui ra.

“Hừ!” phẩy tay áo một cái, Đan Ty Tuấn lôi Tô Tích Nhân đi.”Tiểu thư!!!” Phỉ Thúy lo lắng nặng nề nhìn Tô Tích Nhân bị Đan Ty Tuấn mạnh mẽ lôi đi, aizz, nên làm cái gì bây giờ? Nhờ tiểu thư xảy ra chuyện gì thì sao? Nàng phải báo cáo với lão gia như thế nào đây?! Ông trời ơi, nhất định người phải phù hộ tiểu thư!!

“Phỉ Thúy cô nương, không cần lo lắng. Thiếu chủ chắc là sẽ không làm Tô tiểu thư bị thương tổn gì đâu.” Nam tử thấy đáng vẻ lo lắng của Phỉ Thúy, không khỏi an ủi. Cho dù trong lòng hần cũng rất gấp gáp, nhưng hần vẫn tin tưởng Thiếu chủ sẽ không làm xảy ra chuyện gì!

“Hy vọng thế đi!” Phỉ Thúy lẩm bẩm, thở dài.

* * *

“Buông tay, buông tay, ô ô... Huynh làm ta đau đó?!” Cổ tay truyền đến đau đớn nóng bỏng, khiến Tô Tích Nhân cũng nhẹn không được mà khóc lên.

Nước mắt của nàng, dường như nước biển, dập tắt lửa giận của hần, rốt cục cũng khiến hần tỉnh táo lại.

“Thật xin lỗi.” Buông tay nàng ra, Đan Ty Tuấn để nàng ngồi xuống trên một tảng đá.

Đứng trước gót chân nàng, nhẹ nhàng cầm lấy tay nàng, nhìn da thịt bị mình kéo mà đỏ lên, Đan Ty Tuấn ảo não không dứt, hần không muốn làm nàng bị thương tổn. Dịu dàng thổi lên vết hồng ấy, nhẹ giọng hỏi:

“Còn đau không?”

“Huynh...” Đan Ty Tuấn đột nhiên dịu dàng như thế, khiến Tô Tích Nhân bị mê hoặc một lần nữa. Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, lúc thì rất hung dữ, lúc thì lại dịu dàng, càng ngày càng khiến nàng hồ đồ, càng làm cho nàng không biết nên theo ai.

“Làm sao, còn đau không?” Thấy Tô Tích Nhân không nói, Đan Ty Tuấn cho là còn rất đau, nhẹ nhàng thổi vào vết thương cho nàng.

“Đan công tử...” Môi anh đào hé mở, vừa định hỏi vấn đề lâu nay mù mịt, lại bị hần lấy tay che miệng.

“Gọi ta là Tuấn.” Aizz, Đan Ty Tuấn thở dài ở trong lòng. Mình thật là hết thuốc chữa, đối mặt với tiểu nữ nhân lạnh nhạt này, tính tình nóng nảy cũng biến mất trong phút chốc.”Như vậy không hợp lẽ!” Gọi thân mật như thế, khiến Tô Tích Nhân đỏ hai gò má. Nhưng cũng cảm thấy không ổn, bọn họ dù sao cũng không phải rất quen thuộc, sao có thể gọi như thế chứ, không hợp lẽ nghĩa.

A, Đan Ty Tuấn lần nữa thở dài. Thì ra là nàng chẳng những lạnh nhạt, còn rất cổ hủ.

“Không sao, chúng ta đã ra khỏi cửa nhà, tất cả lễ nghi phiền phức bỏ đi! Nàng gọi ta là Tuấn, ta gọi nàng là Tích Nhân.”

“Chuyện này...” Tô Tích Nhân cảm thấy không ổn, nhưng thấy ánh mắt kiên trì của Đan Ty Tuấn, cũng đành phải thôi, “Được rồi!”

Tô Tích Nhân trả lời chắc chắn, khiến Đan Ty Tuần rất hài lòng. Tuy nhiên, lúc trước nàng tránh né vấn đề của hắn, không thể không giải quyết.

“Tại sao nàng trốn ta?” Đôi mắt thâm thúy nhìn nàng, không cho nàng trốn tránh.

“Ôi..” không rõ sao Đan Ty Tuần đột nhiên đổi đề tài, tuy nhiên, hắn nói thẳng như thế lại làm làm khó nàng. Nàng nên trả lời thế nào? Nói hành vi của hắn sẽ ảnh hưởng tới tâm tình của nàng sao?

“Tích Nhân, vì sao không trả lời?!” Thấy Tô Tích Nhân cúi đầu, Đan Ty Tuần vươn hai tay cố định mặt của nàng, “Rất khó trả lời sao?”

“Ta...” Đan Ty Tuần nhìn thẳng, khiến Tô Tích Nhân cảm thấy hoảng hốt. “Đan công tử...”

“Ta nói rồi, là Tuần.” Đan Ty Tuần sửa cách gọi của nàng đối với mình.

“Ôi, Tuần.” Tô Tích Nhân không tự nhiên gọi, Đan Ty Tuần hài lòng mỉm cười.

“Huynh có thể buông tay hay không?!” Tô Tích Nhân không tự nhiên nhìn phải ngẩng trái, chính là không chịu nhìn Đan Ty Tuần.

“Nàng đang xấu hổ?!” Nhìn ánh mắt lóe lên của Tô Tích Nhân, Đan Ty Tuần khẳng định nói.

“Không có, không có.” Tô Tích Nhân phản bác, nàng không xấu hổ, nàng chẳng qua là, chẳng qua là không quen thân thiết với nam nhân như thế, đúng, nhất định là như vậy.

“Nàng chính là xấu hổ!” Lần này, trong lời nói tràn đầy tươi cười.”Huynh...” Tô Tích Nhân đỏ mặt, chuyển hướng một bên, chết cũng không chịu để ý đến hắn nữa, hắn dám cười nàng.

“Đừng nóng giận.” Đan Ty Tuần kéo giai nhân đang không được tự nhiên, “Ta không phải là cười nàng, ta chỉ là đang vui vẻ.”

“Vui về?” Tô Tích Nhân bị mê hoặc nhìn nụ cười của Đan Ty Tuần, mình xấu hổ, hắn vui về cái gì?

“A, ngốc...” Đan Ty Tuần thân mật điểm nhẹ lên chóp mũi của Tô Tích Nhân, “Nàng xấu hổ, chứng minh là nàng bị ảnh hưởng từ ta.”

“Vậy thì như thế nào?” Nàng không hiểu, hắn vui về cái gì cơ?!

“Nói đúng ra thì là nàng có ý với ta, thích ta.” Aiz, xem ra, không nói trắng ra, nàng chắc vẫn không hiểu.

“Hả, thích huynh?!” Tô Tích Nhân hiển nhiên bị lời của hắn hù sợ, nàng đến gần hắn, không tự chủ mà lại đỏ mặt, nghĩ đến hắn thì tim đập nhanh... Chẳng lẽ những thứ này là thích sao?

“Đúng rồi.” Đan Ty Tuần gật đầu, “Giống như ta thích nàng.”

“Huynh, huynh thích ta?” Lời của Đan Ty Tuần như một ... tia sét đánh, nổ bùng bùng trong đầu óc trống rỗng của nàng. “Làm sao có thể? Làm sao có thể? Không phải là huynh ghét ta sao? Làm sao lại thích ta? Chuyện này nhất định không đúng, không phải sự thật.” Mạnh mẽ lắc đầu, nàng không tin được những gì mình nghe.

“Ta thừa nhận, lúc trước ta đối với nàng thật sự có chút không thích, nhưng cũng là bởi vì nàng phạm vào cấm kỵ của ta. Sau này tiếp xúc với nàng, ta phát hiện được ánh mắt của ta rất khó dời khỏi nàng, hơn nữa trái tim ta vì nàng mà ảnh hưởng, ta nghĩ ta thích nàng.” Đan Ty Tuần giải thích tâm tình của mình, chẳng bao giờ hắn nghĩ sẽ thích nàng, thậm chí còn ghét nàng, nhưng thích không do mình khống chế, nếu đã tới, cũng chỉ có thể làm theo trái tim.

“Huynh cho ta suy nghĩ, ta phải suy nghĩ, suy nghĩ.” Quá nhiều tin tức, thoáng cái đặt ở trong đầu. Tình cảm đối với nàng còn quá xa lạ, phải tĩnh táo suy nghĩ.”Được rồi, ta cho nàng thời gian, nhưng không được cho ta chờ quá lâu đâu đó.” Nhìn bộ dáng phiền não của nàng, Đan Ty Tuần thật sự không đành lòng. Thôi, cho nàng thời gian, cho nàng nghĩ thử cũng tốt.

6. Chương 6: Chương 6

Khách khứa bước vào quán trọ.

Mùi thơm của thức ăn tràn ngập trong quán trọ được trang trí trang nhã sạch sẽ, các tiểu nhị bên trong cũng rất bận rộn.

Ở trên lầu hai của quán trọ, hai nam tử cùng với hai nữ tử đang dùng cơm.

Nam tử khôi ngô chính là tiêu sư Vu Phong của Dương Uy phiêu cục, nữ tử thanh tú đang vuốt vuốt bím tóc nhỏ chính là Phỉ Thúy, tỷ nữ riêng của Tô Tích Nhân.

Một nam tử khác, áo trắng, môi hồng răng trắng, da thịt như tuyết, chính là Thiếu chủ Dương Uy phiêu cục Đan Ty Tuấn. Còn đang ngồi đối diện hẳn chính là tiêu vật lần này phải bảo vệ, một nữ tử thanh tú, uyển chuyển, Tô Tích Nhân.

“Ta thích nàng, ta thích nàng...”

Lời tỏ tình của Đan Ty Tuấn giống như là lời nguyện rửa cứ lặp đi lặp lại trong đầu Tô Tích Nhân, khiến cho nàng vốn là không biết tư vị tình yêu là gì, bây giờ lại phải phiền não, lúc ngẩn người, lúc nhú mào, lúc cười khúc khích không một tiếng động, hơn nữa còn có lúc không tự chủ được chuyển tầm mắt sang người đã đảo loạn tâm trí của nàng, Đan Ty Tuấn, rồi lại đến khi đối phương mỉm cười nhìn lại, nàng xấu hổ nhanh chóng thu tầm mắt về.

Cảm thấy tầm mắt nóng rực đối diện, Đan Ty Tuấn ngẩng đầu, nhiều lần nhìn thấy Tô Tích Nhân đỏ mặt xấu hổ thu hồi tầm mắt.

A...

Hắn cười nhẹ ở trong lòng, xem ra, tiểu nữ tử này rốt cục cũng bắt đầu để ý đến hắn rồi. Có lẽ nàng không hiểu lắm về chuyện tình cảm, có lẽ còn rất mâu thuẫn, rất ngượng ngùng, nhưng hẳn tin nàng từ từ sẽ hiểu, từ từ rồi cũng sẽ thích hắn.

“Tích Nhân, dùng bữa đi.” Đan Ty Tuấn gấp một miếng thịt gà đặt vào trong chén của Tô Tích Nhân, đôi mắt thâm thúy mỉm cười nhìn nàng.

“Cám ơn, cám ơn.” Hành động của Đan Ty Tuấn, khiến cho nụ cười của Tô Tích Nhân một lần nữa bay tuốt lên mây. Nàng xấu hổ cúi đầu, không dám nhìn hắn.

A...

Bộ dạng xấu hổ của Tô Tích Nhân, làm cho Đan Ty Tuấn mỉm cười lần nữa. Bộ dạng thật đáng yêu, tựa như một con mèo nhỏ ngoan ngoãn biết điều.

Oa... Thịt ngon tê dại~!

Vu Phong cùng tỷ nữ Phỉ Thúy của Tô Tích Nhân đồng thời một trận lạnh run, trong lòng nghĩ tới nghi vấn riêng của mình.

Rất ly kỳ nha, Thiếu chủ luôn luôn duy ngã độc tôn*, dạo chơi ong bướm, lại giúp Tô cô nương gấp đồ ăn? Tô cô nương này cũng không coi là xinh đẹp cho lắm, chẳng lẽ Thiếu chủ nhà hắn chán ăn sơn hào hải vị, đổi thành ăn cháo rau xanh rồi sao?! Hừ, thật khó hiểu?!

(*duy ngã độc tôn: kẻ tự đề cao, cho rằng chỉ có mình là đáng tôn quý)

Vu Phong lúc lắc đầu, rốt cục không thêm nghĩ nữa, ăn cơm mới là quan trọng nhất.

A, Đan thiếu gia mấy ngày hôm trước không phải là vẫn đối xử lạnh như băng với tiểu thư sao? Sao mà thoáng cái lại tốt với tiểu thư như vậy? Còn tiểu thư nữa, không phải là vẫn tránh né Đan thiếu gia sao? Tại sao bây giờ có lúc nhìn theo bóng lưng của Đan thiếu gia rồi cười khúc khích, lúc còn có thể nhìn theo bóng dáng hắn đến mức ngay cả mắt cũng không chớp một cái? Hiện tại hai người bọn họ thật là ám muội nha?! Bọn họ rốt cuộc là có ý tứ gì đây?!

Phỉ Thúy giương đôi mắt to linh hoạt, nhìn Đan Ty Tuấn vẫn đang treo nụ cười trên mặt ngấm tiểu thư, rồi lại nhìn sang tiểu thư đang xấu hổ đến không chịu được, thật nghi ngờ.

Ánh mắt mỉm cười của Đan Ty Tuấn vẫn đang nhìn mình, Tô Tích Nhân thật sự xấu hổ không dám ngẩng đầu, cứ như vậy cúi đầu ăn cơm. Aiz, thật là hồng phúc, kể từ khi hắn nói những lời kia, tầm mắt của nàng luôn không nhin được chuyển tới trên người hắn. Nhưng một khi hắn nhìn lại, trái tim lại đập thình thịch không ngừng, lại khiến cho nàng không dám nhìn thẳng hai mắt của hắn. Nàng thật hoài nghi mình có phải đã ngã bệnh rồi hay không? Chứ tại sao lại có biểu hiện kỳ quái như thế?!

Nhìn gương mặt ửng hồng của Tô Tích Nhân, lại thêm cái đầu đã cúi thấp đến mức không thể thấp hơn được nữa, Đan Ty Tuấn biết nếu như mình cứ nhìn nàng như vậy, có khi cái đầu nhỏ của nàng sẽ vùi vào bên trong chén cơm luôn, a..., trước kia làm sao có thể chán ghét nàng nhỉ? Có lẽ nàng cũng không mỹ lệ, cũng không xinh đẹp, cũng không có tính tình hoạt bát vui vẻ, nhưng nàng thảnh thơi ngây thơ, thảnh thơi mơ hồ, lại làm cho hắn cảm thấy thật đáng yêu, ngay cả tính tình lạnh nhạt cũng trở nên khả ái. A..., Đan Ty Tuấn cười khẽ, lưu luyến thu hồi tầm mắt.

Cảm thấy Đan Ty Tuấn đã thu hồi ánh mắt, Tô Tích Nhân mới thở phào nhẹ nhõm. Nếu như hắn cứ nhìn như vậy, nàng thật sự không dám nghĩ liệu cái đầu của mình có thể vùi vào bên trong chén cơm hay không?!

“Tiểu thư, tiểu thư?” Phỉ Thúy nhìn tiểu thư hoảng hốt, không khỏi thở dài, aiz, tiểu thư lại ngẩn người!

“Sao vậy?” Nghe tiếng kêu của Phỉ Thúy, Tô Tích Nhân quay đầu nhìn nàng, không hiểu chuyện gì.

“Tiểu thư, tại sao người không ăn thức ăn vậy?” Đầu của tiểu thư còn cúi thấp như vậy, sắp sửa vùi vào trong chén cơm rồi. Aiz, tiểu thư, trong khoảng thời gian này thật là cổ quái.

“A?” Tô Tích Nhân cúi đầu nhìn lại, a, hèn chi nàng vẫn cảm thấy không có mùi vị nào trong miệng, hóa ra là mình vẫn còn đang ăn cơm không.

Nàng lúng túng nhìn về Đan Ty Tuấn, lại thấy hắn buồn cười nhưng không cười ra tiếng. Ngay cả Vu Phong bên cạnh hắn cũng ngậm một miếng cơm, cười không ra tiếng. Oa, ai tới làm cho nàng chết đi! Cư nhiên bối rối ở trước mặt hắn. Nụ cười vốn đã đỏ lại càng thêm đỏ bừng, Tô Tích Nhân không được tự nhiên lại cúi đầu.

Nghĩ lại mới thấy, bộ dạng Tô Tích Nhân lúng túng, không được tự nhiên, làm cho Đan Ty Tuấn càng cảm thấy nàng cực kỳ đáng yêu. A..., lần đầu gặp nàng, chỉ cảm thấy nàng rất thanh tú, ưu nhã, có phong cách khuê tú đại gia, bất quá, sau khi hiểu rõ, mới mơ hồ cảm thấy nàng thật khả ái...

Nhưng mà, nhìn đầu nàng sắp vùi vào bên trong chén cơm. Hắn lại đau lòng, aiz, thật là...

“Tích Nhân, cơm tẻ ăn ngon như vậy sao?”

“Ô...” Biết mình thất lễ, Tô Tích Nhân không được tự nhiên ngẩng đầu, nhưng lại đụng vào ánh mắt tràn đầy lo lắng của Đan Ty Tuấn, khiến cho tim nàng đập thình thịch.

“Dùng thức ăn đi.” Đan Ty Tuấn nhìn nàng khẽ mỉm cười, không ngừng gấp thêm món ăn vào trong chén của nàng.

“...” Tô Tích Nhân trong lòng vui vẻ khi Đan Ty Tuấn lo lắng cho nàng, thật ra thì, chính nàng cũng không hiểu rõ tại sao lại vui vẻ như thế? Nhưng cảm giác vui sướng này chính là không thể kiềm chế dâng lên trong lòng, cũng giống như nàng không thể kiềm chế tim đập nhanh khi nhìn thấy Đan Ty Tuấn. Nhưng nhìn thức ăn trong chén đã dần xếp thành ngọn núi nhỏ, nàng lại phiền não, mình làm sao ăn cho hết đây? Không còn cách nào khác, nàng dùng vẻ mặt đáng thương nhìn Đan Ty Tuấn.

“Sao vậy? Ăn không hết sao?” Nhìn bộ dạng đáng thương phiền não của Tô Tích Nhân, Đan Ty Tuấn không nhin được cười một cái, thật là dễ thương mà! (Tác giả: các vị xin nhớ kỹ, đây chính là triệu chứng điển hình khi lâm vào bế tắc. Bất luận đối phương làm cái gì, trong mắt hắn, đều là khả ái muốn chết!!)

“Đúng vậy...” Tô Tích Nhân gật đầu, nháy nháy ánh mắt trong veo. (Tác giả: nàng vẫn còn chưa phát hiện ra mình cũng thích đối phương, lại không tự chủ làm nũng!!)

“Vậy cũng được, ta giúp nàng ăn bớt một ít.” Nói xong, Đan Ty Tuấn không chút do dự cầm đĩa gấp lấy thức ăn trong chén Tô Tích Nhân cho vào miệng.

Nhưng mà... Cữ chỉ không chút do dự của hắn, lại làm cho ba người kia mắt mở thật to.

Nha, hắn làm sao có thể ăn thức ăn trong chén nàng, cái này dính nước miếng của nàng nha, cữ chỉ thân mật như thế, khiến cho nụ cười của Tô Tích Nhân lập tức đỏ lên!! (Tác giả: Thật hoài nghi nàng có thể trở thành người đầu tiên bởi vì đỏ mặt đến nóng rần lên mà chết hay không??)

Thiếu chủ, quả thật là coi trọng Tô cô nương – Vu Phong khô ngô nghĩ như vậy.

Aiz nha, bọn họ, bọn họ...! – Phi Thúy dù sao cũng là tiểu cô nương không biết chuyện tình yêu, cữ chỉ thân mật như vậy, cũng khiến cho nụ cười của tiểu cô nương cũng đỏ ửng lên, bất quá, hi hi... Nàng cuối cùng cũng hiểu rõ, nguyên nhân Đan thiếu gia trước sau thay đổi thái độ lại còn có cữ chỉ khác thường với tiểu thư. A... thì ra là bọn họ thích nhau!!

* * *

[Tô phủ trong Kinh thành]

Tô lão gia, mái tóc hoa râm, vuốt nhẹ chòm râu, đứng ở bên cửa sổ, nhìn bầu trời bao la không gợn bóng mây. Aiz, nữ nhi bảo bối cũng đi được mấy ngày, không biết chuyện đã như thế nào rồi? Nàng ở trên đường có bị bệnh hay không? Có chỗ nào không thích ứng được với cuộc sống bên ngoài hay không? Quan trọng nhất là nàng cùng Thiếu chủ Dương Uy phiêu bạt bấy giờ đã có tiến triển gì chưa?

Câu hỏi đầu trong đầu quấy nhiễu khiến tâm tình của lão phiền não, không được, lão phải tìm người giúp Tích Nhân tính một quẻ.

“Người đâu!”

“Lão gia, có gì cần dặn?!” Tân quản gia mập mạp, bước chân mập ngấn đi tới bên cạnh Tô lão gia.

“Quản gia, ra lệnh cho người đi mời Thương Hải tiên sinh tới đây!” Thương Hải, chính là Thần Toán Tử* tiếng tăm lừng lẫy trong kinh thành. Ban đầu, chính là y bói ra quẻ sao Hồng Loan của Tô Tích Nhân có biến động.

(*thần toán tử: thầy tướng số)

“Vâng, thuộc hạ lập tức đi ngay.” Tân quản gia lĩnh mệnh, cáo lui.

“Aiz, nữ nhi à, nữ nhi, cha rất nhớ con!” Tô lão gia nhìn mây trắng, lẩm bẩm nói. Nữ nhi bảo bối của lão, chưa từng rời đi lâu đến như vậy.

Thần Toán Tử tóc mai hoa râm, chòm râu trắng thật dài, trên người mặc áo dài màu đen, tinh thần nghiêm túc đi theo Tân quản gia mập mạp vào Tô phủ.

“Lão gia, Thương Hải tiên sinh đến.” Tân tổng quản đứng ở ngoài cửa bẩm báo.

“Mời Thương Hải tiên sinh vào đây.” Tô lão gia ở bên trong lên tiếng, thanh âm có chút khàn khàn.

“Dạ.” Tân quản gia lên tiếng, “Thương Hải tiên sinh, mời.” Giơ cánh tay mập mạp ra, làm ra tư thế mời.

“Được.” Thần Toán Tử hài hòa nhẹ gật đầu với quản gia, bước vào đại sảnh.

“Tô lão gia, chúng ta lại gặp mặt!” Thần Toán Tử vuốt chòm râu trắng, cười cười nhìn lão giả tương đối bằng tuổi với mình.

“Đúng vậy, chúng ta lại gặp mặt.” Tô lão gia giấu đi cảm xúc bi thương, cười cười mời Thần Toán Tử ngồi xuống.

“Dâng trà.” Ra lệnh hạ nhân đưa trà lên.

“Thương Hải tiên sinh, mời dùng trà.” Một tư thế cung kính, Tô lão gia mời khách dùng trà.

“Cảm tạ.” Thần Toán Tử khẽ nhấp một ngụm trà, “Tô lão gia, lần này tìm lão phu, không biết là có chuyện gì?!” Thời gian quý giá, nên đi thẳng vào vấn đề.

“Thương Hải tiên sinh, có còn nhớ đã từng giúp tiểu nữ coi một quẻ?”

“Dĩ nhiên, sao Hồng Loan của Tô tiểu thư có động.” Hơn nữa đối phương còn là mỹ nam tử Đan Ty Tuấn trong số “Tứ ưu công tử”.

“Đúng vậy, không đối gạt tiên sinh, tiểu nữ bây giờ đang ở chung với Đan công tử, lão phu muốn mời tiên sinh coi giúp, bọn họ bây giờ có tiến triển chưa? Còn nữa, thân thể tiểu nữ có khỏe mạnh hay không?!” Khổ tâm nhất thiên hạ là lòng của bậc phụ mẫu, con gái ở bên ngoài, trong lòng lão lo lắng đủ điều.

“Được, lão phu giúp tiểu thư đoán một quẻ.” Nói xong, Thần Toán Tử lấy ra bát quái Càn Khôn luôn đem theo trên người đặt lên trên bàn trà. Về mặt nghiêm túc, trong miệng lẩm bẩm, ánh mắt hữu thần lấp lánh nhìn theo bát quái Càn Khôn xoay chuyển trên bàn.

Tô lão gia ánh mắt lom lom nhìn xuống bát quái Càn Khôn trên bàn trà (tác giả: mặc dù lão cũng xem không hiểu...), chỉ sợ trên đó lộ ra điềm gì không may mắn.

Sau nửa nén hương, Thần Toán Tử buông bát quái Càn Khôn xuống.

“Tiên sinh, như thế nào rồi?” Tô lão gia căng thẳng hỏi, ngàn vạn lần không nên có vấn đề.

“Tô tiểu thư thân thể khỏe mạnh, chuyện tình cảm với Đan công tử cũng có chút tiến triển, chẳng qua là...” Thần Toán Tử thần sắc mặt ngưng trọng, muốn nói nhưng lại thôi.

“Là gì...?!” Thấy Thần Toán Tử sắc mặt ngưng trọng, Tô lão gia càng gấp gáp, không phải là Tích Nhân xảy ra chuyện gì đó chứ?

“Tô tiểu thư sẽ có một kiếp nạn không cách nào né được!” Mà tất cả những chuyện này chẳng qua là ông trời đã an bài!

“Cái gì?!” Tô lão gia ngẩn ra, cả người đột nhiên khuyu xuống. “Ngài nói là kiếp nạn không cách nào né được?”

“Vâng.” Thần Toán Tử gật đầu, “Tất cả chỉ xem vào ý trời!”

Làm sao có thể? Làm sao có thể? Tô lão gia không cách nào tin tưởng điều mình nghe được, chuyện này nhất định chỉ là ông trời đùa giỡn!

7. Chương 7: Chương 7

[Quán trọ]

Ban đêm.

Mọi âm thanh đều trầm lắng, chỉ có ánh trăng mờ mờ lung, đây chính là thời cơ của hạng đạo chích tiến hành trộm đạo.

Hai gã nam tử che mặt mặc hắc y lưng đeo đại đao, thừa dịp ánh trăng mờ ảo, leo tường lên vào hậu viện của quán trọ.

Cước bộ nhỏ nhẹ, lướt qua phòng bếp, từng bước dọc theo hành lang rồi dừng chân ở lầu hai quán trọ.

“Đại ca, bọn chúng ở gian phòng kia sao?” Liên tiếp không tìm thấy người muốn tìm, hắc y nam tử che mặt thấp hơn có chút nóng nảy. Hắn trầm giọng, hỏi hắc y nam tử che mặt cao hơn bên cạnh.

“Chắc là mấy gian phòng cuối này?!” Nam tử cao cao nhúc nhích đầu, không chắc chắn.

“Chắc là...?!” Nếu không phải bọn họ đang làm chuyện lén lút không dám gặp người, hẳn chắc sẽ gầm lên mất. Trời ạ, số phận của hắn rốt cuộc là cái loại móc meo gì, tự nhiên lại có một huynh trưởng đàn độn như thế, sớm biết hắn không đáng tin như thế, hắn sẽ tự mình đi tra xét.

Thấy dáng vẻ hung ác của đệ đệ, nam tử cao hơn không khỏi rụt cổ lại. Rõ ràng mình là huynh trưởng, tương đối cao lớn, nhưng luôn mang cảm giác không có mặt mũi gì ở trước mặt đệ đệ.

“Huynh...” Thấy dáng vẻ uất ức của huynh trưởng, nam tử thấp hơn giận đến nói không ra lời. Bỏ đi, bỏ đi, đã như vậy, cũng chỉ có thể tra xét.

“Đi thôi.” Tức giận trừng mắt nhìn huynh trưởng một cái, nam tử thấp hơn dẫn đầu đi về phía trước.

“A.” Nam tử cao hơn ngẩng đầu, đi theo phía sau tên thấp hơn.

* * *

[Trong phòng]

Bên trong tấm rèm giường màu hồng phấn, mơ hồ có thể thấy được một tiểu nữ nhân xinh đẹp. Tấm chăn thêu chim cát tường bảo sắc màu lam bằng tơ lụa, phủ từ ngực trở xuống. Nàng lộ ra một đôi tay ngọc ngà, cánh tay mảnh khảnh, tiếng hít thở rất nhỏ, biểu hiện nàng đang say sưa ngủ.

Ở bên kia chiếc giường màu phấn hồng, còn có một chiếc giường màu xanh biếc. Trên giường cũng là một cô gái thanh tú đang ngủ, nàng chính là tỷ nữ Phi Thúy của người nằm bên trong tấm rèm giường màu hồng phấn, chủ nhân chiếc giường màu phấn hồng, Tô Tích Nhân xinh đẹp.

Ngủ cùng một phòng, là thói quen của các nàng.

Hai tiểu nữ nhân đều đã ngủ say sưa, một chút cũng không nhận thấy nguy hiểm sắp đến.

Mất một ít thời gian, hai gã hắc y nam tử che mặt kia rốt cuộc tìm được mục tiêu tối nay của bọn họ — Tô Tích Nhân. Chúng lấy ra khối mê luân mang theo mình, nhồi vào ống trúc rồi thổi vào phòng của Tô Tích Nhân, dùng dao nhẹ nhàng mở cửa, lặng lẽ tiến vào.

Trước vết hết đồ trang sức đeo tay để trên bàn, sau vợ tất cả châu báu nhét vào bọc của mình. Hai gã nam tử mơ hồ có thể thấy được thiếu nữ xinh đẹp ở trên giường, trong mắt lộ ra vẻ tục tĩu bẩn thỉu.

“Ca, ta muốn ả.” Nam tử thấp hơn dùng ánh mắt tục tĩu tà khí lướt qua người Tô Tích Nhân, còn chảy cả nước miếng.

“Đệ...” Nam tử cao hơn cũng thèm thuồng Tô Tích Nhân, nhưng là dưới ánh mắt nhìn chăm chăm của đệ đệ, hắn không có can đảm nói. “Được rồi, ta qua bên kia một ít.” Aizz, tại sao mỗi lần có chuyện tốt, cũng không thuộc về mình?!!

“Được.” Gã thấp hơn hài lòng gật đầu, được, huynh trưởng của hắn mặc dù dằn dặt, nhưng cũng thức thời.

Hai huynh đệ đi tới trước giường dự định riêng của mình, mau chóng cởi ra quần áo, lộ ra thân thể xấu xí, vén tấm rèm lên, nước miếng ào ạt nhìn nữ nhân thanh tú bởi vì khối mê mà ngủ say sưa kia.

“Mỹ nhân, ta tới đây!” Thân thể xấu xí, vội vã áp lên người nữ nhân. Bàn tay hèn hạ sờ lên da thịt non mềm, cong miệng hướng về phía làn môi đỏ thắm của mỹ nhân...

“Rầm...”

Đột nhiên, cửa phòng bị đá văng ra. Nhanh chóng, hai bóng dáng đánh về phía hai gã nam tử.

“Dâm tặc to gan, dám xúc phạm tiêu vật của Dương Uy Tiêu cục!!!”

“Rầm...”

Còn chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra, hai gã nam tử trần truồng bị đá ngã trên mặt đất.

“Aiz nha, tên nào to gan như vậy, dám làm hỏng chuyện tốt của lão tử.” Nam tử thấp xoa cái mông đau, gầm thét.

“Ông nội ngươi đây!” Thấy nam nhân xấu xí giống như heo này tính làm bậy với Tô Tích Nhân đang bất tỉnh nhân sự, Đan Ty Tuần giận đến đầu tóc dựng ngược cả lên, hận không đem tên dâm tặc đầu heo này đánh nát như thành mấy mảnh, hận đến nỗi đập cho tên đầu heo này mấy đập, hắn vẫn cảm thấy không hết hận.

“Ôi, đừng đập nữa!!” Bởi vì chỉ có chút ánh trăng từ ngoài cửa sổ chiếu vào, trong phòng cũng không sáng nên nam tử thấp kia căn bản không thấy rõ kẻ đang đá hắn là người phương nào.

“Này thì đập!!” Đan Ty Tuấn cười lạnh, càng đá mạnh thêm mấy cái.

“Ôi, ôi, đại gia, đừng đá, đừng đá, tiểu nhân không dám nữa!” A, đau quá, đau quá, thật giống như xương sườn bị đá nát mất rồi! Hắn hôm nay thật là ra cửa bất lợi, tự nhiên bị người ta bắt được.

“Thiếu chủ, tên dân tộc này làm sao bây giờ?” Tên cao hơn cũng giống như tên trước, bị đánh đến bị thương cả người mà Vu Phong đề cập tới, tiện tay vút xuống bên cạnh tên thấp kia.

“Đệ đệ, người không sao chứ?!” Nam tử cao vuốt đệ đệ, hỏi.

“Ôi, đại ca, người đừng phải vết thương của ta rồi!” Nam tử thấp bị chạm vào vết thương, kêu lên.

“Xin lỗi, xin lỗi.” Nam tử cao vội vàng rút tay về, thật ra thì hắn cũng đau!!” Xử lý sao ư?” Đan Ty Tuấn cười vô cùng tà đạo, “Dám đụng đến người ta bảo vệ, tự nhiên phải cho hắn đẹp mắt.” Hắn vung tay về phía Vu Phong, “Vu Phong, đốt đèn lên, trước khi xử lý, xem có phải ba đầu sáu tay hay không, lại dám động đến người được Dương Uy Tiêu cục bảo vệ?!”

“Dạ.” Vu Phong lĩnh mệnh, xoay người đốt đèn.

Trong nháy mắt, ánh đèn chiếu sáng cả căn phòng.

Hai tên dân tộc đủ ngẩng đầu, Đan Ty Tuấn cùng Vu Phong cùng cúi đầu.

Oa, Tu La hiện hình, dữ nhiều lành ít. Thấy Đan Ty Tuấn lạnh lùng đang suy nghĩ, đây là ý nghĩ duy nhất của tên dân tộc.

Nôn, xấu quá. Nhìn hai gã dân tộc dữ tợn đầy người, vết thương, vết sẹo khắp nơi, Đan Ty Tuấn chỉ muốn ói. Chết tiệt, nghĩ đến cảnh hai tên đầu heo này chạm vào người Tô Tích Nhân, hắn chỉ muốn đánh người.

“Rầm...” Quả đấm không chút lưu tình rơi trên người tên thấp, “Nói, các người theo dõi các nàng từ khi nào?!” Từ khi nhận ra khối mê trong sương phòng, hắn khẳng định chúng hắn là sớm có âm mưu. Chết tiệt, nếu như, nếu như bọn họ xuất hiện muộn một chút, hắn không dám tưởng tượng sẽ phát sinh chuyện đáng sợ như thế nào!! Thật là đáng chết!!!!

“Đừng, đừng đánh, ta nói, ta nói.” Dưới nắm đấm hung ác của Đan Ty Tuấn, gã đầu hàng.

“Ban ngày, hai huynh đệ chúng ta nhìn thấy các người cùng hai cô nương kia cùng nhau dùng bữa.” Nhìn ánh mắt sắc bén của Đan Ty Tuấn, gã âm thầm nuốt nước miếng, “Thấy các người đều thân mặc hoa phục, đích thị là người giàu sang, hơn nữa hai cô nương kia rất hấp dẫn, chúng ta nổi lên tâm ý.”

Thì ra là ban ngày dùng bữa, bọn họ bị kẻ gian nhắm tới. Nhưng là, thân là Thiếu chủ Tiêu cục hắn lại không để ý thấy, mới hại Tích Nhân các nàng bị thương tổn, hắn thật là đáng chết!

Đan Ty Tuấn nhíu lông mày, ảo não vô hạn. May quá, may mà các nàng không gặp chuyện không may, nếu không hắn chết một ngàn lần cũng không đủ chuộc tội.

“Thiếu chủ, hai người bọn chúng làm sao bây giờ?” Độc ác đập hai chân kẻ bất cóc, Vu Phong xin chỉ thị.” Trước giữ nguyên trần trỗng mà trối lại, ném ra bên ngoài, sáng mai đưa đến nha môn.”

Mặc dù rất muốn đích thân giết hai tên đầu heo này, nhưng quốc có quốc pháp, phạm pháp thì phải nộp nha môn, tiếp nhận sự trừng phạt của luật pháp.

“Dạ”. Vu Phong tìm một sợi dây trói hai gã lại, quăng hai gã ra ngoài.

Đưa mắt nhìn bọn chúng rời đi, Đan Ty Tuấn đi tới trước giường Tô Tích Nhân.

Nhẹ tay khẽ vuốt dung nhan điềm tĩnh, thiếu chút nữa, thiếu chút nữa nàng sẽ bị tổn thương. Thiếu chút nữa sẽ không còn nhìn thấy nàng nở nụ cười, không nghe được giọng nói ôn nhu mềm mại nhưng chậm rãi của nàng, thiếu chút nữa mất đi nàng!

Đến lúc này, hắn mới hiểu được, hóa ra bản thân đối với nàng không chỉ là thích, hóa ra mình đã yêu nàng...

A, hiểu được tâm ý của mình, thì ra là cũng là chuyện vui sướng như vậy!

8. Chương 8: Chương 8

“Uhm.”

Ùm một tiếng, lông mi cong cong run nhẹ như con bướm nhẹ giương cánh, cặp mắt trong veo chậm rãi mở ra.

Ồ, chuyện gì xảy ra vậy?

Đầu óc thật nặng, thật nặng, dường như là đã ngủ say quá lâu.

Tô Tích Nhân nặng nề nhấc thân thể, chậm rãi sửa sang lại quần áo. Nhưng rồi kinh ngạc phát hiện ra mặt trời đã lên cao ba sào, trời ả, nàng làm sao có ngủ dậy trễ như vậy? Ánh mắt thu lại, lơ đãng nhìn sang thấy rèm giường của Phỉ Thúy cũng vẫn còn hạ xuống, giày của nàng vẫn còn ở đây, chẳng lẽ Phỉ Thúy cũng chưa rời giường sao? Nhớ tới Phỉ Thúy mỗi ngày đều rời giường đúng giờ, nàng càng cảm thấy có cái gì không đúng.

Vội vàng hấp tấp, lão đảo đi tới trước giường Phỉ Thúy. Kéo mạnh mảnh rèm ra, đập vào đôi mắt liêm chính là dung nhan Phỉ Thúy đang ngủ say sưa.

Không được, không được ngủ trễ đến như vậy.

“Phỉ Thúy, Phỉ Thúy, em tỉnh dậy, tỉnh dậy mau!”

Tô Tích Nhân gọi to ở bên tai nàng, tuy nhiên, thanh âm của nàng cứ ôn nhu như vậy, tốc độ nói cũng chậm rãi, quả thực giống như là thối miên người ta!

Đáng ghét, con muỗi ở đâu ra vậy!

Nghe thấy bên tai truyền đến thanh âm, Phỉ Thúy còn tưởng rằng là con muỗi, tay vung lên hai cái, rồi lại tiếp tục ngủ.

Thấy không thể gọi nàng dậy, Tô Tích Nhân vừa vội vừa tức. Lần đầu tiên cảm thấy sự ôn tồn của mình thật là trở ngại, bất đắc dĩ, nàng không thể làm gì khác hơn là vươn tay, lay lay bả vai của Phỉ Thúy.

“Phỉ Thúy, em dậy đi.”

“Ồ!”

Phỉ Thúy ánh mắt giật giật, chậm rãi mở ra.

“Tiểu thư, sao người lại ở đây?” Tiểu nha đầu hỗn loạn, còn chưa phân biệt rõ phương hướng.

“Phỉ Thúy, bây giờ mặt trời đã lên cao ba sào rồi.”

“Cái gì?” Phỉ Thúy kinh hãi, giãy dụa muốn ngồi dậy, nhưng trong đầu một trận hoa mắt chóng mặt.

“Phỉ Thúy!” Tô Tích Nhân cả kinh, vội vàng đỡ lấy nàng.

“Tiểu thư, chuyện gì xảy ra vậy? Đầu em thật choáng váng.” Phỉ Thúy vuốt trán, khó hiểu hỏi.

“Ta cũng vậy.” Tô Tích Nhân gật đầu. “Nhất định đã xảy ra chuyện gì mà chúng ta không biết!”

“Vậy...?” Phỉ Thúy có chút lo sợ, không biết làm sao đành nhìn Tô Tích Nhân.

“Như vậy đi, chúng ta trước hết chải lại đầu tóc, rồi đi tìm nhóm người Đan công tử.”

“Dạ.” Phỉ Thúy gật đầu, bây giờ cũng chỉ có cách như vậy.

* * *

[Nha huyện]

Hai nam tử vết thương chồng chất, toàn thân vền vện chỉ dùng vải bố che kín bộ phận quan trọng, bị trói gô ném ở trước cửa nha môn.

Đan Ty Tuấn một thân nguyệt nha trường bào, lưng đeo ngọc bội, cộng thêm vẻ mỹ lệ khuynh thành, đứng trước cửa nha môn, ánh sáng tỏa ra còn rực rỡ hơn so với mặt trời.

Bên cạnh là tiêu sư Vu Phong của Dương Uy phiêu cục, thân mặc trường bào màu đen, vóc người khôi ngô cao lớn, ánh mắt sắc bén, cũng đủ dọa người.

Dân chúng vây lại xem, một lát chỉ vào hai gã nam tử bàn luận rồi rít, rồi một lát lại yên lặng đánh giá Đan Ty Tuấn và Vu Phong, lặng lẽ rời tai nhau.

Nha dịch của nha môn thấy hai gã nam tử trần truồng bị ném trên mặt đất, vốn muốn lớn tiếng. Nhưng lại bị một cặp mắt bén nhọn của Vu Phong lướt qua, trong lòng lập tức lạnh run.

“Hai vị, hai người đây là?” Một nha dịch khuôn mặt tươi cười, tiến lên cúi đầu khom lưng hỏi.

Đan Ty Tuấn liếc bọn họ một cái, không thèm nhìn. Hắn ghét nhất cái loại người cậy ô dù này, thật không phải nam nhân!

Ánh mắt khinh bỉ của Đan Ty Tuấn khiến cho nha dịch tức giận, bọn họ làm nha dịch, ngoại trừ Huyện đại lão gia, chưa có ai dám chọc tức bọn họ. Nếu không phải nhìn thấy bên cạnh Đan Ty Tuấn còn có gã cao to kia, nhất định hắn sẽ làm cho cái gã ẻo lả này phải ném mùi đau khổ. (Tác giả: thật may, bọn họ chỉ mới suy nghĩ. Nếu để cho Đan Ty Tuấn biết, bọn họ bảo hắn ẻo lả, đến lúc đó, cũng không biết là ai chịu mùi đau khổ!!)

Nhìn nha dịch tức giận, Vu Phong cười thâm trong lòng. A... Những kẻ hầu này, bình thường cũng đều ức hiếp dân chúng, cũng nên chọc tức bọn chúng một chút. Bất quá, bọn họ vẫn còn chuyện chính chưa làm xong.

“Sai gia.” Vu Phong chấp tay với nha dịch. “Hai kẻ này là đạo tặc tối hôm qua chúng ta bắt được, chẳng những ăn trộm, còn ý đồ nhúng chàm người cô nương nhà người ta.” Gã trộm này cũng xui xẻo, lại gặp phải bọn họ. Phải biết rằng Tô cô nương cũng không phải là người bình thường, chính là người mà Thiếu chủ nhà hắn yêu thương, cũng là Thiếu chủ phu nhân tương lai!

“Thì ra là hái hoa tặc!”

“Thì ra là ăn trộm!”

“Thật là đáng chết ngàn đao, nhúng chàm cô nương nhà người khác, nàng sau này sẽ sống thế nào được!”

“Đạo tặc, hạ lưu bại hoại!”

“Nhất định không được bỏ qua!!”

“Đánh chết bọn họ, hủy hoại danh tiết nhà người ta!!”

“...”

Nghe nói hai kẻ này là hái hoa tặc, đám người xung quanh đột nhiên sôi trào. Rau quả, trứng gà, hòn đá trên mặt đất, toàn bộ hung hăng ném tới hai kẻ trộm, ai không có đồ để ném, thì cũng nhổ nước bọt, trong lúc nhất thời, hai kẻ trộm quả thực còn thảm hơn con chuột ở góc đường.

Hai tay bị trói, ngăn cũng ngăn không được. Rau quả, trứng gà, nước bọt dính đầy thân thể trần truồng, càng lúc càng thảm.

Thấy tình huống ngoài khả năng khống chế, nha dịch vội vàng vàng chạy vào nha môn tìm những tên nha dịch khác tới duy trì trật tự. Còn Đan Ty Tuấn cùng Vu Phong thì dựa vào vách tường, nhìn hai gã đâm tặc đáng giận bị dân chúng phỉ nhổ. Mặc dù tình cảnh đúng là rất thảm, nhưng tất cả đều là bọn chúng tự chuốc lấy.

“Người đâu, mau đưa bọn họ vào nha môn đi.”

Một lát sau, một đám nha dịch chạy ra. Một số cầm lấy thanh gậy dài làm thành bức tường, ngăn trở đám đông dân chúng đang kích động, còn mấy người khác, thì nhân cơ hội lôi hai tên trộm trần truồng vào nha môn.

“Hai vị công tử, đại nhân nhà ta có lời mời hai vị.” Hai gã nha dịch lúc trước, nở nụ cười lấy lòng nhìn Đan Ty Tuấn và Vu Phong.

“Thiếu chủ, chúng ta có đi không?” Vu Phong xoay người, xin chỉ thị của Đan Ty Tuấn.

“Đi.”

Đan Ty Tuấn gật đầu, nói xong, liền dẫn đầu đi vào nha môn, Vu Phong theo sát phía sau.

* * *

[Đại đường nha huyện]

Tấm biển khắc bốn chữ “Minh Kính Cao Huyền”*, treo trên cao trong đại đường. Chính giữa, là quan huyện lão gia để râu kiểu chữ bát** đang ngồi thẳng, bên cạnh lão là vị sư gia ghi chép thẩm án, hai bên trái phải đại đường, là bọn nha dịch đang đứng, cầm trong tay cây gậy dài.

(*Minh Kính Cao Huyền: gương sáng treo cao)

(**ria mép hình chữ bát >>)

Đan Ty Tuấn liếc nhìn hai kẻ hái hoa tặc quỳ trên mặt đất, đi lên phía trước, chấp tay mỉm cười với quan huyện.

“Thảo dân, Đan Ty Tuấn tham kiến Huyện lão gia.” Nếu đã đi tới địa phương do lão quản lý, coi như nên tôn trọng lão một chút đi!

Ồ, bọn họ tại sao lại không quỳ xuống?!

Một câu hỏi giống nhau hiện lên trong đầu mỗi người, đây chính là coi rẻ công đường. Sai dịch đứng chờ Huyện đại lão gia hạ lệnh, xử phạt bọn họ.

Huyện lão gia mặc dù cũng kinh ngạc, cũng chỉ là hạng quan thất phẩm tép riu, nhưng cũng có một chút kiến thức, nhìn ra hai người này nhất định không phải là người bình thường, nói không chừng còn có lai lịch lớn, lão cũng sẽ không vì chuyện nhỏ như vậy mà đắc tội với người ta!

“Được.” Huyện lão gia làm như không nhìn thấy gật gật đầu. “Các người chính là nguyên cáo sao?”

“Phải.” Vu Phong đáp.

“Các người nói hai người bọn họ là hái hoa tặc, có chứng cứ hay không?!”

“Hai tên đạo tặc này là chúng ta đích thân bắt được.” Lại là Vu Phong đáp, Thiếu chủ nhà hắn nếu như không phải muốn tận mắt chứng kiến hai tên trộm này bị trừng phạt, thì sẽ không đến cái nha huyện nhỏ này.

“Oan uổng quá, đại nhân, tiểu nhân oan uổng.” Gã trộm thấp người ánh mắt gian tà đảo một vòng, rồi đột nhiên lớn tiếng kêu oan.

“Rầm!” Quan huyện đập thanh gươm xuống bàn. “Câm miệng. Có tội hay không sau khi Bồn quan điều tra xong, tự sẽ biết.”

“Người, kể lại mọi chuyện cặn kẽ cho Bồn quan.” Quan huyện chỉ vào Vu Phong nói.

“Vâng, đại nhân.” Vu Phong gật đầu, kể lại đầu đuôi chuyện xảy qua tối hôm qua.

“Các người còn có gì để nói?” Nghe xong Vu Phong nói chuyện, quan huyện chỉ vào hai tên trộm thẩm thương hỏi.

“Đại nhân, chúng ta bị oan uổng, chúng ta bị hãm hại.” Gã thấp người cố ý khóc lóc kể lể, còn đẩy đẩy gã cao, nháy mắt với hắn.

“Đúng vậy, chúng ta bị oan uổng.” Hội ý xong, gã trộm vóc dáng cao lớn cũng khóc lóc đập đầu xuống đất, cái bộ dạng tốt không ra tốt xấu không ra xấu này, làm cho người ta quả thực cũng không nhìn ra được.

Đan Ty Tuấn bóp trán, hẳn thật sự nhìn đủ tiết mục nhảm chán này rồi. Cho tay vào áo sờ soạng, một khối lệnh bài liền xuất hiện trên tay.

“Vu Phong, đưa cho lão.” Miễn cưỡng nói ra một câu, Đan Ty Tuấn ném lệnh bài cho Vu Phong.

“Dạ.” Bất được lệnh bài, Vu Phong tiến lên giao lệnh bài cho quan huyện.

Quan huyện hai tay cầm lệnh bài nhìn xuống, a, là vật của hoàng tộc! Bị dọa cho sợ đến ba hồn bảy vía bay mất, lão đảo quỳ xuống trước gót chân Đan Ty Tuấn.

“Thuộc hạ Phương Truyền Phú dập đầu tham kiến đại nhân.” Chân lão, không nhịn được run rẩy.

“Miễn lễ.” Đan Ty Tuấn vung tay lên, cho Phương Truyền Phú đứng dậy.

“Tạ đại nhân.” Phương Truyền Phú lau lau cái trán đã rỉ ra mồ hôi, run run đứng ở một bên.

“Phương Truyền Phú.”

“Dạ, không biết đại nhân có gì căn dặn?!” Cúi người, cúi đầu, hèn mọn vô hạn.

“Hai tên hái hoa tặc này giao cho người.”

“Dạ, vâng...” Cái đầu gật lia lịa không ngừng như gà mổ thóc.

“Bổn đại nhân còn có việc, phải đi trước!!” Nói xong, người cũng đã ra khỏi đại đường.

“Hạ quan cung tiễn đại nhân.” Khom người, cúi đầu tiễn.

“Người đâu, đem hai tên dâm tặc này giải vào đại lao, chờ ta xử lý.” Vung tay một cái, hai gã nha dịch tiến lên, lôi hai gã hái hoa tặc đi.

“Oan uổng, oan uổng!”

Thật lâu sau, vẫn còn nghe thấy tiếng hai tên trộm cố làm ra vẻ kêu oan.

9. Chương 9: Chương 9

Khói mê?

Ăn trộm?

Cướp sắc?

Tô Tích Nhân lão đảo ngồi xuống, không thể tin được những điều mình vừa nghe thấy.

Chuyện này, chuyện này nhất định là chọc cười thôi?! Nàng làm sao có thể đụng phải những chuyện kinh khủng như thế? Nhưng về mặt nghiêm trọng của Đan Ty Tuấn trước mắt, nhớ tới thân thể uể oải buổi sáng, giấc ngủ không bình thường, tất cả, tất cả đều nhắc nhở nàng đó là chuyện thực.

Tức thì cũng không chịu thương tổn, tức thì bọn họ cũng đã bị bắt vào trong lao, nhưng chỉ cần nghĩ tới chuyện mình thiếu chút nữa bị nam nhân xa lạ đụng chạm. Nàng lại...

Không cách nào tưởng tượng được điều kinh khủng ấy, thật chặt níu lấy lòng của nàng. Cổ họng tựa hồ cũng bị co kéo, không cách nào phát ra âm thanh.

Nàng tái nhợt mặt, đôi mắt như làn nước mùa thu cất giấu sự sợ hãi không tự chủ được cầu cứu Đan Ty Tuấn. Chỉ có hắn, chỉ có hắn mới có thể giải cứu mình.

Đan Ty Tuấn nhìn dung nhan đã tái nhợt của Tô Tích Nhân, ánh mắt cầu cứu sợ hãi hung hăng quất vào trái tim hắn. Đáng chết, hắn đáng chết. Tại sao lại đi nói cho nàng biết? Tại sao lại làm cho nàng thừa nhận sự sợ hãi như vậy?! Hắn thật là ngu ngốc!!

Hung hăng tự chửi mình ở trong lòng, hắn nhẹ nhàng đi tới nàng. Vươn ra hai cánh tay thon dài mạnh mẽ, nhẹ nhàng ôm lấy nàng. Không nói một lời, không nói an ủi.

Hai cánh tay thon dài, vòng ôm ấm áp. Tô Tích Nhân tựa như người chết đuối vớ được thân gỗ đang trôi, thật chặt ôm lại hắn. Nước mắt vào thời khắc này, tựa như hồng thủy, tràn ra.

Từng giọt, từng giọt, tí tách...

Thấm ướt áo trắng của Đan Ty Tuấn, cũng làm trái tim hắn nóng bừng.

Bất đắc dĩ, tự trách, ảo não, chưa bao giờ khắc sâu như thời khắc này. Một lãng tử phong lưu cho đến bây giờ, nay vì nước mắt bé nhỏ của thiếu nữ trước mắt mà đau lòng; một nam nhân võ công cao cường cho tới bây giờ, nhưng ngay cả người mình yêu cũng phải chịu thương tổn, thật là đả kích tinh thần.

Vào thời khắc này, tình yêu càng rõ ràng, lời thề càng kiên định. Nhất định, nhất định không để cho nàng phải chịu bất cứ thương tổn gì nữa.

Trầm mặc an ủi, nhiệt độ ấm áp, nước mắt ẩm ứ, sự sợ hãi của Tô Tích Nhân từ từ được đẩy lui, cơn buồn ngủ dần lan tới. Đôi mắt ngập nước từ từ khép lại, tiếng thở đều đều vang lên ở trước ngực Đan Ty Tuấn.

Cảm giác thân thể mềm mại gần sát mình, nghe thấy tiếng thở nhỏ nhẹ, Đan Ty Tuấn cứng đờ người, nhưng bỗng nhiên lại từ trong cổ họng phát ra tiếng cười trầm trầm: A..., rốt cục đã hết sợ rồi.

Nhẹ nhàng ôm lấy nàng từ chỗ ngồi, lộ ra dung nhan ướt nước mắt nhưng đã an tâm, trái tim thắt chặt, ngay vào thời khắc này.

Phỉ Thúy tái nhợt mặt, thân thể run rẩy. Sợ hãi cũng không phải hiếm, nhất là lại gặp phải chuyện kinh khủng như thế, hơn nữa bởi vì sợ tiểu thư gặp chuyện không may, lại không cách nào nói với lão gia được. Phu nhân mất sớm, lão gia không cưới tiểu thiếp, càng không cưới vợ nữa. Tiểu thư chính là người con độc nhất của Tô gia, nếu như tiểu thư xảy ra chuyện gì, nàng có một trăm cái mạng, cũng không bồi thường được. Hơn nữa nàng từ nhỏ không cha không mẹ, Tô gia nuôi nàng lớn thành người, cũng coi là thân nhân, ân tình này, cả đời nàng không cách nào quên!

Bên tai nghe thấy tiếng khóc sợ hãi của tiểu thư, nàng lại không thể an ủi. Nếu như, nếu như nàng kiên cường một chút là tốt, mình không sợ như vậy, có thể an ủi tiểu thư, bảo vệ tiểu thư.

Mình thật là vô dụng, cảm giác bất lực vô cùng, tự trách mình... tất cả giống như một dây leo siết chặt lấy cô gái nhỏ, nụ cười tái nhợt.

Vu Phong nhìn tiểu nha đầu, siết tay thật chặt, hắn lên cả một dấu đỏ, trong lòng đột nhiên có chút đau lòng.

Cùng nhau đi tới, Phỉ Thúy vẫn cười tự châm biếm. Chẳng lúc nào giống bây giờ, nụ cười tái nhợt, đôi môi cắn chặt, giống như tự trừng phạt mình. Nàng hắn rất sợ? Rất muốn khóc? Rất muốn phát tiết? Nhưng vẫn nhẫn nhịn, không để cho mình khóc thành tiếng, không để cho mình kêu lên. Đôi mắt xinh đẹp tức thì tràn đầy tràn sợ hãi nhưng vẫn không nháy mắt coi chừng chủ tử của mình, lo lắng cho chủ tử của mình.

Bàn tay rộng vô thức vỗ nhẹ lên vai của nàng, an ủi tiểu nha đầu khiến người ta đau lòng này.

Đột nhiên xuất hiện một sự an ủi khiến Phỉ Thúy kinh ngạc. Quay đầu lại, đôi mắt nhòa lệ nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Vu Phong, trái tim đập dồn dập.

Đây là cảm giác gì? Giống như bị sét đánh trúng, tê tê dại dại, rồi thật ấm áp, giống như sự quan tâm của người thân.

Nước mắt, trượt khỏi mí.

Đã lâu rồi, trừ người của Tô gia, đã rất lâu không có ai dùng ánh mắt ấm áp như vậy nhìn nàng.

Cho nên những cảm xúc, sự sợ hãi, bất lực, phảng phất cũng thoáng cái thể hiện ra, nước mắt từ từ chảy xuống, giống như trân châu thánh thoát rơi.

Rất cực không thể nén được nữa!

Thấy nước mắt nhần nhịn của tiểu nha đầu rốt cực rơi xuống, Vu Phong thở phào nhẹ nhõm. Khóc lên là tốt rồi, giữ buồn bực ở trong lòng, chẳng những khó chịu, còn dễ ngã bệnh.

Hắn không nói gì, chẳng qua là bàn tay nhẹ nhàng vỗ.

Trong lúc nhất thời, trong căn phòng tĩnh lặng không một tiếng động, rồi lại có sự ấm áp không nói ra.

Thời gian một nén hương sau.

Tô Tích Nhân đuổi người, tỉnh lại, nhưng lại phát hiện mình đã ở trong kiệu. Sự sợ hãi với chuyện vừa nãy, dường như cũng không mãnh liệt như vậy nữa! Đây đều là công lao của Đan Ty Tuấn. Nhớ tới hai cánh tay thon dài mạnh mẽ của hắn, vòng ôm ấm áp, còn có cảnh mình khóc đến ngủ trong ngực Đan Ty Tuấn, không khỏi ngượng ngùng cười. Có chút tình cảm, có lẽ đã nảy sinh ở trong lòng.

Nghiêng người, ô, Phỉ Thúy ở bên cạnh, hơn nữa đang ngủ rất say. Nhìn khuôn mặt tái nhợt vì nước mắt của Phỉ Thúy, Tô Tích Nhân ngượng ngùng giạt mình. Trời ạ, nàng rốt cuộc là đang làm gì? Chuyện đáng sợ như thế này, các nàng cùng chung hoạn nạn! Mà nàng lại chỉ lo cho nỗi sợ của mình, lãng quên Phỉ Thúy. Lúc này một mình Phỉ Thúy cô đơn lẻ loi ở một bên, hẳn là rất sợ, rất cần giúp đỡ?!

Tưởng tượng cảnh Phỉ Thúy một mình uống nước mắt, sự tự trách giống như thủy triều dồn tới. Tô Tích Nhân vỗ trán, đáng chết, nàng là chủ tử gì chứ, hảo tỷ muội gì chứ, còn có tư cách gì được nàng đối đãi như người thân chứ?! Thử hỏi có ai trong lúc người thân sợ nhất, lại bỏ lại người thân không? Lại có người nào hoàn toàn quên mất người thân, chỉ lo mình không?

Nhớ lại khi còn bé khi chơi trò chơi gặp nguy hiểm, Phỉ Thúy luôn xông lên chặn ở trước mặt mình; có người cười nhạo mình chậm chạp giống như heo, Phỉ Thúy luôn lớn tiếng nói cho mình; mà sau khi lớn lên, Phỉ Thúy luôn cẩn thận trong việc ăn, mặc, ở, đi lại của mình. Mà lần này, mình lại...

Đôi môi nhếch lên, đè nén tiếng khóc tự trách mình, nàng nắm vạt áo, buộc mình không nên đánh thức Phỉ Thúy đang ngủ say.

Đan Ty Tuấn cười tuần mã đi phía trước, nhưng vẫn chú ý đến cổ kiệu phía sau. Hắn canh giờ, Tích Nhân cũng có thể tỉnh rồi. Không biết, nàng còn sợ hay không? Còn rơi lệ hay không?

Giục ngựa quay lại, hắn vẫn không yên lòng về nàng.

Đi tới trước kiệu, nghe từ trong kiệu truyền ra tiếng khóc kìm nén. Đan Ty Tuấn lại thất lòng, quả nhiên, nàng còn đang sợ. Hại nàng chảy nhiều nước mắt như vậy, sớm biết thế, hẳn sẽ không bỏ qua dễ dàng cho hai tên tặc tử kia, tay lại siết thành quả đấm.

Nhẹ nhàng vén rèm kiệu cửa sổ, Tô Tích Nhân đang cắn môi, buồn bực khóc.

Aizz, thở dài một tiếng. Nếu như có thể, hắn thật muốn sợ thay nàng.

Phân phó thuộc hạ dừng kiệu, nghỉ ngơi chốc lát.

Đan Ty Tuấn buộc ngựa ở một bên, vén màn kiệu. Nhẹ nhàng vẫy vẫy tay với Tô Tích Nhân

“Tích Nhân, chúng ta đi!” Nhẹ mở môi, Tô Tích Nhân nhìn Phỉ Thúy vẫn ngủ say, lặng lẽ ra khỏi cổ kiệu, cùng hắn đi vào rừng cây nhỏ.

“Nàng vừa khóc?!” Đan Ty Tuấn lấy tay ôn nhu lau đi nước mắt trên má nàng, đau lòng nói.

“Ta thật xấu.” Tô Tích Nhân khẽ mở miệng, đột nhiên thốt ra một câu nói.

“Nàng nói cái gì?” Đan Ty Tuấn không giải thích được nhìn nàng, hoài nghi điều mình vừa nghe. Nàng không phải đang sợ sao?

“Ta thật xấu.” Tô Tích Nhân lại khóc, “Ta thế nhưng chỉ lo mình, quên mất Phỉ Thúy.”

“Phỉ Thúy?” Phỉ Thúy làm sao?!

“Rõ ràng hai người đều gặp chuyện, ta lại chỉ chú ý đến nỗi sợ của mình. Quên mất rằng Phỉ Thúy cũng sẽ sợ, cũng sẽ cần người an ủi.” Tô Tích Nhân khóc lóc quở trách mình, thật xấu, nàng thật xấu.

“Thì ra nàng đang tự trách.” Rốt cục đã hiểu, thì ra Tô Tích Nhân là ở khi đó đã quên Phỉ Thúy, thì ra là nàng chẳng những sợ, bây giờ còn tự trách. Ô... tiểu nữ nhân đáng thương, tại sao lại xấu? Nàng cũng chỉ là người phạm, sợ hãi quên mất cũng là có thể hiểu được.

“Không, nàng không xấu.” Nhẹ nhàng ôm lấy nàng, “Cái này không thể trách nàng, chẳng qua nàng là quá sợ! Cho nên mới quên mất Phỉ Thúy.”

“Nhưng, Phỉ Thúy nàng không biết! Khi còn bé gặp nguy hiểm, nàng là người đầu tiên chạy đến bảo vệ ta, luôn là...” Càng nghĩ càng khổ sở, nàng thật xấu.

Lại khóc, có nhiều nước mắt như vậy sao? Đan Ty Tuần đau lòng vỗ vỗ lưng của nàng:

“Nàng hãy nghe ta nói, thật ra đó không phải là lỗi của nàng! Muốn trách thì trách những tên kia bại hoại, là bọn chúng quá xấu, bọn chúng không hiểu được tự lực cánh sinh, không hiểu được nhân tính thiện lương, làm thương tổn người khác, cũng làm hại mình!” Mà hắn cũng có trách nhiệm, bởi vì sơ sót của hắn, mới để cho kẻ bất cớ thừa dịp, mới làm cho tinh thần các nàng bị thương tổn.

“Vậy huynh nói Phỉ Thúy có trách ta không? Sẽ không để ý tới ta nữa sao?” Nàng bất an, nếu như không có Phỉ Thúy, nàng nhất định sẽ thương tâm đến chết.” Dĩ nhiên là không.” Đan Ty Tuần cười cười, “Giống như nàng nói đó, mỗi khi gặp nguy hiểm, Phỉ Thúy là người đầu tiên ra tay cứu nàng, chuyện này chứng minh Phỉ Thúy rất thích nàng, không nỡ để nàng bị thương tổn! Thích nàng như thế, sao lại rời khỏi nàng!!”

“Nhưng, lần này ta...” Nàng bất an, vạn nhất Phỉ Thúy rời đi thì sao?!

“Tiểu thư, em không sẽ rời khỏi người.” Chẳng biết lúc nào, Phỉ Thúy đã đi tới phía sau bọn họ.

“Phỉ Thúy?” Tô Tích Nhân quay đầu lại, nhìn thấy Phỉ Thúy cười nhìn mình. “Phỉ Thúy, em không trách ta sao? Không trách ta khi đó chỉ lo mình, đã quên em sao?!” Tay nắm tay Phỉ Thúy, sốt ruột nhìn nàng.

“Làm sao lại như vậy được chứ?!” Nhìn vẻ mặt bối rối của Tô Tích Nhân, Phỉ Thúy cười,

“Chúng ta là tỷ muội, em làm sao lại trách người?!”

“Em còn coi ta là tỷ muội?” Tô Tích Nhân cảm động nhìn Phỉ Thúy.

“Ừm.” Phỉ Thúy khẳng định gật đầu, “Dạ.”

“Phỉ Thúy!” Tô Tích Nhân cười lên, ôm lấy Phỉ Thúy. “Ta còn nghĩ em sẽ không để ý ta nữa?!”

“Phỉ Thúy cả đời cũng sẽ không, không để ý tới tiểu thư.” Phỉ Thúy chỉ sợ không thể bảo vệ tiểu thư, không thể báo đáp ân tình của tiểu thư.

“Ô ô ô...”

Nước mắt, bởi vì vui sướng, lần nữa chảy xuống.

10. Chương 10: Chương 10

[Kinh thành, Dương Uy tiêu cục]

Trên giáo trường, các tiêu sư người người mình trần ra trận, mồ hôi đầm đìa, đao, thương, côn, kiếm tỷ thí với nhau, nhất thời đao quang kiếm ảnh, thương giáo chạm nhau leng keng.

Ngồi bên cạnh giáo trường, Đan Bá Uyên ngồi dựa lưng trên ghế, trước mặt bày một cái bàn gỗ, trên bàn đặt một tách trà Long Tĩnh, bên cạnh tách trà là một bàn cờ. Đan lão gia lúc thì phẩm trà xem các tiêu sư tỷ thí võ nghệ, lúc thì chăm chú nhìn xuống quân cờ, thật sự rất nhàn nhã.

Tiểu Lâm Tử, nổi danh “Tiểu Băng Sơn” ở Dương Uy tiêu cục tay cầm một lá thư, từ phía hành lang bước đến.

(Tiểu Lâm Tử: Ta kháng nghị, sao người có thể viết tên ta thành cái gì Tiểu Lâm Tử? Khó nghe muốn chết, tựa như tên thái giám vậy?! *Tuần nam Tiểu Băng Sơn mặt lạnh, nhìn chằm chằm tác giả*.

Tác giả: Có cái gì khó nghe đâu? Khả ái đến vậy mà? Tên đáng yêu như thế mà còn ghét bỏ? *tác giả không chấp nhận kháng nghị, một cước đạp Tiểu Băng Sơn trở về*. Nhưng mà ô ô... Lạnh quá nha, cái tên Tiểu Băng Sơn này quả nhiên xứng với cái tên, ngay cả ánh mắt cũng lạnh đến như thế...)

Yên lặng chờ sau khi Đan lão gia đặt quân cờ trên tay xuống, Tiểu Lâm Tử mới lên tiếng:

“Lão gia, đây là thư do chim bồ câu của tiêu gia truyền đến.” Nói xong, hai tay cung kính dâng lên.

“A, có thư rồi!” Đan Bá Uyên vội vàng nhận lấy lá thư, lão đang chờ tin tức của bọn họ, đã tới rồi, cái tên Vu Phong này, quả nhiên không làm cho lão thất vọng.

“Ha ha... Ha ha...” Đan Bá Uyên đọc thư, từ cười khẽ, chuyển thành thoải mái cười to, cười đến mức làm cho Tiểu Lâm Tử không hiểu chuyện gì xảy ra, càng làm cho các tiêu sư đang tỷ thí võ nghệ cũng quên mất khoa tay múa chân.

“Ha ha ha...” Đan Bá Uyên lại cất tiếng cười to, tựa hồ như muốn phát ra tất cả vui sướng trong lòng.

“Lão gia, tiêu gia rốt cuộc viết những gì ở trong thư vậy? Lại làm cho ngài thoải mái như thế?” Tiểu Lâm Tử nghi ngờ hỏi, rốt cuộc xảy ra chuyện đại sự gì đây? Rất ít khi nhìn thấy lão gia thoải mái mừng rỡ như thế nha!

“Đúng vậy, lão gia, Vu Phong rốt cuộc viết những gì ở trong thư? Ngài mau nói cho ta biết?!” Các tiêu sư cũng bỏ vũ khí trong tay xuống, như ong vỡ tổ vọt tới trước mặt Đan Bá Uyên, trong lúc nhất thời, dương cường khí thịnh*.

(*dương cường khí thịnh: ý là toàn là mùi đàn ông, dương khí, đầy ắp)

“Ha ha...” Đan Bá Uyên nhìn những kẻ hán tử trước mắt bình thường sống chết với đao kiếm, thời khắc này lại giống như một đứa trẻ tò mò, không khỏi cười ha ha một tiếng. “Được rồi, nói cho các người biết vậy!”

“Vâng.” Mọi người gật đầu, “Ngài nói đi.”

“Tin rằng tiêu cục chúng ta không lâu sau này, sẽ có chuyện vui.” Dứt lời, lại là một phen mặt mày hớn hở.

“Chuyện vui?” Mọi người đối mặt nhìn nhau, vô cùng kinh ngạc. “Chuyện vui gì?”

“Chẳng lẽ lão gia ngài muốn tái giá sao?!” Có người xoay mình thốt ra một câu hỏi.

“Nói ngu ngốc gì đó, lão gia nhà người chỉ yêu một mình phu nhân, cho dù nàng đã qua đời, ta cũng sẽ không tái giá.” Vừa nghe thấy lời nói hoang đường như thế, Đan Bá Uyên lúc này thu hồi bộ mặt tươi cười, tức giận trừng mắt nhìn đối phương. Hừ hừ, tình yêu của lão đối với phu nhân đến chết cũng không thay đổi, không cho phép ai hoài nghi.

“Ha ha...” Vị tiêu sư bị nhìn trừng trừng, bối rối cười khúc khích.

“Bỏ đi, bỏ đi.” Đan Bá Uyên khoát khoát tay, “Nói cho các người biết, Thiếu chủ các người thích vị Tô tiểu thư kia rồi.”

“Cất!” Mọi người vùng tay lên, lập tức muốn bỏ đi.

“Ồ, này, này, đây là hỷ sự mà, các người phản ứng cái kiểu gì vậy?” Đan Bá Uyên giận đến thối phờ phờ vào bộ râu, ô ô... , thật là làm tổn thương người khác mà. Đây chính là chuyện liên quan đến nguyện vọng có con cháu ngoan ngoãn, ôm cháu đích tôn của lão, đương nhiên là chuyện lớn.

“Lão gia, Tô tiểu thư kia là người mà Dương Uy chúng ta phải bảo vệ, theo như quy định của tiêu cục, Thiếu chủ không được có chuyện gì dính dáng đến nàng.”

“Đúng, đúng.” Những người khác gật đầu phụ họa, “Chính là như vậy.”

“Tiêu quy cũng là do người viết ra, sửa lại không được sao.” Aiz, thật là một đám ngu ngốc thiếu hiểu biết, Đan Bá Uyên lắc đầu.

Người dĩ nhiên là có thể đổi – Các tiêu sư nói thầm ở trong lòng, còn chúng ta chỉ là thuộc hạ, làm sao có thể tự tiện sửa đổi đây.

“Thiếu chủ thật thích vị Tô cô nương kia sao?” Tiểu Lâm Tử vẻ mặt vô vị nói, “Hắn không phải là luôn luôn thích những nữ nhân quyến rũ, xinh đẹp, biết sát ngôn quan sắc* sao? Vị Tô cô nương kia đừng nói tới quyến rũ, xinh đẹp, lại càng không biết sát ngôn quan sắc.” Điểm này, từ ngày thứ nhất mới quen Tô Tích Nhân đã biết.

(*sát ngôn quan sắc: Xem lại chú thích chương 1)

“Đúng vậy, người Thiếu chủ yêu phải giống như Yên Hà cô nương ở Yên Chi lâu.”

“Còn có Đại tiểu thư Liễu Tố Tố của Liễu viên ngoại thành tây.”

“Còn có...”

“Dừng...” Đan Bá Uyên cắt đứt các tiêu sư đang nhao nhao lên nói cùng lúc, “Các người có thể đừng đội nước lên đầu ta được hay không, Tuần nhi có hôn sự, ta có con dâu ngoan, các người có một vị Thiếu phu nhân có tri thức hiểu lễ nghĩa, không tốt sao?” Tức chết lão, thật vất vả, lão hy vọng chuyện tình có chút tiến triển, kết quả lại bị bọn họ dội một gáo nước lạnh lớn như vậy, khiến cho tâm tình vui vẻ của lão cũng hỏng theo! Ô... Toàn những kẻ vô tình!

“Thiếu chủ vốn là phong lưu mà!” Có người không phục nói thầm.

“Ta biết Tuần nhi cũng có phong lưu một chút!”

“Không có dừng lại ở một chút nha.” Căn bản là rất phong lưu mới đúng nha, trong kinh thành ai mà không biết Đan Ty Tuần và Thương Tư Kiện trong “Tứ ưu công tử” nổi danh là phong lưu công tử.

“Rồi, rồi, cho dù Tuần nhi rất phong lưu, nhưng hắn bây giờ thích Tô cô nương, cũng sẽ không còn như vậy nữa.” Cái tên nhi tử bất hiếu này thanh danh không tốt, còn làm mẹ cha hắn phải thay hắn giải thích, thật lãng phí nước miếng.

“Vạn nhất thiếu gia chỉ là quen ăn sơn hào hải vị, bây giờ nhìn thấy chút thức ăn nhẹ, chẳng qua là mới mẻ nhất thời thì sao?!” Tiểu Lâm Tử lạnh lùng chất vấn, hắn cũng không tin cái tên hoa hoa đại thiếu gia kia, sẽ vì một thiếu nữ rõ ràng là chỉ thanh tú một chút mà buông tha cho toàn bộ bụi hoa kia nha!

“Tiểu Lâm Tử, người...” Đan Bá Uyên hung hăng nhìn chằm chằm cái tên Tiểu Băng Sơn, thiệt là, tại sao ngay cả hắn cũng chống đối lại lão.

“Lần này Tuần nhi là thật lòng, nhất định sẽ thành chuyện vui.”

“Lão gia, ngài làm sao biết thiếu gia thật lòng? Dù sao ta cũng thấy không tốt.” Có ai chỉ vì một bông hoa nhỏ mà bỏ rơi cả một bụi hoa lớn sao? Hơn nữa bông hoa kia, cũng không phải là mỹ lệ gì.

“Bỏ đi, bỏ đi.” Đan Bá Uyên khoát khoát tay, “Không cãi với các người, dù sao, đến lúc đó, các người sẽ hiểu, lời của ta là đúng.” Bọn họ quả thực chính là một đám trâu bò bướng bỉnh, lão đây, chỉ là đàn gảy tai trâu mà thôi.

Ôm bàn cờ, cầm lấy lá thư, Đan Bá Uyên cười mị mị rồi đi, trong đầu đã bắt đầu ảo tưởng đến cảnh sau này con cháu đây nhà.

“Ha ha...”

Bỏ lại một bầy “trâu bò bướng bỉnh”, đang ngăn người tại chỗ!

* * *

[Chợ]

“Mứt quả ghim râu, hồ lô ngào đường...”

“Bánh bao, mua bánh bao...”

“Cô nương, đến xem đến xem son phấn này đi, đặc biệt rất thơm...”

“Được, được!”

...

Thanh âm rao bán của những người bán hàng rong, rồi tiếng khen ngợi la ó hương phấn trầm trồ của những người vây xem xiếc ảo thuật, tiếng vỗ tay nối liền không dứt.

Tô Tích Nhân vén rèm cửa sổ kiệu, một đôi mắt trong veo như mùa thu thú vị nhìn cảnh tượng cực kỳ náo nhiệt bên ngoài. Ô, vật kia hình dáng thật kỳ quái nha, ở kinh thành cũng chưa từng thấy qua, không biết là để làm cái gì? Aiz nha, trâm cài tóc trên đầu vị cô nương kia thật đẹp, còn có, thư sinh mặt trắng kia viết thư pháp thật có khí thế, ...

Cảnh tượng bên ngoài đúng là rất náo nhiệt, thú vị. Nhưng Phỉ Thúy vẫn cảm thấy tiểu thư nhà nàng là thú vị nhất, cho tới bây giờ chưa từng nhìn thấy tiểu thư ôn tồn vẻ mặt thay đổi thất thường như vậy, ha ha... Nếu Đan công tử nhìn thấy nhất định sẽ càng thú vị. Nói đến điểm này, nàng cũng thật lạc hậu. Cư nhiên không phát hiện ra tiểu thư lúc trước ngăn người chờ đợi tâm tình thay đổi bất thường là bởi vì Đan công tử, hơn nữa cũng không phát hiện ra thì ra là hai người bọn họ người đã sớm có tình ý với nhau. Cũng thấy tiểu thư bây giờ còn quá mông lung, không hề hiểu rõ tâm ý của chính mình. Nhưng nàng là người ngoài đứng xem, vừa nhìn đã nhận ra, tiểu thư rõ ràng là thích Đan công tử. Bất quá, ngoại trừ lúc mới bắt đầu, Đan công tử đối với tiểu thư tương đối là lạnh như băng, còn sau này rất lo lắng che chở cho tiểu thư. Nhưng mà nàng vẫn còn lo lắng, dù sao Đan công tử danh tiếng phong lưu ở kinh thành mọi người đều biết, ai có thể bảo đảm hẳn đối với tiểu thư không phải là nhất thời cảm thấy mới mẻ, cho nên, nàng dọc đường đi nhất định phải quan sát hẳn thật kỹ, tuyệt không thể để cho tiểu thư bị tổn thương. (Tác giả: Đan Ty Tuấn đáng thương, chẳng những người trong tiêu cục không tin hẳn, ngay cả Phỉ Thúy cũng không tin. Xem ra đường tình yêu của hẳn gặp nhiều tai họa rồi!!)

“Phỉ Thúy, chúng ta đi xuống dạo phố một chút có được hay không?” Thật sự thật tò mò, Tô Tích Nhân chớp hai mắt khát vọng nhìn Phỉ Thúy. Không phải là nàng không được làm chủ, chẳng qua là Phỉ Thúy luôn luôn lo lắng cho an nguy của mình. Nàng đi đâu, đương nhiên là phải mang theo Phỉ Thúy.

Ha ha...

Phỉ Thúy cười khẽ trong lòng, nàng cũng biết tiểu thư nhất định sẽ hỏi như thế.

“Được, nhưng mà chúng ta phải được Đan công tử đồng ý đi theo.” Bảo vệ tiểu thư an toàn, cũng là trách nhiệm của Đan công tử.

“Vây à.” Tô Tích Nhân nhất thời then thùng, nàng thật sự không dám tự mình đến gần Đan Ty Tuấn, mỗi lần như vậy nàng có cảm giác giống như ngã bệnh, tim đập không ngừng. Bất quá, cảnh tượng náo nhiệt bên ngoài tựa như đang kêu gọi nàng, thôi, cùng nhau đi thì có sao, chẳng qua là tim đập nhanh một chút, cũng sẽ không chết người, sợ cái gì mà sợ chứ.

“Dừng kiệu!” Vén màn kiệu, Tô Tích Nhân nói với kiệu phu.

“Sao vậy?” Nghe thấy Tô Tích Nhân kêu dừng kiệu, Đan Ty Tuấn giục ngựa quay đầu đi tới bên cạnh cỗ kiệu. “Xảy ra chuyện gì sao?” Ánh mắt căng thẳng nhìn Tô Tích Nhân, chỉ sợ nàng lại có chuyện gì.

“Ta muốn đi chợ dạo phố một chút.” Tô Tích Nhân ánh mắt háo hức nhìn mọi người đang cười đến vui vẻ, cười đến thống khoái. Thật hâm mộ, bọn họ có thể mở lòng cười vui vẻ với nhau như vậy. Đáng vẻ nàng trời sanh tiếng nói mềm nhẹ, tốc độ nói chậm chạp, chưa từng có khi nào cười vui đến như vậy.

Nghe nàng vừa nói như thế, căng thẳng trong lòng Đan Ty Tuấn dịu xuống. Nhìn nàng ánh mắt tò mò giống như cún con, hẳn không nhịn được mỉm cười. Thật đáng yêu!

“Được rồi, chúng ta đi dạo một chút đi!” Để nàng nở nụ cười, cho dù có lên núi đao xuống biển lửa cũng đáng. (Tác giả: oa oa, Đan công tử phong lưu cũng lâm vào biển tình, sâu không thể rút!)

“Thật sao, thật tốt quá!” Tô Tích Nhân vui mừng cười lên, ha ha... hài lòng vì được đáp ứng ước nguyện.

“Nhưng mà...” Đan Ty Tuấn đột nhiên dừng lại.

“Nhưng mà thế nào?” Tô Tích Nhân trên mặt nụ cười co lại, khẩn trương nhìn hắn. Hắn không phải là đối ý đó chứ? Không được, không được nha, nàng thì thầm ở trong lòng.

“Nhưng mà chúng ta trước hết phải dàn xếp xe ngựa, hành lý ổn thỏa, rồi mới có thể đi dạo phố.” A... Tiểu nữ nhân khẩn trương. Thật là khả ái! (Tác giả: quả nhiên người yêu trong mắt đẹp tựa Tây Thi, lúc đầu còn nói người ta không đủ xinh đẹp. Bây giờ thì sao, mở miệng một tiếng là khả ái, miệng giống như bôi mật ong, nói không ngừng)

“Ừ.” Có đạo lý, Tô Tích Nhân biết điều trở lại trong kiệu.

“Được rồi, vậy tiếp tục đi, chúng ta đến quán trọ phía trước tìm nơi ngủ lại đi.”

Đan Ty Tuấn vung tay lên, đoàn người long trọng phô trương đi về phía quán trọ phía trước mặt.

11. Chương 11: Chương 11

Bích ngọc trang thành nhất thụ cao,

Vạn điều thuý hạ lục ty thao.

Bất tri tế diệp thuý tài xuất,

Nhị nguyệt xuân phong tự tiến đao.

[Ngọc biếc trang điểm thành một cây cao,

Vạn nhánh liễu xanh rủ xuống những sợi tơ biếc.

Chẳng biết những lá mai đã bị ai cắt mất,

Gió xuân thág hai bên tựa như dao.

Trích: Vịnh Liễu – Hạ Chi Trương]

Liễu, màu xanh biếc, tràn đầy sức sống bao phủ chung quanh quán trọ. Gió nhẹ khẽ thổi, làm phơ phất vạn nhánh liễu tơ lụa, giống như ngàn vạn tinh linh xanh biếc đón gió nhảy múa, như mộng như ảo.

Đoàn người Đan Ty Tuấn dừng xe ngựa giao cho tiểu nhị của quán trọ. Đạp trên gạch đá xanh, đi qua hành lang màu xanh biếc, đón gió xuân ấm áp, tâm tình vui vẻ đi về phía tầng hai quán trọ có treo bốn chữ “Xuân Ý Áng Nhiên”*.

(*xuân ý dào dạt)

Cửa quán trọ, vai vắt khăn vải trắng, người mặc trường sam xanh, một tiểu nhị tròn tròn cười giống như pho tượng Phật Di Lặc. Thấy đoàn người Đan Ty Tuấn tới cửa, thất lưng hơi có vẻ thô tròn mỉm cười cúi người chào, đồng thời đưa tay làm một tư thế “mời”:

“Mấy vị khách quan, mời vào bên trong.”

Bước vào trong cánh cửa cao, ánh vào mắt chính là căn phòng sạch sẽ, trang trí thanh nhã, không có chút cảm giác dính dầu mỡ, càng không có tiếng động ồn ào, tiếng ly rượu chạm nhau, làm cho người ta cảm giác rất thoải mái, cũng giống cái tên “Xuân Ý Áng Nhiên”, thanh tân, nhã tục. Sau quầy, một nam tử mặc trường bào màu trắng nho nhã thấy đoàn người Đan Ty Tuấn khí chất bất phàm, không khỏi tự mình tiến lên đón tiếp.

“Mấy vị khách quan là người từ nơi khác sao? Xin hỏi là dùng bữa hay ở trọ?” Hấn không có chút gì giống hạng thương nhân con buôn, nụ cười hòa ái dễ gần, làm cho người ta cảm thấy thoải mái trong lòng.

“Chúng ta muốn dùng chân.” Đan Ty Tuấn nhìn nam tử nho nhã cười cười, “Xin ông chủ chuẩn bị năm căn phòng hảo hạng cho chúng ta, mặt khác, chiếu cố những người ngoài xe ngựa của chúng ta tốt.” Vừa nói vừa đem một thỏi bạc đưa cho ông chủ.

“Tốt.” Ông chủ nho nhã mỉm cười gật đầu, nhận lấy ngân lượng. Xoay người, giao việc cho tiểu nhị đang nhàn rỗi ở một bên, “Tiểu nhị, dẫn mấy vị khách quan này đến dãy phòng chữ Thiên, phòng số một đến phòng số năm, còn nữa, chiếu cố những vị khách ngoài xe ngựa cho tốt.”

“Dạ.” Tiểu nhị cao cao gầy teo gật đầu, “Khách quan, mời theo tiểu nhân.” Nói xong, dẫn bọn họ lên lầu.

Sắp xếp hành lý, sau đó nghe một số chuyện từ tiểu nhị thì được biết:

Vị trí bọn họ bây giờ là một thị trấn nhỏ tên là Dương Liễu, ý nghĩa trong tên gọi là do khắp nơi trong thị trấn đều trồng rất nhiều cây liễu. Số dân cũng không nhiều, toàn bộ cũng không quá trăm gia đình. Nhưng nơi đây phong cảnh như vẽ, dân chúng cực kỳ chất phác. Mọi người trải qua cuộc sống nam canh nữ chức*, chỉ có ngày phiên chợ mới náo nhiệt vô cùng. Mà hôm nay đúng lúc là ngày phiên bảy ngày một lần, bách tính trong trấn cũng sẽ gác việc nhà nông sang một bên, mang theo con gái con trai tới phiên họp chợ.

(*nam canh nữ chức: nam cày ruộng, nữ dệt vải)

Biết bọn họ dụng phải ngày phiên bảy ngày một lần, hai tiểu cô nương Tô Tích Nhân cùng Phỉ Thúy vui vẻ may mắn. Nhìn hai người vui vẻ như vậy, Đan Ty Tuấn ngay cả trà cũng không uống một ngụm, cùng các nàng đến phiên chợ.

Tô Tích Nhân cùng Phỉ Thúy vui vẻ phấn chấn đi ở phía trước, đôi mắt to tròn tò mò nhìn đông nhìn tây. Mà hai người Đan Ty Tuấn cùng Vu Phong, tựa như hai pho tượng thần theo sát bảo vệ an toàn cho hai vị tiểu cô nương.”Tiểu thư, người nhìn kia, ông lão kia đang nặn tò he, đẹp quá, chúng ta qua đó nhìn xem được không?!” Phỉ Thúy chỉ vào một lão giả áo vải xanh, chòm râu hoa râm nói.

Tô Tích Nhân nhìn theo, quả nhiên những con tò he tinh xảo, trông rất sống động dần dần hình thành trong bàn tay trần đầy nếp nhăn của ông lão đó.

“Đi thôi, chúng ta đi xem nào.” Vừa nói, lôi kéo Phỉ Thúy đi tới.

Đan Ty Tuấn cùng Vu Phong nhìn chăm chú, đi theo.

“Tiểu thư, người xem đây là Bạch nương tử cùng Hứa Tiên* nha!” Phỉ Thúy vui mừng chỉ vào một đôi tò he đã nặn xong, Oa, Hứa Tiên và Bạch nương tử, bốn mắt thâm tình nhìn nhau, thật hạnh phúc!

(*Bạch nương tử cùng Hứa Tiên: Nhân vật trong truyện “Bạch Xà truyện”, thành phim “Truyện thuyết Bạch Xà” nói về mối tình bi thương giữa Bạch Tố Trinh và Hứa Tiên, một rắn một người, tình yêu của họ bị ngăn trở bởi hòa thượng Pháp Hải. Lưu Đào vai Bạch Tố Trinh – Bạch Xà, được phát sóng ở TQ cuối 2005)

“Ừ.” Tô Tích Nhân nhìn thấy đôi tình nhân này, đột nhiên nghĩ đến nàng và Đan Ty Tuấn.

Aiz nha, cái ý nghĩ này làm cho nàng cảm thấy xấu hổ, đỏ ửng mặt, một nụ cười lặng lẽ nở trên môi.

Dường như tâm linh tương thông, Đan Ty Tuấn cũng đồng thời nghĩ đến hấn cùng Tô Tích Nhân. Không khỏi nhìn nàng, thấy nàng thẹn thùng đỏ mặt, cười một tiếng trong lòng. Đi lên trước, đứng bên cạnh Tô Tích Nhân:

“Lão nhân gia, phiên lão làm cho ta và vị tiểu thư này một con tò he được không?” Trên mặt cười, lễ phép nói với lão giả.

“Huynh...” Lời của Đan Ty Tuấn khiến Tô Tích Nhân rất kinh ngạc, nàng ngẩng đầu nhìn hấn. Hấn có ý gì? Chẳng lẽ hấn nhìn thấu tâm tư của mình sao? Gương mặt hồng hào càng thêm đỏ bừng.

Đan Ty Tuấn nhìn thấu nghi vấn của nàng, nhưng không trả lời, chẳng qua là cho nàng một nụ cười, lại làm mê hoặc Tô Tích Nhân. Oa, thật là đẹp, thì ra là hắc không chỉ là mỹ nhân, ngay cả nụ cười cũng đẹp như vậy.

Để nàng si ngốc nhìn dung nhan của mình, lần đầu tiên Đan Ty Tuấn không vì dung mạo âm nhu của mình mà tức giận nữa, bởi vì nó hấp dẫn nàng. Phỉ Thúy cùng Vu Phong ngoác miệng, ngơ ngác nhìn Đan Ty Tuấn cùng Tô Tích Nhân.

Cả hai cùng nghi vấn ở trong lòng, ách, Đan công tử (Thiếu chủ) là một nam nhân cũng thích tò he? (Tác giả: Please, đây không phải là thích hay không, đây là tình ý, OK?!)

Ông lão chòm râu hoa râm hai mắt lấp lánh hữu thần nhìn Đan Ty Tuấn tuấn mỹ, lại nhìn sang Tô Tích Nhân thẹn thùng, trong lòng sáng rõ, hóa ra là một đôi tiểu tình nhân. Lão quan sát đặc thù trên người bọn họ xong, khẽ mỉm cười:

“Được!” Nói xong, nhanh chóng cầm một cục đất sét một bên.

“Xong rồi.” Không tới thời gian nửa nén hương, một đôi tò he trông rất sống động hiện ra trước mặt bọn họ.

Đan Ty Tuấn thân mặc trường bào màu trắng, bên hông giắt ngọc bội, quần lụa mỏng màu xanh nhạt, đang chải một búi tóc tinh xảo cho Tô Tích Nhân. Hai người bốn mắt nhìn nhau, thâm tình của chàng trai, thẹn thùng của cô gái, hiển nhiên là một đôi tình nhân đang yêu nhau cuồng nhiệt.

“Tiểu thư, thật giống người nha.”

“Thiếu chủ, nặn rất giống.”

Phỉ Thúy cùng Vu Phong nhìn tò he đẹp như thế, sống động như thế, kêu lên.

Đan Ty Tuấn nhận lấy tò he, nhẹ nhàng đưa cho Tô Tích Nhân đang vui mừng vạn phần.

Tô Tích Nhân cầm ở trong tay yêu thích không buông, oa, đúng là rất giống bọn họ.

“Ông lão, xin hỏi bao nhiêu tiền?” Đan Ty Tuấn nói với ông lão.

“Nếu công tử tiểu thư yêu thích như thế, lão phu tặng cho các người.” Lão nhân phất tay một cái, tỏ vẻ không muốn lấy tiền.

“Như vậy sao được?” Vừa nghe lão nhân không thu tiền, Tô Tích Nhân ngượng ngùng.

“Như vậy sao được, lão nhân gia người nhất định phải lấy tiền, nếu không, chúng ta cũng không lấy.”

Thấy Tô Tích Nhân kiên trì muốn trả tiền, ông lão cũng phải nhận.

“Cám ơn lão nhân gia, chúng ta đi đây.” Đoàn người Tô Tích Nhân cúi chào ông lão, muốn rời đi.”Đợi một chút.” Ông lão gọi bọn họ lại, “Công tử, các người là người bên ngoài sao!”

“Đúng vậy.” Đan Ty Tuấn cười đáp, “Chúng ta đi ngang qua nơi đây.”

“Nhìn các vị công tử khí chất không tầm thường, nói vậy văn chương hẳn rất cao.”

“Lão nhân gia quả có con mắt tinh tường.” Phỉ Thúy tự hào cười, “Tiểu thư nhà ta xuất thân thư hương thế gia, thơ, từ, ca, phú, cầm, kì, thi, họa, không gì không tinh thông.”

“Thiếu chủ nhà ta cũng là văn võ song toàn.” Vu Phong cũng ở một bên nói.

“Phỉ Thúy.” Tô Tích Nhân đỏ mặt, “Em khoa trương quá rồi đó, ta chỉ biết có một hai mà thôi.” Phỉ Thúy thật là, nào có ai không khiêm nhường như vậy.

“Nào có.” Phỉ Thúy tiếp nhận ánh mắt hờn dỗi của chủ tử, nhỏ giọng thầm nói ở một bên.

Nàng không khoa trương, tiểu thư nhà nàng vốn là đại tài nữ mà!!

“Ha ha...” Lão nhân cười vang, “Ta tin tiểu nha đầu đơn thuần, nói cũng là lời thật.”

Nghe lão nhân đồng ý lời của mình, Phỉ Thúy cười tươi.

“Không biết lão nhân gia hỏi cái này có ý gì?” Đan Ty Tuấn nhướn mày, tò mò hỏi.

“Ha ha...” Ông lão cười khẽ, “Lão không có ý gì khác. Chẳng qua hôm nay là phiên chợ đúng bảy ngày một lần, mà người làm từ thiện của chúng ta, Liễu viên ngoại đúng lúc ở phía trước bày cuộc thi tranh tài từ từ, lấy văn kết bạn, nếu như công tử tiểu thư thấy hứng thú, không ngại đi xem thử xem sao.”

“Tranh tài thi từ?” Phỉ Thúy hỏi, “Có tiền thưởng hay không?” Động não, không thể tranh tài rồi thôi nha, dù sao cũng phải có phần thưởng.

“Có.” Ông lão cười nói, “Thắng có thưởng, thua sẽ phải phạt rượu.”

“Có rượu uống ư!” Vu Phong cái gì cũng không giải, chỉ có giải uống rượu, vừa nghe có rượu uống, không nhịn được hưng phấn.

“Tranh tài thi từ, lấy văn kết bạn?” Tô Tích Nhân hứng thú, “Hay là thế này, chúng ta đi xem một chút.”

“Được rồi!” Thấy những người còn lại đều háng hái bưng bưng, Đan Ty Tuấn cũng đồng ý. “Chúng ta đi xem một chút.”

“Lão nhân gia, hẹn gặp lại!” Phất tay một cái, một lần nữa nói lời từ biệt với ông lão nặn tò he. Cả đoàn người kích động đi tới nơi tranh tài thi từ mà ông lão nói.

12. Chương 12: Chương 12

Thị trấn Dương Liễu có tổ chức đại hội thi từ tranh tài quy mô lớn nhất, không khí náo nhiệt nhất mỗi năm một lần.

Người tổ chức thi từ tranh tài là Liễu viên ngoại của thị trấn Dương Liễu, Liễu viên ngoại này chẳng những có tâm địa bồ tát, cứu tế dân chúng nghèo khổ, lại yêu thích những người biết thi từ ca phú văn nhã. Mục đích của thi từ tranh tài chính là muốn tìm ra những thanh niên có tài có khí trong trấn, dùng văn kết bạn.

Thi từ tranh tài năm nay là lần thứ tám, cái chữ “tám” này, từ xưa đến giờ đã được xem là chữ may mắn*. Cho nên quy mô, đội hình năm nay càng lớn hơn nhiều so với trước kia, chẳng những các tài tử của thị trấn Dương Liễu tham gia, ngay cả các tài tử từ các thị trấn lân cận cũng đem tối lên đường, sáng sớm đã tới đây chờ.

(*“tám” tiếng Hán là “bát”, đọc gần gần như “phát” trong “phát tài”)

Trên khoảnh đất trống phía bắc thị trấn, từ sớm đã dựng lên một cái đài tranh tài. Trên đài, sắp xếp mấy cái bàn, trên bàn có đặt văn phòng tứ bảo*, trên một cái bàn khác đặt vài hũ rượu ngon lâu năm. Đứng bên cạnh bàn là mấy cô tiểu nha đầu, người rót rượu, người mài mực. Chính giữa đài, bố trí mấy bộ ghế bạch đàn. Ngồi ở giữa là một vị lão giả chòm râu hoa râm, thân mặc trường sam màu xanh, eo thắt mỹ ngọc, tinh thần nghiêm nghị, rất nho nhã, ngồi hai bên ông cũng là những nam nhân khoảng sáu mươi tuổi cũng đều yêu thích thơ văn.

(*văn phòng tứ bảo: bốn vật dụng thiết yếu của người học thư pháp, bao gồm: Bút, Nghiên, Giấy và Mực)

Dưới đài, dòng người hối hả, đến dự thi, đến ủng hộ, đến xem náo nhiệt, vây chặt quanh đấu trường đến mức nước chảy không lọt.

Đoàn người Đan Ty Tuấn vừa tới, chỉ có thể đứng từ xa chứng kiến rõ ràng trên đài có treo một tấm bảng viết bốn chữ “Di Văn Hội Hữu*.”

(*dùng văn kết bạn)

“Tiểu thư, chúng ta làm sao đi vào được đây?” Phỉ Thúy nhìn dòng người tấp nập phía trước, trợn tròn mắt.

“Đúng vậy, làm sao đi vào đây?” Tô Tích Nhân cũng nản lòng, đôi mắt sáng sủa nước mắt tri bất giác nhìn về phía Đan Ty Tuấn bên cạnh. Ôi, sao lại như vậy? Thời gian gần đây nàng cứ như vậy, vừa gặp phải chuyện sẽ bất tri bất giác nhìn hẩn cầu cứu. Tô Tích Nhân bất lực nắm chặt tay lại, vừa mê hoặc lại có chút sợ hãi.

“Cứ giao cho ta!” Nhìn Tô Tích Nhân bằng một ánh mắt an ủi, Đan Ty Tuấn quay đầu lại căn dặn Vu Phong. “Vu Phong, nhớ phải mang Phỉ Thúy theo.”

Nói xong, hẩn ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Tô Tích Nhân, thi triển khinh công bay qua dòng người tấp nập, Vu Phong mang theo Phỉ Thúy cũng theo sát phía sau.

“A!”

Tô Tích Nhân thở nhẹ một tiếng, chỉ cảm thấy cả người đột nhiên bay lên không trung, gió phất qua gương mặt, còn chưa cảm giác rõ được mình đang bay trong không trung, thì người đã đáp xuống mặt đất.

Hô, hô...

Phỉ Thúy vỗ vỗ trái tim đang nhảy thình thình trong ngực. “Tiểu thư, chúng ta mới vừa bay đó nha!” Dứt lời, mới phát hiện dòng người đang cười đùa hò hét phía dưới đều đã tĩnh lặng lại, ngàn vạn ánh mắt thẳng tắp nhìn về bọn họ. Ô, Phỉ Thúy sợ hết hồn, lui sang bên cạnh Vu Phong.

Đan Ty Tuấn ngược nhìn lên, bọn họ đã làm kinh động quần chúng.

Hẩn hai tay ôm quyền, khom người cúi chào mọi người. “Tại hạ là Đan Ty Tuấn, cùng mấy vị bằng hữu đi ngang qua vùng đất quý này. Nghe nói nơi này đang tiến hành thi từ tranh tài, trùng hợp chúng ta đối với thi từ cũng có mấy phần hứng thú, cho nên cố ý đến đây tỷ thí cùng các vị, nếu mới vừa rồi kinh động mọi người, kính xin thông cảm.”

Với thái độ khiêm tốn cùng dung mạo tuấn mỹ, Đan Ty Tuấn nhẹ nhàng giành được hảo cảm của mọi người, lấy được sự đồng tình của quần chúng.

“Công tử cũng là người văn nhã, tự nhiên sẽ được hoan nghênh.” Liễu viên ngoại vuốt chòm râu, mỉm cười nói. Uhm, người trẻ tuổi này xem ra khí thế bất phàm, nhất định không phải người bình thường.

“Đa tạ Liễu viên ngoại.” Đan Ty Tuấn hòa ái chấp tay với Liễu viên ngoại, lui sang một bên, nhận được ánh mắt ngạc nhiên của Tô Tích Nhân.

Tô Tích Nhân nhìn chăm chú vào Đan Ty Tuấn, nam nhân này rốt cuộc có bao nhiêu mặt mà mình không biết? Lúc mới quen chỉ cảm thấy hẩn môi hồng răng trắng rất đẹp, thậm chí so còn đẹp hơn một bậc so với nữ nhân. Sau này bởi vì nàng thật lòng khen ngợi, nên nhận ra hẩn tính tình nóng nảy như lửa (*Đan Ty Tuấn kháng nghị* hẩn chỉ nhằm vào những người bàn luận về dáng ngoài của hẩn, mà nóng nảy tức giận, đừng có trách oan hẩn làm mọi việc cũng đều bướng bỉnh như vậy, có được hay không?), sau đó lại cùng nhau lên đường, trong khoảng thời gian này, lại cảm thấy hẩn sắc giọng, phản phục, bất cần đời, không đứng đắn, tà khí, nhưng mới vừa rồi lại thấy hẩn khiêm tốn hữu lễ. Mặc dù càng ngày càng không hiểu nổi, không thể nhìn rõ hẩn rốt cuộc là một người như thế nào, nhưng nàng nhưng mơ hồ nhận thấy trái tim của mình bị hẩn hấp dẫn, cũng trầm luân tất cả về mặt phát ra trên người hẩn, lại càng làm nàng luống cuống, không biết xử lý như thế nào?

Đôi mắt thâm thúy của Đan Ty Tuấn ngưng nhìn Tô Tích Nhân, mấy ngày nay hẩn có thể cảm nhận được nàng không khống chế được vì bị mình hấp dẫn rồi lại luống cuống, tâm tình bất an. Tâm tình hẩn cũng mâu thuẫn vì nàng bị mình hấp dẫn nhưng lại bất an, Đan Ty Tuấn đối với chuyện nàng bắt đầu nảy sinh tình yêu với mình, tất nhiên là trong lòng vui mừng như điên. Nhưng đối với chuyện nàng luống cuống, bất an, hẩn cũng lo lắng không đành lòng. Cuối cùng lại nghĩ: thôi thì tất cả mọi chuyện hãy cứ để cho nàng tự mình tỉnh ngộ, tự mình nhận thức đi, hẩn không thể tạo áp lực cho nàng, nếu không chỉ sợ tiểu nữ tử ôn thôn này sẽ giống như một con thỏ bị giạt mình sẽ chạy thật xa, vậy hẩn chẳng phải là thảm sao.

“Tích Nhân, hoàn hồn đi, sắp tuyên bố quy tắc tranh tài kia.” Bàn tay to khua khua trước mặt Tô Tích Nhân, Đan Ty Tuấn khó nén nụ cười.

“Oa...” Tô Tích Nhân nhìn khuôn mặt tươi cười trước mắt, lúng túng đến mức đỏ bừng cả mặt, lại tiếp tục cúi đầu, tựa hồ như muốn giấu mình đi.

“Thùng thùng...”

Đang lúc Đan Ty Tuấn lo lắng nàng có thể biến thành con đà điểu hay không*, trên đài vang lên tiếng trống, cũng cứu vớt Tô Tích Nhân đang không biết chôn đầu đi đâu.

(*ý là con đà điểu khi sợ hãi thường chôn đầu vào trong cát)

“Mọi người chú ý! Bây giờ tuyên bố quy tắc tranh tài.” Nam tử trung niên cầm cái trống cũ cất cao giọng nói. “Tranh tài chia làm ba phần, ván đầu tiên so tài thi từ, ván thứ hai so tài thư pháp, ván thứ ba so tài đối chữ. Tuyển thủ dự thi cộng với đoàn người Đan công tử vừa mới tới tổng cộng chia thành bốn đội, nếu một đội thắng được liên tiếp ba phần chính là đội vô địch, sẽ được thưởng năm trăm lượng bạc trắng, đội thua sẽ phạt uống rượu, được rồi, bây giờ thi từ tranh tài chính thức bắt đầu, ván đầu tiên, đề mục thi từ tranh tài là: Ngâm một bài thơ thể hiện phản ứng khát vọng khôi phục sơn hà và biểu đạt chí khí nan thù.”

Đề mục vừa ra, đầu trường ồn ào nhất thời yên tĩnh không tiếng động. Đề thi quá khó sao? Cũng không phải, đề cũng không khó, khó là do bài thơ có chứa cảm xúc oán trách triều đình, mà đây cũng là một chuyện đại cấm kỵ. Có thể sẽ đưa tới họa sát thân, ai mà dám mở miệng nói đùa.

Không khí nhất thời trầm lắng, đang lúc mọi người cho là ván thứ nhất sẽ không người nào trả lời, một thanh âm mềm mại nhã nhặn vang lên:

“Úc cô thai hạ thanh giang thủy,

Trung gian đa thiếu hành nhân lệ.

Tây Bắc vọng Trường An,

Khả liên vô số sơn!

Thanh sơn già bất trụ,

Tất cánh đông lưu khứ.

Giang văn chính sâu dư,

Sơn thâm văn chá cô.”

(Dưới đài Uất Cô* là một dòng sông xanh

Bao nhiêu lệ người đổ theo dòng nước**

Tây Bắc ngóng Trường An***

Tiếc thay cho bao nhiêu ngọn núi!

Núi xanh không thể che lấp

Nước tất sẽ chảy về phía đông

Sông chính lúc đêm sâu

Núi sâu vắng vắng tiếng gà gô.

Trích: Bê Tát Man – Tân Khí Tật – Dịch: Tiu Ú)

(*đài Uất Cô: đài xây trên đỉnh Hạ Lan, phía bắc Cám Châu, Giang Tây, Trung Quốc, thế trợ trợ nên gọi là Uất Cô)

(**hành nhân lệ: chỉ việc giặc Kim xâm chiếm khiến dân tình ly loạn, tác giả nhìn dòng sông Cám liên tưởng tới nước mắt của con dân nhà Tống đang chảy khắp nơi.)

(***Trường An: chỉ kinh đô nhà Tống bấy giờ là Biện Kinh đã bị chiếm cứ bởi giặc Kim.)

Nói xong, mọi người mới phát hiện ra người ngâm thơ chính là Tô Tích Nhân ôn nhu yếu ớt.

“Hay, hay một bài “Bồ Tát Man”.” Liễu viên ngoại đứng dậy vỗ tay bội phục nhìn Tô Tích Nhân. “Cô nương thật can đảm, không thua nam nhi.” Sau đó nhìn sang tuyển thủ các đội khác. “Thật ra thì, ra một đề thi như vậy mục đích một là thi sự gan dạ sáng suốt của mọi người, hai là thi cách nhìn của mọi người đối với đương kim Thánh thượng. Bây giờ người học văn không chỉ cần biết ngâm thơ đối chữ, còn phải có can đảm, đương kim Thánh thượng là bậc minh quân, sao lại hồ nghi giống như những tên bạo quân kia. Các người đó, cư nhiên không bằng một nữ tử.”

“Không dám, tiểu nữ bêu xấu rồi.” Lời nói của Liễu viên ngoại khiến cho Tô Tích Nhân xấu hổ đỏ mặt, lại làm cho những người dự thi khác cũng xấu hổ không kém, aiz, cư nhiên lại bại dưới tay một nữ tử yếu đuối nhưng có dũng khí, thật sự xấu hổ.

Đan Ty Tuấn ngoài ý muốn nhìn Tô Tích Nhân, thật ngạc nhiên tiểu nữ nhân này nhu nhược mà lại có can đảm như thế, đối với nàng lại càng thấy thích thêm một phần.

“Tiểu thư nhà ta rất tuyệt đúng không!” Phỉ Thúy kiều ngạo nói với Vu Phong.

“Lợi hại, Vu Phong bội phục.” Bề ngoài nhu nhược như thế, nhưng lại thật can đảm, đúng là không thể không khiến người ta bội phục.

“Ván thứ hai, xin các đội tuyển thủ cử một người lên trên đài tự do vung bút, sau một nén hương, các vị giám khảo sẽ bình luận thẩm định, xem ai là người thắng cuộc.”

“Ván này ta đi!” Đan Ty Tuấn nói, cùng mấy người dự thi khác lên đài, nhận lấy bút lông đã chấm mực từ tiểu nha đầu, ngồi xuống, múa bút thành văn, hai dòng thơ khí thế bàng bạc sôi nổi xuất hiện trên giấy:

Lão ký phục lịch, chí tại thiên lý

(Ngựa già nằm trong chuồng, nhưng chí ở ngoài ngàn dặm)

Trích: Quy Tuy Thọ – Tào Tháo)

“Thùng...” Tiếng trống vang lên, “Đã hết giờ.”

Các tuyển thủ để cây bút trong tay xuống, yên lặng chờ đợi giám khảo bình luận thẩm định.

Liễu viên ngoại cùng khác mấy vị khác cùng nhau bình luận qua từng tác phẩm của bốn người dự thi, cuối cùng dừng lại trước bài thi của Đan Ty Tuấn:

“Ừm, tốt, chữ tốt, thơ tốt.” Liên tiếp ba chữ tốt, khiến cho quần chúng tò mò Đan Ty Tuấn rốt cuộc đã viết cái gì?

“Ừm, lực chữ mạnh mẽ hợp với khí thế bàng bạc trong câu thơ, quả nhiên tuyệt diệu.” Một vị khác đã ở bên cạnh khen ngợi.

“Ừm.”

“Ừm.”

Những vị bình luận khác không ngừng gật đầu, đồng ý.

“Như vậy ván này, Đan công tử thắng.” Liễu viên ngoại đem câu thơ Đan Ty Tuấn viết giờ lên cao, tuyên bố.

“Oa, quả nhiên chữ đẹp.”

“Bội phục.”

“Cam bái hạ phong.”

Những tuyển thủ khác đối với Đan Ty Tuấn một tờ chữ tốt, thơ hay, vui lòng bội phục.

“Đan công tử thật là lợi hại.”

“Dĩ nhiên, thư pháp của Thiếu chủ có thể so sánh với Nạp Lan công tử*.” Vu Phong kiều ngạo ngẩng đầu lên, chẳng qua là... A... Hấn vóc dáng khô ngô lại làm cái động tác như vậy, thật sự làm người ta buồn cười.

(*Nạp Lan công tử: đây là vị công tử thứ hai trong “Tứ ưu công tử”)

Tô Tích Nhân bên tai nghe thấy lời của Phỉ Thúy và Vu Phong, trong mắt đầy bội phục nhìn Đan Ty Tuấn. Thật không nghĩ tới, hẳn cư nhiên là một người viết chữ đẹp như vậy.

“Ván thứ ba, văn thơ đối ngẫu.” Nam tử cảm trọng, tiếp tục giới thiệu chương trình.

“Vế trên: Nhất khứ nhất hồi, nhất hồi nhất khứ, khứ khứ hồi hồi, nhất khứ bất hồi*. Xin mời đáp.” Liễu viên ngoại vươn tay, tươi cười tuyên bố vế trên.

(*Một lần đi rồi lại về, một lần về rồi lại đi, đi đi về về, một lần đi không trở về)

Vừa nghe vế trên, tất cả mọi người nhỏ giọng thầm thì bàn luận.

“Ta đối.” Một nam tử mặc trường sam màu lam ưu nhã giơ tay đáp. “Hoa viên lý, đào hoa hương, quế hoa hương, hà hoa hương, hoa hương hoa hương hoa hoa hương*.”

(*Trong vườn hoa, hương hoa đào, hương hoa quế, hương hoa sen, hương hoa hương hoa hương hoa – Tiú Ú: vế đối này chỉ tốt về mặt nghĩa, còn về câu chữ thì không hợp với vế trên)

“Tốt.” Một vị giám khảo gật đầu, Liễu viên ngoại vỗ tay, “Chỗ này của ta còn có một câu đối: Thiên thượng nguyệt viên, nhân gian nguyệt bán, nguyệt nguyệt nguyệt viên phùng nguyệt bán*, xin mời đáp.”

(*Trăng tròn trên trời, trăng khuyết ở nhân gian, nguyệt nguyệt trăng tròn gặp trăng khuyết)

Lần này vừa ra câu đối, mọi người đều im lặng. Tô Tích Nhân cười nhạt, ôn nhu đáp: “Tân xuân niên đầu, trừ tịch niên vĩ, niên niên niên đầu tiếp niên vĩ*.”

(*Đón tân xuân đầu năm, trừ tịch cuối năm, năm năm đầu năm tiếp theo cuối năm)

“Hay. Cô nương thật giỏi văn thơ.” Liễu viên ngoại vỗ tay tán thưởng, “Lão phu còn có một câu mời cô nương đối.”

Liễu viên ngoại vuốt cằm râu, trầm tư nói. “Tân nguyệt như cung, tàn nguyệt như cung, thượng huyền cung, hạ huyền cung*.”

(*Trăng non tựa như cung tên, trăng tàn tựa như cung tên, (trăng) lưỡi liềm tựa như cung tên, (trăng) khuyết tựa như cung tên)

Mọi người nín thở, đợi chờ Tô Tích Nhân trả lời.

Tô Tích Nhân nhẹ cau mày, trầm tư một lát, khẽ mở môi nói:

“Triều hà tự cấm, mộ hà tự cấm, đông xuyên cấm, tây xuyên cấm*.”

(*Ánh bình minh tựa như gấm, hoàng hôn đỏ tựa như gấm, (mặt trời) mọc lên phía đông tựa như gấm, (mặt trời) lặn phía tây tựa như gấm)

“Hay, câu đối thật sự rất hay.” Liễu viên ngoại háng giọng khen. “Lão phu thật sự rất bội phục tài hoa của cô nương.”

“Ừm.”

“Ừm.”

Những vị giám khảo khác cũng mỉm cười, liên tục gật đầu.

“Viên ngoại khen nhầm rồi, tiểu nữ tử chỉ là thích thi từ ca phú mà thôi.” Tô Tích Nhân ngượng ngùng trả lời.

Đan Ty Tuấn cũng tự hào nhìn Tô Tích Nhân, quả nhiên rất tài hoa, không hổ danh sinh ra trong thư hương thế gia, lại càng không hổ danh là người mà hẳn yêu mến.

“Lão phu bây giờ tuyên bố vô địch cuộc so tài thi từ lần này chính là nhóm của Đan công tử.”

“Bây giờ đội thua phạt rượu, thắng thì thưởng tiền.”

“Được, được...”

Quần chúng nổ ra một trận hoan hô, mọi người xem đội thua cầm lấy chén lớn uống rượu, còn Liễu viên ngoại thì chuẩn bị đem khay bạc trắng phủ tấm vải đỏ ở trên thưởng cho nhóm Đan Ty Tuấn.

“Chậm đã!” Đan Ty Tuấn vung tay lên dừng tiếng động náo nhiệt của mọi người, cất cao giọng nói. “Đoàn người tại hạ chẳng qua là yêu thích thơ ca, cũng không phải là vì ngân lượng. Cho nên những thứ bạc này kính xin Liễu viên ngoại phát ra cho những người dân nghèo khổ ở vùng phụ cận đi!”

Đan Ty Tuấn nói xong, quay đầu nhìn thấy ánh mắt đồng ý của đoàn người Tô Tích Nhân.

“Đan công tử chẳng những giỏi văn, còn có phẩm hạnh thật tốt, thật là làm lão phu bội phục!!” Liễu viên ngoại sau khi hiểu rõ ý tứ của Đan Ty Tuấn, không khỏi bội phục nói. “VẬY lão phu theo ý của công tử, đem ngân lượng phát cho dân chúng nghèo khổ, ở chỗ này, ta thay bọn họ nói cảm ơn với các người.” Nói xong, khom người cúi chào thật thấp.

“Liễu viên ngoại, không cần cảm ơn! Muốn cảm ơn còn phải cảm ơn ngài, đã tổ chức cuộc thi đấu này.” Đan Ty Tuấn cười một tiếng. “Tại hạ còn có việc, xin phép đi trước. Các vị bảo trọng.”

Đám đông tấp nập tự động tách ra hai bên, tiễn bọn họ ra ngoài.

“Đan công tử, các vị tiểu thư đi thông thả!!” Liễu viên ngoại nói lời từ biệt với bọn họ. “Hy vọng lần sau tranh tài, mấy vị còn có thể tới tham gia.”

“Có cơ hội, sẽ tới.”

Đoàn người Đan Ty Tuấn đã đi xa, thanh âm vắng vắng truyền đến.

13. Chương 13: Chương 13

Tình yêu thật sự là rất kỳ quái, không nhìn thấy, không sờ thấy, không biết nó sẽ đến lúc nào, cũng không biết nó sẽ đi lúc nào, vừa mong đợi, rồi lại không nhận được mà thấp thỏm lo âu, muốn ngọt ngào, rồi lại sợ khổ sở, ngàn vạn loại tư vị, làm cho người ta trở nên thay đổi thất thường.

Tô Tích Nhân lúc mới quen Đan Ty Tuấn, chỉ cảm thấy hần mĩ lệ dị thường. Sau hai kẻ một đường, lúc đầu hần thật lạnh lùng, dữ tợn, sau lại lập lại, bất cần đời, tà khí... từng cái hiện ra ở trước mặt nàng. Mà nàng đối với hần cũng tùy lúc, ban đầu là hiếu kì, e ngại, càng về sau nhìn thấy lại thấy mặt đỏ tim đập, ngẩn người, ánh mắt vô thức luôn dừng lại trên người hần, khó có thể dời ra. Không biết tư vị tình yêu là gì, một lần cho là đó là bị bệnh, nhưng từng ngày bệnh tình càng tăng làm cho nàng mơ hồ hiểu tình cảm rung động của mình đối với hần.

Thu mâu lặng lẽ nhìn thấy khuôn mặt mĩ lệ đang nghiêng kia, cũng đụng trúng ánh mắt đối phương, cuống quýt thu hồi tầm mắt.

Nụ cười hồng đến không thể hồng thêm nữa, còn mê người hơn cả màu táo đỏ. Đầu ngón tay che ngực, nhưng vẫn có thể cảm thấy tình yêu nảy mầm khiến cho trái tim đập mạnh mẽ.

“Thình thịch, thình thịch...”

Nhịp đập rõ ràng, tựa như trái tim đang vượt ve bàn tay, lại như nhịp trống quanh quẩn ở bên tai.

Thì ra là tình yêu cũng có tốc độ, tình yêu cũng có âm thanh. Tim đập từng nhịp kích động, chính là tốc độ tình yêu, tim đập kích động đánh trống reo hò, chính là thanh âm của tình yêu.

Kích động, cảm giác vui sướng chạy từ tim dọc theo người, biến thành nụ cười rực rỡ vô cùng xẹt qua, từ khóe môi nhòe cười tới đuôi mắt lấp lánh.

Cứ như vậy, mặt mày mím cười trở lại phòng trong quán trọ, nhưng vẫn không ngăn được nụ cười, ngồi ở nơi đâu cũng ngây ngốc cười.

Phỉ Thúy nhìn Tô Tích Nhân cười khúc khích, vừa vui thay nàng, nhưng cũng lo lắng cho nàng.

Vui vẻ là bởi vì tiểu thư đơn thuần cũng học được cách yêu một người rồi, nàng đã trưởng thành. Còn lo lắng là bởi vì người nàng thích quá phức tạp, quá phong lưu, sợ tiểu thư không thể nhận được tình yêu chân tâm, sợ bản tính đơn thuần của nàng không chịu được. Tâm tình mâu thuẫn khiến Phỉ Thúy tâm như giằng xé, không biết phải làm như thế nào mới có thể làm cho tiểu thư không bị thương tổn, mà nhận được hạnh phúc. Suy tư, nàng quyết định nói chuyện với tiểu thư thật tốt.

Đi từng bước nhẹ nhàng, Phỉ Thúy đi tới trước mặt Tô Tích Nhân.

“Tiểu thư.”

Đắm chìm trong thế giới ảo tưởng ngọt ngào, Tô Tích Nhân không nghe thấy Phỉ Thúy đang gọi mình.

“Tiểu thư.”

Gọi to hơn, mang theo bất đắc dĩ.

“A, sao vậy?” Đột nhiên từ thế giới ảo tưởng của mình trở lại thực tế, Tô Tích Nhân vẻ mặt mê man, căn bản còn chưa rõ chuyện gì xảy ra.

Phỉ Thúy âm thầm thở dài ở trong lòng, ngồi vào trước mặt Tô Tích Nhân. Không hề chớp mắt, đi thẳng vào vấn đề:

“Tiểu thư, người thích Đan công tử sao?”

Câu hỏi trực tiếp của Phỉ Thúy, khiến Tô Tích Nhân chân tay luống cuống. Thật lâu sau, nàng mới đỏ mặt cười, lấp bắp hỏi ngược lại:

“Phỉ Thúy, em, sao em lại hỏi như thế? Có, có rõ ràng như vậy sao?”

“Có.” Phỉ Thúy dùng sức gạt đầu, vừa thấy người ta thì đỏ mặt, ánh mắt lóe lên, còn len lén nhìn người ta đến xuất thần, điều này chẳng lẽ còn chưa đủ rõ ràng sao?

“A.”

Nghe được Phỉ Thúy khẳng định trả lời, Tô Tích Nhân không khỏi vuốt trán rên rỉ, nụ cười càng đỏ. Hồng bét, nói như vậy, Đan Ty Tuần cũng hiểu tâm ý của mình đối với hần sao? Oa, mắt mặt quá. Nhìn Tô Tích Nhân xấu hổ lấy tay che lại nụ cười của mình, Phỉ Thúy không khỏi cảm thấy buồn cười.

“Tiểu thư.” Nhẹ nhàng kéo ra Tô Tích Nhân lấy tay che mặt, “Người bây giờ che cũng vô dụng.” Nàng tính tình đơn thuần, tất cả ý nghĩ đều viết ở trên mặt, đoán chừng Đan Ty Tuần đã sớm hiểu tâm tư của nàng.

“A.”

Nghe Phỉ Thúy nói vậy, Tô Tích Nhân luống cuống, hần biết rồi sao? Hần có thể cười nàng hay không? Nên làm cái gì bây giờ? Nàng đối mặt với hần như thế nào đây?

“Tiểu thư, người đừng bối rối.” Phỉ Thúy cầm đầu ngón tay bối rối đến run rẩy của Tô Tích Nhân, trấn an nàng. “Điều đẹp nhất trong tình yêu chính là, giống như Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài, Hứa Tiên cùng Bạch nường tử, mỹ lệ mà động lòng người, người cần gì phải căng thẳng như vậy?”

Phải không? Tô Tích Nhân dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn Phỉ Thúy, chuyện tình Lương Sơn Bá cùng Chúc Anh Đài, Hứa Tiên cùng Bạch nường tử, nàng đã nghe qua, nhưng tình yêu của họ cũng rất nhấp nhô, bọn họ đều trải qua ngàn vạn gian khổ, hơn nữa người ta cũng là lưỡng tình tương nguyện*, nàng chỉ biết mình thích Đan Ty Tuần, còn hần đối với mình thế nào?

(*lưỡng tình tương nguyện: cả hai bên đều nguyện ý đến với nhau)

“Phỉ Thúy, em nói xem Ty Tuần sẽ thích ta không?” Tô Tích Nhân nắm tay Phỉ Thúy, rất mong đợi rồi lại bất an nhìn nàng.

“Thích, dĩ nhiên thích. Tiểu thư vừa xinh đẹp, vừa có tri thức hiểu lễ nghĩa, ai cũng sẽ thích người.” Phỉ Thúy không chút nghĩ ngợi trả lời, có lẽ tiểu thư nhà nàng không mỹ lệ như các cô nường kia, tính tình tiểu thư lại thờ ơ, mơ hồ, nhưng ở trong mắt nàng, tiểu thư chính là đẹp nhất, thiện lương nhất, khả ái nhất.

“Thật không?” Tô Tích Nhân bất an, “Ty Tuấn thật sẽ thích ta sao?” Nàng lạnh nhạt như vậy, mơ hồ như vậy, hẳn sẽ thích mình?

“Dạ, đúng vậy.” Phỉ Thúy mạnh mẽ gật đầu, “Thật ra thì, Đan công tử thích tiểu thư.” Mấy ngày này từng hành động của Đan Ty Tuấn với tiểu thư, nàng đều nhìn thấy rất kĩ. Nhưng, nàng vẫn không yên lòng, vạn nhất Đan Ty Tuấn là do lúc trước không gặp qua người như tiểu thư, chẳng qua là ham muốn mới mẻ nhất thời thì sao?

“Ty Tuấn thích ta?” Tô Tích Nhân kinh ngạc, rồi lại thật vui vẻ.

“Nhưng tiểu thư à...” Phỉ Thúy chặn giọng Tô Tích Nhân, “Người xác định người thích Đan công tử sao?”

“Em có ý gì?” Tô Tích Nhân không giải thích được nhú mày, “Thích còn có muốn hay không muốn sao?” Thích là một tình cảm không thể kiềm chế a, nó còn có thể bị khống chế sao?

“Tiểu thư, có lẽ người không rõ, Đan công tử ở kinh thành có nhiều tiếng xấu. Nghe nói hắn và con trai độc nhất của chủ thương đệ nhất kinh thành – Thương Tư Kiện một đôi hồ bằng cầu hữu* tình tình sắc dục, thường xuyên đi kỹ viện, còn bị gọi... bị gọi là công tử phóng đảng.

Huống chi còn khiến Thương lão gia, Đan lão gia tức giận, nữ nhi trong sạch bình thường không nên lui tới bọn họ.”

(*hồ bằng cầu hữu: đám bạn bè lang sói, vô lại, lêu lổng)

Phỉ Thúy nói vậy, khiến khuôn mặt hồng nhuận của Tô Tích Nhân thoáng cái trở nên tái nhợt. Vì sao? Vì sao hẳn lại là người như vậy?

“Phỉ Thúy, em nói là sự thật sao?” Tô Tích Nhân tái nhợt mặt nhìn vẻ mặt khinh thường của Phỉ Thúy, “Ty Tuấn thật sự là hạng người như vậy sao?”

“Tiểu thư.” Phỉ Thúy đau lòng nhìn khuôn mặt trắng bệch của Tô Tích Nhân, “Người biết Phỉ Thúy chưa bao giờ lừa gạt người, Phỉ Thúy chẳng qua là hy vọng tiểu thư đừng bị thương tổn, có thể hạnh phúc!”

“Nói như vậy, hẳn thật sự là người như thế?” Ánh mắt vốn sáng ngời của Tô Tích Nhân lờ mờ sụp xuống, trong thế giới đơn thuần của nàng căn bản không thể tưởng tượng chuyện không sạch sẽ này. Nhưng mỗi lần tưởng tượng cảnh hắn cùng nữ nhân khác quần quít lấy nhau, nỗi đau giống như ngàn vạn kim châm ở trong lòng. Không nghĩ tới, người nàng thích lại là hạng phóng đảng, dù sao dọc đường đi hắn như vậy, ở tranh tài thi từ, lại tài hoa như vậy.

“Tiểu thư, người không sao chứ?” Thấy vẻ mặt Tô Tích Nhân càng ngày càng tái nhợt không còn giọt máu, Phỉ Thúy lo lắng, sẽ không phải là không giúp tiểu thư, ngược lại khiến tiểu thư bị tổn thương chứ?”Ta không sao.” Tô Tích Nhân miễn cưỡng nặn ra nụ cười, “Phỉ Thúy, em đi xuống trước đi. Ta muốn yên lặng một chút.”

“Nhưng...” Tiểu thư tái nhợt, suy yếu như thế, mình sao mà yên tâm rời đi được.

“Thật mà, ta chỉ muốn yên lặng một chút thôi.”

“Vậy cũng tốt, nếu như có chuyện phải gọi em đó!” Thấy khuôn mặt tái nhợt rồi lại kiên trì của Tô Tích Nhân, Phỉ Thúy thỏa hiệp.

“Được.”

Tô Tích Nhân gật đầu, Phỉ Thúy rời đi.

Căn phòng sáng ngời thoáng cái trở nên trong trẻo lạnh lùng, Tô Tích Nhân ngồi ở nơi đó âm thầm rơi lệ.

14. Chương 14: Chương 14

Nàng đang trốn hắn.

Đan Ty Tuấn nhìn Tô Tích Nhân cố ý giữ một khoảng cách với mình, linh ngộ ra một sự thật như vậy. Song sự thật này lại làm cho hắn vạn phần khó hiểu, vạn phần kinh ngạc. Rốt cuộc là tại sao? Xảy ra chuyện gì

mà mình không biết sao? Hay là mình trong lúc vô tình đã đắc tội nàng? Tại sao hôm qua nàng còn lặng lẽ nhìn trộm mình, còn vì ánh mắt chăm chú của mình đối với nàng mà xấu hổ đỏ mặt, hôm nay lại thay đổi hoàn toàn, chẳng những ánh mắt tránh né mình, còn cố ý duy trì một khoảng cách, giống như hẳn là người mắc bệnh dịch có thể lây lan vậy.

Rốt cuộc đang giở trò quỷ gì?

Đầy một bụng nghi ngờ không được giải đáp, tính tình nóng nảy của Đan Ty Tuấn lại muốn phát tác. Không để ý thì không để ý, Tô Tích Nhân nàng xem bản thân mình là mỹ nữ Tây Thi nghiêng nước nghiêng thành, hay là Hằng Nga tiên tử cung Quảng Nguyệt chắc? Nghĩ xem, Đan Ty Tuấn hẳn anh tuấn tiêu sái, khí vũ hiên ngang, phong lưu không ai sánh bằng, gia thế lại tốt, có văn có võ, hàng vạn hàng nghìn ưu điểm tập hợp lại trên người hẳn, lại bị người ta làm lơ không có lý do, muốn hẳn làm sao hiểu được đây. Hẳn ngẩng đầu lên, không thể nghĩ ra ai là kẻ “đầu sỏ” làm nàng sinh hờn dỗi.

Gương mặt Đan Ty Tuấn tối sầm lại, đầy bụng tức giận không được phát tiết, gương mặt dữ tợn tựa như sứ giả ác ma tới câu hồn, cả người mãnh liệt tản ra ý “không muốn chết thì đừng đến gần”, chẳng những khiến cho người trên đường lo lắng đề phòng, sợ gặp phải tai họa bất ngờ mà ngay cả Vu Phong cũng lo lắng, vạn phần cẩn thận, chỉ sợ trở thành nơi trú ẩn của Đan Ty Tuấn.

Hắn nhanh chóng liếc mắt qua khuôn mặt đen đến mức không thể đen hơn được nữa, dữ tợn đến mức không thể dữ tợn hơn được nữa của Đan Ty Tuấn. Bây giờ sao không ai nói Thiếu chủ giống nữ nhân đi? Ánh mắt lần nữa chuyển sang Tô Tích Nhân đi phía trước bọn họ, trong lòng không khỏi cảm thán, aiz, nam nữ sa vào lưới tình quả nhiên không thể nói lý, rõ ràng hôm qua còn vừa nói vừa cười, liếc mắt đưa tình, hôm nay lại tựa như người xa lạ, một trước một sau, ngay cả ánh mắt cũng chưa từng liếc nhìn nhau, nhưng quan trọng hơn là bọn họ giận đối nhau, lại làm cuộc sống của bọn thuộc hạ cũng khổ sở theo.

Nóng, nóng, nóng...

Ánh mắt nóng như lửa của Đan Ty Tuấn ở phía sau lưng nàng khiến Tô Tích Nhân có cảm giác như da thịt trên lưng sắp bỏng mất rồi. Nàng nắm chặt tay, lòng bàn tay bị móng tay thon dài ấn vào rất sâu, để lại một dấu hằn đỏ, nhưng lại không cảm thấy bất kỳ đau đớn gì.

Trái tim gần như tê liệt, rồi nghĩ đến hẳn phong lưu đa tình, tim lại quặn đau, lúc thì không biết nên đối mặt hẳn như thế nào, lúc thì lại không muốn đối mặt hẳn, nhưng trong lòng không khống chế được lại muốn nhìn hẳn, phỏng đoán xem hẳn đối với chuyện thái độ của nàng đột nhiên thay đổi có cảm thấy nghi ngờ, tức giận hay không?

Tâm tình mâu thuẫn như ngàn vạn sợi tơ tằm rối loạn, không hề có trật tự, làm cho nàng tâm loạn như ma, đầu óc trống rỗng.

Phổ xá phồn vinh, dòng người hối hả, thanh âm gào thét, toàn bộ không lọt vào mắt nàng, tai nàng, nàng tựa như tự khóa mình lại trong một khoảng không, giống như đã chìm vào một giấc ngủ say.

Tô Tích Nhân dung nhan tái nhợt, hai mắt mê loạn vô thần, đầu óc trống rỗng, khiến Phỉ Thúy ở một bên lo lắng không dứt. Nói cho tiểu thư chuyện của Đan công tử, nàng có phải là đã làm sai hay không? Từ lúc cùng nhau lên đường đến giờ, ban đầu, Đan công tử dường như có chỗ hiểu lầm tiểu thư nên không để ý đến tiểu thư, hoặc là do tiểu thư bề ngoài cũng lạnh nhạt, nhưng vẫn đối xử với tiểu thư rất tốt, hơn nữa thời gian ngắn gần đây, Đan công tử càng che chở tiểu thư, mà cũng nhìn ra được, tiểu thư cũng rất vui vẻ. Nhưng còn bây giờ thì sao, một người tức giận đến tiêu tụy, một người không biết nguyên nhân nên tính tình bạo phát, không khí trở nên hồng бет. Có lẽ nàng thật sai lầm rồi, có lẽ Đan công tử cũng không phải là do có ham muốn mới mẻ? Hẳn có lẽ là thật lòng thích tiểu thư? Cũng có lẽ tiểu thư vốn là mệnh định sẽ trở thành nương tử của hẳn? Nàng lại nói như thế, có phải chẳng những không giúp tiểu thư, ngược lại còn làm hỏng chuyện tình cảm của bọn họ hay không?? Càng nghĩ càng cảm thấy mình là người tạo nên phiền phức, Phỉ Thúy ảo não vạn phần, chỉ lo tự trách, quên mất Tô Tích Nhân bên cạnh.

Tô Tích Nhân đầu óc trống rỗng, giống như linh hồn bị kéo đi đâu mất, lơ đãng bước đi giữa dòng người chật chội. Đám người chung quanh chen chúc, nàng tựa như không có trọng tâm, nghiêng trái nghiêng phải, chỉ một giây sau sẽ ngã xuống đất, sẽ bị dòng người giẫm đạp lên, thoát nhìn qua vạn phần nguy hiểm.

“Tiểu thư.”

Phỉ Thúy bỗng nhiên phát hiện Tô Tích Nhân chẳng biết từ lúc nào đã không thấy bóng dáng, nhìn quanh tìm kiếm, lại thấy Tô Tích Nhân ở trong dòng người đông đúc mà nghiêng trái nghiêng phải, thật giống như sẽ bị ngã hay sẽ bị xô đẩy vào những gian hàng xung quanh bất kỳ lúc nào.

Phỉ Thúy hoảng sợ thét chói tai, khiến cho Đan Ty Tuấn vốn đang tức giận, cùng với Vu Phong đang ở một bên chỉ cúi đầu không dám nói gì giật mình, hai người vội đưa mắt nhìn theo ánh mắt sợ hãi của Phỉ Thúy, kinh hoàng nhìn thấy bóng lưng Tô Tích Nhân ngã đồng ngã tây, tựa như không có trọng lực, sắp ngã xuống.

Cái cảm giác này khiến cho Đan Ty Tuấn hoảng sợ, dường như nhìn thấy thân thể xinh xắn của Tô Tích Nhân sắp bị dòng người chật chội kia nuốt chửng.

Không!

Hắn ở trong lòng điên cuồng hét lên, tất cả những nghi ngờ, bất mãn, giận dữ trong lòng, thoáng cái đã không còn quan trọng nữa. Hiện tại hắn chỉ muốn đem thân thể xinh xắn kia giam giữ thật chặt trong lồng ngực, sau đó nói cho nàng biết mình thích nàng nhiều đến mức nào.

Vận khí, thi triển khinh công, hắn bỏ lại Vu Phong, xẹt qua dòng người, bay về hướng Tô Tích Nhân.

Tô Tích Nhân bước đi trong dòng người đông đúc, một lát vai bị xô đẩy, một lát lưng lại bị người phía sau va chạm vào, nhưng nàng một chút cũng không cảm giác thấy. Nàng chỉ cảm thấy mình thật giống như đang đi lại trong một vùng đất rộng vô cùng, bản thân chỉ như một hạt bụi nhỏ, tuy nhỏ như vậy, nhưng lại tự do. Ở chỗ này nàng sẽ không nhớ Đan Ty Tuấn, cũng sẽ không có nhiều phiền não như vậy. Thân thể bị đưa đẩy theo dòng người, giống như nhánh dương liễu bay phất phơ trong gió.

Trong đôi mắt không hề nhìn thấy dòng người đông đúc, hàng quán rực rỡ muôn màu, trong tai cũng không hề nghe thấy thanh âm gào thét đã gần như khàn giọng kia, nàng tựa như một u hồn chao đảo, không còn nhận ra những người phía sau lo lắng đến mức nào!

Phỉ Thúy liều mạng gạt dòng người, muốn đi về phía Tô Tích Nhân, bắt đắc dĩ vốc dáng nàng nhỏ nhắn, làm gì có đủ khí lực. Đang lúc nàng phiền não bất lực, thân thể đột nhiên bị nhấc lên cách mặt đất, kinh hoàng quay đầu nhìn lại, thấy Vu Phong chẳng biết từ lúc nào đã đi tới bên người nàng. Hiện tại hắn đang ôm nàng thi triển khinh công bay về phía Tô Tích Nhân.

Gió vù vù quét qua gương mặt, Phỉ Thúy lại có ý nghĩ muốn rơi lệ. Đã bao lâu rồi mới có người quan tâm mình. Mà nam nhân khôi ngô này luôn xuất hiện ở bên cạnh mình lúc mình khổ sở, lúc mình luống cuống, mặc dù không nói năng gì, nhưng hành động của hắn lại cho mình cảm giác an toàn, làm cho mình cảm thấy ấm áp, thậm chí có cảm giác như hắn chính là người thân của mình.

Nước mắt, rốt cục khó nhịn, trượt xuống gương mặt, thoáng cái bị gió thổi khô.

Bàn tay khoan hậu của Vu Phong cảm thụ được thân thể mềm mại của Phỉ Thúy, một làn hương thơm thiếu nữ theo gió bay vào mũi. Hắn cảm giác mình thật kỳ quái, tại sao luôn có thể cảm giác được tiểu nha đầu này khổ sở, tâm tình bất an? Tại sao luôn không chịu được nhìn nàng buồn bã? Tại sao luôn luôn muốn bảo vệ nàng? Quá nhiều câu hỏi tại sao nhanh chóng hiện ra trong đầu hắn? Hắn muốn làm rõ, nhưng bắt đắc dĩ bản thân hắn là một người thô kệch, cái vấn đề này thật sự không am hiểu, cho nên cứ không rõ ràng như vậy mà làm theo ý nghĩ chân thật trong lòng. Mới vừa rồi hắn lại cảm thấy nàng rất lo lắng cho tiểu thư nhà nàng, vội vàng muốn đến bên cạnh Tô Tích Nhân, rồi lại bất lực không thể chen qua dòng người chật chội, cho nên hắn không chút do dự liền xuất hiện ở trước mặt nàng, mang nàng đi đến chỗ Tô Tích Nhân.

Mặc dù bây giờ cũng vẫn không rõ nguyên nhân, nhưng mà hắn biết chuyện quan trọng nhất lúc này chính là đem tiểu nha đầu này tới bên cạnh chủ tử của nàng.

Đan Ty Tuấn không để tâm bản thân hắn bay trên đầu dân chúng như vậy có làm bọn họ hoảng sợ hay không, giờ phút này hắn cũng không lo nghĩ được nhiều như vậy. Ánh mắt thâm thúy vẫn dán chặt lên Tô Tích Nhân đã bị đẩy đi rất xa, nhìn nàng sắp ngã xuống, tim của hắn cũng nhói lên, nhìn nàng cuối cùng không sao, hắn cũng thở phào nhẹ nhõm. Vận lực một lần nữa, hắn vội vàng vọt đến phía sau Tô Tích Nhân, kinh hoàng nhìn thấy nàng bị một nữ nhân mập mạp cao lớn va phải, mắt thấy nàng sẽ bị ngã sang

một quầy gỗ bên cạnh, trong lòng hoảng sợ, liền vươn tay ra, muốn đỡ lấy nàng, nhưng không ngờ một bàn tay khác nhanh hơn đã đỡ lấy Tô Tích Nhân lão đảo muốn ngã.

Nhan Nhược Thần mặc một bộ bạch y, trong lúc rảnh rỗi, một mình ngồi ở quán trà, dựa vào lan can đưa mắt nhìn xuống khung cảnh đường phố dị thường náo nhiệt đông đúc phía dưới, ánh mắt lơ đãng xẹt qua một người con gái. Nàng mặc váy màu lục nhạt, búi tóc được chải rất khác biệt, mặc dù không tính là xinh đẹp, nhưng cũng rõ ràng là một tiểu giai nhân thanh tú. Nhưng cái hấp dẫn ánh mắt của y không phải là tướng mạo của nàng, mà là vẻ mặt trống rỗng của nàng. Nàng giống như bị ai bắt mất hồn, bị đám người chen chúc đẩy sang đông sang tây nhưng tựa như không hề có cảm giác. Nàng rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, mà lại có vẻ mặt như vậy? Y thật tò mò, ánh mắt không khỏi đuổi theo nàng, nhìn thấy nàng sắp ngã vào sạp gỗ bên đường, không chút nghĩ ngợi, liền phi thân về hướng nàng.

15. Chương 15: Chương 15

Thân ảnh màu trắng như đại bàng giương cánh đáp xuống, cánh tay thon dài hữu lực như tia chớp vung lên, Tô Tích Nhân lão đảo muốn ngã vững vàng rơi vào trong ngực y.

“Cô nương, cô không sao chứ?”

Giọng nói xa lạ, hơi thở xa lạ, khiến Tô Tích Nhân hoảng hốt như người sống ở ẩn đã lâu nay tiếp xúc với ánh sáng bên ngoài. Nàng chậm rãi ngẩng đầu, ánh vào mắt chính là một khuôn mặt tuấn mỹ mà ôn hòa. Mày kiếm rậm, đôi mắt thâm thúy sáng ngời như ánh sáng trong đêm, sống mũi cao thẳng, làn môi dày mỏng vừa phải nhấp nhệ.

‘Nam nhân này thật có khí chất.’ Tô Tích Nhân tán thưởng trong lòng, y ôn văn nhã nhưng không mất khí thế.

Nhan Nhược Thần nhìn Tô Tích Nhân đánh giá ngoại hình của mình không khỏi khẽ mỉm cười, thật là một cô nương thú vị. Mới vừa rồi còn hoảng hốt thất thần, nhưng bây giờ lại chuyên tâm quan sát mình như vậy, hơn nữa tất cả ý nghĩ đều viết trên mặt.

“Cô nhìn đã hài lòng chưa?”

Ngữ điệu trêu chọc đột nhiên vang lên bên tai, khiến Tô Tích Nhân sợ hết hồn, theo phản xạ lui về phía sau.

“Cẩn thận.”

Mắt thấy Tô Tích Nhân lại sắp ngã nhào, Nhan Nhược Thần lên tiếng cảnh báo, đồng thời giang tay ra, Tô Tích Nhân vững vàng rơi vào trong lòng y.

Nhiệt độ ấm áp, hơi thở xa lạ, da thịt cùng da thịt mặc dù là cách lớp quần áo, nhưng vẫn thân cận như thế. Tô Tích Nhân cảm thấy ngượng ngùng, nhớ lại vừa nãy cũng là như thế, làn da tái nhợt không khỏi hồng hồng lên như những rặng mây, khí sắc rốt cục tốt lên chút ít.

“Đa tạ công tử.”

Mặc dù cảm thấy ngượng ngùng khi va chạm với người xa lạ, nhưng đối phương cứu mình là sự thật. Có vết xe đổ, Tô Tích Nhân lần này không bối rối nữa, nàng nhẹ nhàng lui khỏi cánh tay của Nhan Nhược Thần, sau đó mỉm cười hơi cúi người, thật tâm nói tạ ơn. Kiều dung ngượng ngùng, nhưng rất duyên dáng, ngôn ngữ chân thành, thiếu nữ trước mắt khiến Nhan Nhược Thần cảm thấy hứng thú.

Mày kiếm anh khí của y mỉm cười, vận công đưa nàng chen ra khỏi đám người, ngăn đám đông va đẩy nàng lần nữa. Ánh mắt sáng ngời, nụ cười ấm áp khiến cặp mắt kia phát sáng chói lọi hơn. Đôi tay thon dài ấy... y mỉm cười, cất cao giọng nói:

“Cô nương không cần đa lễ, tại hạ Nhan Nhược Thần, còn chưa thỉnh giáo phương danh cô nương?”

Nụ cười ấm áp của Nhan Nhược Thần cùng cử chỉ nho nhã lễ độ khiến tâm tình vốn bối rối của Tô Tích Nhân buông lỏng không ít, hơn nữa tên của y cũng cho nàng không ít hảo cảm, Nhan Nhược Thần, vì sao

rạng rỡ, tựa như nụ cười ấm áp, đôi mắt sáng ngời kia. (Tác giả: sai rồi, y tên là Nhan Nhược Thần, nhưng nghĩa là „tia nắng ban mai“, bởi vì Nhan đại soái ca ra đời vào lúc bình minh.)

Nàng cũng khẽ cúi người tự giới thiệu mình: “Tiểu nữ tử Tô Tích Nhân, là người kinh thành. Vừa rồi đa tạ công tử ra tay cứu giúp, nếu không tiểu nữ tử nhất định đã bị thương.” Nếu nhẹ, va chạm, bị sát thương hoặc là bị thương. Nếu nặng, bị chà đạp, mình đầy thương tích.

“Tô cô nương, thứ cho tại hạ mạo muội. Vừa rồi thấy cô nương vẻ mặt hoảng hốt, thất hồn lạc phách, không biết do nguyên cớ gì?”

Câu hỏi quan tâm của Nhan Nhược Thần khiến Tô Tích Nhân ngẩn ra, việc bất đắc dĩ, khó giải kia lại nảy nở trong lòng.

Dáng vẻ buồn bã thê lương của Tô Tích Nhân khiến Nhan Nhược Thần Tuấn nhíu mi.

Chẳng biết tại sao, y lại có cảm giác đau lòng.

“Xin lỗi, là tại hạ mạo phạm.” Mang theo ý tạ lỗi, Nhan Nhược Thần nói với nàng.

Thật lòng xin lỗi khiến Tô Tích Nhân ý thức được mình vừa tỏ ra lỗ mãng ở trước mặt người ngoài. Lúng túng đỏ mặt, rồi lại nhớ lại mình vốn đi cùng Phỉ Thúy. Như vậy bây giờ Phỉ Thúy ở đâu? Giương mắt ra nhìn chung quanh, biến người mệnh mông nhưng không thấy bóng dáng quen thuộc, không khỏi luống cuống. Chết rồi, Phỉ Thúy nhất định sẽ lo lắng.

Nhìn kĩ vẻ gấp gáp bất an của Tô Tích Nhân, Nhan Nhược Thần lên tiếng hỏi:

“Tô cô nương đang tìm người ư?” Câu hỏi của Nhan Nhược Thần khiến Tô Tích Nhân hơi bình tĩnh lại. Nàng làm sao đã quên Nhan công tử đây đã cứu nàng, có lẽ y thấy Phỉ Thúy.

“Đúng vậy. Xin hỏi Nhan công tử vừa rồi có phải chỉ thấy một mình tiểu nữ tử, có thấy một cô nương xấp xỉ tuổi với ta, mặc quần áo màu vàng nhạt hay không?”

Thu mâu mở thật to, tràn ngập chờ đợi nhìn Nhan Nhược Thần.

Mặc dù rất không muốn đôi mắt mỹ lệ kia thất sắc, nhưng Nhan Nhược Thần cũng chỉ có thể nói thật:

“Vừa rồi, tại hạ chỉ thấy Tô cô nương.”

Đáp án phủ định của Nhan Nhược Thần khiến đôi mắt sáng trong kia trong nháy mắt ảm đạm xuống. Ô ô... Quả nhiên đã lạc đường, không biết Phỉ Thúy có phải đang đi lùng sục tìm nàng hay không? Còn hần nữa? Hần có phải cũng đang lo lắng vạn phần tìm mình hay không?

Nghĩ đến Đan Ty Tuấn đã cho mình ném đủ tư vị ngọt, chua, thương tâm, đôi mắt lại tràn đầy lệ tịch*.

(*cô đơn, mất phương hướng)

Đã từng, Phỉ Thúy nói cho nàng biết, hần thích nàng, nàng giống như một loại mật ong ngọt ngào, nhưng hần lại là người phong lưu như thế, sao dám tin tưởng hần thật lòng thích nàng đây? Có lẽ hần giống như Phỉ Thúy lo lắng, chẳng qua là chưa từng tiếp xúc qua những cô gái như nàng, nhất thời tò mò mà thôi. Hoặc có lẽ hần căn bản là muốn trả thù mình từng phạm vào cấm kỵ, gọi hần là mỹ nhân? Có lẽ... Cho dù hần bây giờ đang tìm mình, cũng là từ trách nhiệm, trách nhiệm của một hộ vệ đối với tiêu vật.

Ý nghĩ này làm cho nàng ánh mắt lệ tịch của nàng càng thêm lệ tịch.

Nhan Nhược Thần nhận thấy Tô Tích Nhân tâm tình biến hóa, suy đoán nàng nhất định là đang nghĩ đến người làm tổn thương trái tim nàng. Có lẽ lúc trước y thật tò mò là ai lại khiến con người dịu dàng như thế này lại phải chịu tình thân tổn thương, nhưng bây giờ y không chịu được nhìn thấy nàng buồn bã thê lương như thế.

Cánh tay thon dài hữu lực mở ra, ôm Tô Tích Nhân vào ngực.

Có lẽ là thương tâm, có lẽ là ham muốn vòng tay ấm áp kia, Tô Tích Nhân thả lỏng, để y ôm lấy, mặc cho bàn tay ấm áp của y vỗ nhẹ lưng nàng, an ủi mình không tiếng động. Đan Ty Tuấn trốn trong đám người, phảng phất có một ngọn lửa hừng hực thiêu đốt ở trong lòng. Hai tay hần nắm chặt, ánh mắt hung ác, đỏ

ky nhìn chăm chăm hai người đang thân mật ôm nhau. Nam nhân này là ai? Tích Nhân đã sớm biết nàng sao? Sao hắn có thể ôm nàng như vậy? Sao nàng có thể không đẩy hắn ra? Bọn họ có quan hệ như thế nào?

Vô số nghi vấn sôi trào ở trong óc, đổ ỹ như hàng nghìn hàng vạn con kiến đang cắn xé trái tim hắn. Ngay từ lúc Tô Tích Nhân rơi vào tay nam nhân kia, hắn đã muốn xông lên hung hăng tách bọn họ ra? Càng muốn lớn tiếng chất vấn, hắn muốn xách cổ áo nam nhân kia, tuyên bố: Nàng là của ta, đừng có dùng bàn tay bẩn thỉu của người đụng vào nàng!

Nhưng, hắn cái gì cũng không thể làm? Hắn và nàng không có hẹn ước, cũng chưa từng ra mắt chính thức, hắn cũng không phải là người nào của nàng? Huống chi nàng cũng đã không để ý tới hắn, không nhìn hắn? Hắn sao có thể làm như vậy?

Một nụ cười khổ bất đắc dĩ tràn trên gương mặt tuần tú, không nghĩ tới Đan Ty Tuấn hắn cũng có lúc bất lực không thể làm gì như vậy. Chẳng lẽ đây chính là trời cao trừng phạt, trừng phạt hắn trước kia đã làm tổn thương lòng nữ nhi quá nhiều hay sao?

Vu Phong mang theo Phỉ Thúy đi phía sau Đan Ty Tuấn, chỉ thấy Thiếu chủ giống như đầu gỗ ngơ ngác đứng ở nơi đó.

Vu Phong cùng Phỉ Thúy hai mặt nhìn nhau, Thiếu chủ không đi tìm Tô cô nương / Tiểu thư sao? Sao bây giờ lại đứng đó hả?

“Thiếu chủ.” Vu Phong đi lên trước, khẽ gọi.

Đan Ty Tuấn quay người lại, cũng là dùng ánh mắt vô tình nhìn hắn.

Ồi, sao Thiếu chủ / Đan công tử lại giận tới biến thành người gỗ như thế này.

Vu Phong và Phỉ Thúy đồng thời nghĩ như vậy ở trong lòng, rốt cục là tại sao?

“Đan công tử, người không tìm tiểu thư nhà ta sao?” Mặc dù vẻ mặt vô tình của hắn cũng rất dọa người, nhưng vì tiểu thư, Phỉ Thúy lấy hết dũng khí hỏi.

“Đúng vậy, sao không thấy Tô cô nương?” Theo hắn thấy, Thiếu chủ cùng Tô cô nương vốn là lưỡng tình tương duyệt, sẽ không vì một trận cãi nhau nhỏ, một chuyện nhỏ, mà không qua lại với nhau nữa đó chứ??? Đan Ty Tuấn mặt không chút thay đổi rốt cục nghe thấy Tô Tích Nhân có biến hóa, nhưng là vẻ mặt thống khổ.

“Nàng ở bên kia.”

Đan Ty Tuấn vẻ mặt thống khổ khiến Vu Phong cùng Phỉ Thúy nghĩ sai, cho là Tô Tích Nhân gặp phải chuyện gì không tốt, tâm hoảng ý loạn nhìn theo hướng Đan Ty Tuấn chỉ, nhưng lại thấy Tô Tích Nhân cùng một nam tử ôm nhau, lập tức vừa nghi vừa sợ.

“Tiểu thư.” Phỉ Thúy cất cao giọng, cố gắng chạy tới nơi của Tô Tích Nhân.

“Phỉ Thúy?” Trong nỗi thương tâm, tựa như nghe thấy tiếng la của Phỉ Thúy. Tô Tích Nhân rời khỏi Nhan Nhược Thần, nhìn theo nơi giọng nói truyền đến, quả nhiên thấy nhóm Phỉ Thúy ở đó.

“Phỉ Thúy.” Vui vẻ hoan hô, Tô Tích Nhân lôi Nhan Nhược Thần, “Là Phỉ Thúy, là Phỉ Thúy.”

Nhan Nhược Thần nhìn Tô Tích Nhân vui vẻ như một đứa trẻ thế này, không khỏi vui lây, nụ cười trở nên sáng hơn, “Đó chính là người nàng muốn tìm sao?”

“Ừ.” Tô Tích Nhân gật đầu, “Cám ơn Nhan công tử đã cứu ta, còn an ủi ta, bây giờ ta phải trở về.”

Nhan Nhược Thần nghe vậy, buông nàng ra. “Tô cô nương, ta có thể đi tìm nàng không?”

“Hả?” Lời của Nhan Nhược Thần khiến Tô Tích Nhân cả kinh, sững sờ cười đáp, “Được, bây giờ ta đang ở một quán trọ phía trước.”

“Được, tại hạ đã nhớ.” Nhan Nhược Thần khẽ mỉm cười.

“Ta đi đây.” Tô Tích Nhân chào Nhan Nhược Thần, giống như hồ điệp bay đi.

Nhan Nhược Thần nhìn chăm chú vào bóng dáng của nàng, âm thầm nói trong lòng, ta nhất định sẽ tới tìm nàng.

16. Chương 16: Chương 16

Tình ý mông lung, quan hệ ám muội, muốn ngừng nhưng không thể từ bỏ, muốn xa cách nhưng lại nhớ, muốn tránh nhưng lại không thể... Tâm tình phức tạp, mâu thuẫn tựa như những sợi dây thừng quấn thật chặt lấy Tô Tích Nhân, càng giãy dựa càng vô lực, nét đau thương nhàn nhạt ánh lên trong thu mâu sáng ngời, mâu quang mờ mịt, vẻ bất lực hiện rõ trên khuôn mặt thanh tú, lúm đồng tiền đơn thuần không còn nhìn thấy nữa. Yêu, thì ra là phức tạp như vậy, tình, đâu phải chỉ một chữ khổ là có thể buông đầu?

Ánh mắt lơ đãng nhìn sang gương mặt tuấn tú tối sầm hờ hững, khóe miệng nhếch nhẹ, khổ sở một lần nữa tràn đầy trong lòng. Hẳn quả nhiên tức giận, tức giận vì nàng là một tiêu vật không nghe lời trở thành gánh nặng của hắn sao? Tình cảnh phức tạp, tâm tình mâu thuẫn kéo lấy nàng, những ngày qua nàng từng rất muốn rời đi, nhưng rời khỏi hắn, nàng và Phỉ Thúy hai nữ nhân thân cô thế yếu làm sao có thể bình yên tới Tô Châu? Không thể rời khỏi, lại tránh không được, chuyện duy nhất có thể làm chỉ là cứ chịu đựng như vậy đi, cho đến khi tới được Tô Châu, hoặc là cho đến khi đau lòng không thể chịu được nữa thì thôi.

Rèm mi cong cong rũ xuống, che đi bi thương trong đáy mắt, Tô Tích Nhân bước từng bước chậm chạp đi tới đoàn người Đan Ty Tuấn.

Đan Ty Tuấn nhìn thấy bóng dáng Tô Tích Nhân, ban đầu rất vui. Đột nhiên nàng cùng nam nhân kia một màn ôm nhau làm cho bao nhiêu tâm tình vui vẻ trở nên ảm đạm, nàng có lẽ là thích nam nhân kia, nếu không với cá tính của nàng làm sao sẽ dễ y ôm như thế? Lo lắng đau khổ từ trong tim tràn ra cả cơ thể, không muốn bị nàng nhìn thấy bộ dạng chật vật của mình, hắn cắn răng ép bản thân dời tầm mắt.

Quả nhiên hắn ghét mình?

Đã nói không muốn chú ý đến hắn nữa, nhưng tầm mắt vẫn không nhịn được liếc hắn một cái. Liếc thấy tầm mắt Đan Ty Tuấn dời sang một bên, trái tim nhu nhược của Tô Tích Nhân lại không nhịn được phồng to lên.

Phức tạp, mâu thuẫn, bi ai, lo lắng... Cuộc sống như vậy rốt cuộc còn kéo dài bao lâu nữa?

Trong lòng tựa hồ không thể thừa nhận, chẳng biết từ lúc nào nước mắt cũng đã dâng đầy trong hốc mắt, muốn trào ra ngoài. Chưa từng nghĩ rằng, mình sẽ thích hắn. Hơn chưa từng nghĩ đến, hắn là một công tử phóng đảng phong lưu, tình cảm chân thành này phải làm sao đây? Từ bỏ sao?? Hay là cho mình một cơ hội nữa?

“Tiểu thư.”

Phỉ Thúy nhìn vẻ mặt buồn bã thống khổ của Tô Tích Nhân, không nhịn được cảm thấy đau lòng. Tiểu thư nhà nàng trước kia là đơn thuần, vui vẻ cỡ nào, nhưng từ sau khi quen biết Đan công tử cả người đều thay đổi, tâm tư đều vây quanh hắn, bị hắn ảnh hưởng, cả người thật là tiêu tụy đi không ít, có đôi khi nàng không nhịn được oán trách lão gia vì sao phải chỉ danh Đan công tử bảo vệ tiểu thư? Nhưng nàng càng tự trách chính là, tự trách mình tại sao đem chuyện của Đan công tử trực tiếp nói cho tiểu thư, có lẽ, nàng không nên nóng lòng như vậy, có lẽ nàng chỉ cần suy nghĩ kỹ hơn một chút, có khi sẽ tìm được một phương pháp khác không thương tổn tiểu thư, nhưng đều là nàng làm sai rồi. Chẳng những làm cho tiểu thư thương tâm, còn suýt nữa mất nàng, nhớ lại cảnh tượng nguy hiểm mới vừa rồi, tim nàng còn đang tình thịch nhẩy không ngừng. Cũng không nhịn được nữa, Phỉ Thúy chạy nhanh đến trước mặt Tô Tích Nhân:

“Tiểu thư, người có sao không?” Hai mắt tràn đầy lo lắng nhìn khắp toàn thân Tô Tích Nhân, xem xem có chút thương tổn nào hay không.

“Phỉ Thúy, xin lỗi, để em lo lắng rồi.” Nhìn thấy bộ dạng Phỉ Thúy lo lắng, căng thẳng, Tô Tích Nhân đau lòng cực kỳ. Aiz, mình thật là xấu tính quá mà, lần nào cũng làm cho Phỉ Thúy vì nàng mà phải lo lắng.

“Thật không có chuyện gì sao?” Vẫn là không yên lòng, Phỉ Thúy không nhịn được hai tay sờ sờ vai lưng Tô Tích Nhân. “Nhưng mà mới vừa rồi em thấy tiểu thư giống như muốn ngã vào cái sạp ven đường, thật sự không có bị thương sao?”

“Phỉ Thúy, ta thật không có chuyện gì.” Tô Tích Nhân kéo hai tay Phỉ Thúy. “Không cần lo lắng như vậy, có được không?”

Cặp mắt đầy lo lắng của Phỉ Thúy đón nhận ánh mắt đau lòng của Tô Tích Nhân, đúng nha, nàng lo lắng cho tiểu thư, cũng không phải là muốn làm cho tiểu thư lo lắng. Vội vàng thu hồi vẻ mặt căng thẳng, lộ ra nụ cười:

“Tiểu thư, chúng ta trở về quán trọ đi. Tắm rửa, cho nhẹ người một chút.” Tiểu thư mấy ngày nay quá mệt mỏi rồi, cần phải thả lỏng thật tốt.

“Được.” Thấy Phỉ Thúy lộ ra khuôn mặt tươi cười, Tô Tích Nhân cũng an tâm không ít, “Chúng ta đi thôi.”

Hai thiếu nữ mang theo nụ cười đi tới, cũng chạm phải Vu Phong vẻ mặt không được tự nhiên cùng Đan Ty Tuấn đang xoay lưng về phía bọn họ, nụ cười chết lặng.

Yên tĩnh, không khí nhất thời trầm mặc.

Vu Phong nhìn Thiếu chủ đưa lưng về phía bọn họ, rồi lại nhìn sang hai cô nương vẻ mặt vô tình, nhất thời gấp gáp, rồi lại dờ khóc dờ cười. Bọn họ căn bản thật giống như trẻ con, vẫn còn giận dỗi. Nhưng mà hắn không dám cười, bộ mặt Thiếu chủ quá kinh khủng, hắn sợ mình buổi tối sẽ thấy ác mộng.

Tiếng động lớn náo nhiệt chung quanh đối với bọn họ mà nói tựa như một thế giới khác, đang lúc không khí giăng co trầm mặc, Đan Ty Tuấn cất bước rời đi, bỏ lại một câu lạnh lùng:

“Về quán trọ.”

Vu Phong nhìn Thiếu chủ, rồi nhìn sang hai cô nương vẻ mặt vẫn như cũ không thay đổi, bắt đắc dĩ phải đi theo.

Tô Tích Nhân và Phỉ Thúy liếc nhìn nhau một cái, cũng đi theo.

Đan Ty Tuấn tự mình đi ở phía trước, dung nhan tuấn mỹ, vóc người cao to dẫn tới vô số thiếu nữ thiếu phụ hai má đỏ bừng, tim đập liên hồi. Nhưng mà gương mặt tuấn tú của hắn tối sầm, cả người tản ra tức giận mãnh liệt ý tứ “không muốn chết thì đừng đến gần”, khiến cho các nàng buộc phải ngừng lại không dám tiến lên, chỉ có thể ngấm nhìn từ xa.

Cảm thấy một cái nhìn chăm chú quen thuộc, Đan Ty Tuấn không kiên nhẫn trừng mắt nhìn đám hoa si kia một cái, rồi quay lại phía sau, đột nhiên nhìn thấy vẻ mặt đau lòng, khó chịu của Tô Tích Nhân, cái loại vẻ mặt này giống như là vừa bị phản bội, nàng...

“A!”

Một tia nghi ngờ lóe lên trong đầu, cùng với một câu hỏi, dường như vấn đề đã tìm được cách giải quyết rồi.

Nàng đột nhiên thay đổi thái độ chẳng lẽ là nghe được chuyện trước đây của hắn? Nàng đang ghen có phải không?

Cái ý nghĩ này khiến cho hắn lay động, tâm tình dưới đáy vực phút chốc lại bay lên, ha ha... Khuôn mặt âm lãnh trong nháy mắt biến mất, cơn tức giận cũng tản đi hết. Tu La kinh khủng lại biến trở về thành một công tử tuấn tú.

“Hắn cười!”

“Thật tuấn tú!”

“Làn da thật đẹp nha!”

“...”

Đan Ty Tuấn đột nhiên bày ra nụ cười, khiến cho bao nhiêu nữ tử hoa si bên cạnh nhón nhạo không nhìn được đồ bưng mặt la hoảng lên.

Lần này Đan Ty Tuấn không tức giận, ngược lại còn nhìn về phía các nàng bày ra một nụ cười mỉa hoặc, gọi cảm cực kỳ.

“A, chàng đang nhìn ta.”

“Sai rồi, chàng rõ ràng đang cười với ta.”

“Cười với ta, cười với ta...”

Thanh âm cái vả điên cuồng, những người đi đường cũng kinh ngạc dừng lại xem, nhưng những nữ tử bị nam sắc của Đan Ty Tuấn mỉa hoặc đều mặt kẹ.

Đan Ty Tuấn trên mặt vẫn giữ nụ cười, chịu đựng tiếng la hét thủng màng nhĩ của những nữ tử cùng với việc bị người đi đường chỉ chỉ trỏ trỏ, hắn bây giờ không muốn cứ tiếp tục mông lung như vậy nữa, hắn muốn xác định tâm ý của Tô Tích Nhân, không cần phải suy đoán lẫn nhau như vậy nữa, mệt mỏi quá rồi!

Vu Phong kinh ngạc vạn phần nhìn Thiếu chủ thay đổi, rõ ràng một khắc trước còn giống như Tu La địa ngục hung thần ác sát, sao giờ phút này tự dừng mặt mày hớn hớn, nhìn mọi người cười cợt vậy?? Hắn rốt cuộc đang suy nghĩ gì? Nghĩ mãi mà không hiểu.

Tô Tích Nhân che ngực, nụ cười thanh tú tái nhợt. Không phải là đã sớm biết hắn là người như vậy sao? Tại sao trong lòng vẫn khó chịu như vậy? Thì ra là tận mắt nhìn thấy lực sát thương còn đau hơn là lúc chỉ nghe thấy, cuống quýt rũ ánh mắt xuống, né ra một màn làm nàng đau lòng hít thở không thông. Đầu ngón tay nắm lại thật chặt thành quả đấm, tựa hồ như vậy là có thể kiềm chế trái tim rối loạn nhảy lên, nén lại đau đớn trong lòng.

Phỉ Thúy nhìn Đan Ty Tuấn trêu chọc những nữ tử xa lạ, mặc dù không giải thích được hắn vì sao thay đổi nhanh như vậy? Mới vừa còn tối sầm mặt như Diêm La đòi mạng, bây giờ lại không để ý đến mọi người mà trêu hoa ghẹo nguyệt. Nhưng mà những chuyện này nàng không quan tâm, nàng chỉ biết là hắn phong lưu như vậy thật sự không đáng giá để tiểu thư yêu thương, oán hận trừng mắt nhìn Đan Ty Tuấn. Phỉ Thúy nghiêng đầu lo lắng nhìn về tiểu thư, lại thấy Tô Tích Nhân cúi đầu, căn bản là không thấy rõ nét mặt của nàng như thế nào? Nhưng dù cho không nhìn thấy nét mặt của tiểu thư, nàng vẫn có thể cảm giác được tiểu thư đang run rẩy, có thể cảm giác được bị thương không cách nào nói rõ kia.

“Tiểu thư.”

Đau lòng vỗ vỗ thân thể run rẩy của tiểu thư, Phỉ Thúy giọng nói nghẹn ngào ở bên tai nhẹ lẩm bầm, “Người muốn khóc thì khóc đi, nhưng sau khi khóc xong, phải trở thành tiểu thư trước kia nha.”

“Phỉ Thúy...”

Một câu nói nhẹ nhàng của Phỉ Thúy, lại làm cho Tô Tích Nhân cả người bộc phát ra. Nàng nhẹ dựa vào Phỉ Thúy, trong lòng ủy khuất, khổ sở, thất vọng, vô lực như ngọn núi lửa tuôn trào, nước mắt cũng tựa hồ đã tụ thành sóng biển mãnh liệt dâng lên phá vỡ đê.

Nàng đang khóc?

Xa xa nhìn thấy đầu Tô Tích Nhân dựa lên vai Phỉ Thúy, thân thể đứng thẳng run lên, tựa hồ như đang khóc.

Nhận ra chuyện nào làm cho trong lòng Đan Ty Tuấn căng ra, hắn thu lại nụ cười, đẩy đám người, sai những bước dài đi về phía nàng.

“Thiếu chủ?”

Vu Phong trợn mắt há hốc mồm nhìn Đan Ty Tuấn mới vừa rồi còn đang cười cợt, giờ phút này vừa biến thành vô cảm bước về phía mình. Thiếu chủ rốt cuộc là làm cái gì vậy? Một lát nổi giận đùng đùng, một lát mặt mày hớn hớn, một lát lại lãnh cảm không có biểu tình, thật là làm cho hắn thấy hoa cả mắt, không hiểu ra sao.

Không để ý đến Vu Phong ngơ ngác, Đan Ty Tuấn lướt qua vai hắn. Đi tới trước mặt Phỉ Thúy, dừng lại.

Phỉ Thúy nhìn Đan Ty Tuấn đi tới, mặc dù không giải thích được nhưng vạ phần tức giận vì hắn làm tiểu thư thương tâm. Có lẽ là do tức giận quá, nàng cứ nhiên cũng dám mặt đối mặt trừng mắt nhìn hắn, tựa hồ cảnh cáo hắn không nên hành động thiếu suy nghĩ.

Đan Ty Tuấn lông mày nhướn lên, thật ngạc nhiên nha đầu này thường ngày nhát gan, giờ phút này lại dám nhìn mình chăm chăm như thế, tuy nhiên bây giờ không phải là lúc cần chú ý những chuyện này. Đôi mắt thâm thúy sâu kín nhìn bóng dáng nhỏ nhắn còn đang khóc không ra tiếng, đau lòng như sợi tơ quấn lấy tim hắn. Hắn thật là ngốc, sớm đã biết Tích Nhân là trực tiếp như vậy, đơn thuần như vậy, còn vẫn cứ lòng vòng không nói rõ ràng, để cho một mình nàng âm thầm suy đoán loạn tưởng, để cho một mình nàng vì chuyện trước kia của mình mà thương tâm rơi lệ. Aiz, âm thầm thở dài một tiếng, hắn đầu hàng, vì không muốn hành hạ lẫn nhau, không cần phải làm cái gì phong lưu lãng tử nữa, cũng không cần chơi cái trò lòng vòng nữa, có yêu sẽ phải bày tỏ, có tình sẽ phải nói. Bất quá, nhìn tiểu nha đầu này giống như gà mái bảo vệ gà con, muốn nói chuyện thật tình với Tích Nhân cũng không dễ dàng.

Hai tay đột nhiên đồng thời vươn ra hướng về Phỉ Thúy cùng Tô Tích Nhân, một người giận dữ một người khóc khóc trong nháy mắt bị điểm huyết. Bất đắc dĩ gật đầu xin lỗi một cái, Đan Ty Tuấn đem Phỉ Thúy giao cho Vu Phong còn đang ngu ngơ, còn mình mang theo Tô Tích Nhân nghênh ngang rời đi.

17. Chương 17: Chương 17

Hắn rốt cuộc muốn làm gì?

Đột nhiên bị gọi tên, Tô Tích Nhân nhìn một cách quái lạ, nụ cười thanh tú vẫn đọng nước mắt, tựa như con rối rơi vào vòng tay Đan Ty Tuấn, mặc hắn ôm ấp, rời đi.

Trước con mắt kinh ngạc người đi đường, cảnh vật bất động trong nháy mắt xẹt qua ở phía sau rồi biến mất. Không nhìn thấy vẻ mặt của hắn, không rõ hắn đang suy nghĩ gì? Cũng không rõ hắn muốn làm gì? Rõ ràng trước đó một khắc còn đen sì mặt, tức giận không để ý tới nàng. Rõ ràng trước đó một khắc còn vút mị nhãn lung tung, bên đường mắt đi mây lại. Sao biết hiện tại hắn chẳng những đột nhiên xuất hiện bên người nàng, còn điểm huyết đạo của nàng rồi “bắt” đi.

Những hành vi lặp lại làm cho nàng chột bi chột nghi, muốn rời xa nhưng lại nhớ, không biết làm sao, cảm giác bất lực cùng ủy khuất như bão táp cuốn lấy toàn thân, không thể nháy mắt, thu mâu trong khoảnh khắc bị động hơi nước.

Hình ảnh Tô Tích Nhân khóc sướt mướt xuất hiện trước mắt Đan Ty Tuấn, đau lòng quá, nha đầu này, tại sao cứ thích chôn dấu tâm sự ở trong lòng như thế? Tại sao không thể nói ra?

Đừng tự mình gánh chịu, âm thầm rơi lệ. Tưởng tượng nàng ban đêm chôn mình trong chăn bông mà khóc, trái tim không nhịn được nín chặt, đau quá, đau quá! Cánh tay thon dài đột nhiên siết chặt vóc dáng xinh xắn, tựa hồ như vậy là có thể gần hơn với trái tim nàng, như vậy có thể giảm bớt bị thương trong nàng.

Tô Tích Nhân bị Đan Ty Tuấn đột nhiên ôm chặt, trong lòng cả kinh, nhưng vòng ôm ấm áp, nhiệt độ quen thuộc lại làm cho nàng đỏ mặt. Nước mắt dành dụm nơi hốc mắt đột nhiên trọt xuống dọc theo gương mặt, thẹn thùng. Lời của Phỉ Thúy, hình ảnh Đan Ty Tuấn trên đùa với cô gái nọ lại hiện lên, nụ cười khổ bất đắc dĩ hiện lên trên mặt. Quả nhiên mình rất ngốc, biết rõ ràng hắn là loại người này, rõ ràng muốn tránh xa hắn, kết quả không nhịn được động tâm. Mâu thuẫn như vậy, cuộc sống lo lắng như vậy còn quá nhiều? Tình yêu chẳng lẽ cần phải làm người ta buồn bã như thế sao? Mỗi một, một mỗi, nàng không muốn tiếp tục như vậy nữa, là lúc nên quyết định rồi. Chia ly rồi sẽ đau khổ, nhưng so với đau nhiều, không bằng đau ít, nàng không

muốn buồn bực ở trong lòng mãi. Nhẹ nhàng nói chuyện, được rồi, có thể nói chuyện:

“Huynh muốn mang ta đi đâu?” Tô Tích Nhân đột nhiên lên tiếng cũng làm Đan Ty Tuấn cả kinh, tuy nhiên cũng phát hiện mình thật nhớ giọng nói mềm mại, chậm rãi kia.

“Ta nghĩ chúng ta cần nói chuyện một chút.” Mặc dù rất đau lòng khi thấy nước mắt của nàng, nhưng nàng khóc nhưng cũng do mình, nghĩ đến đây, trong lòng khó nén được vui vẻ.

Khóe miệng từ từ nhếch lên, thành một độ cong xinh đẹp. Hai bên tình nguyện, chỉ cần thẳng thắn trò chuyện với nhau, bọn họ sẽ không còn nghĩ lung tung, cũng không sợ người khác chen vào. Nàng thuộc về hắn, hắn cũng thuộc về nàng. Tương lai tốt đẹp dường như đang ở trước mắt, khiến hắn không nhịn được tăng nhanh cước bộ.

“...”

Tô Tích Nhân không nói, đúng là cần nói một chút. Không thể tiếp tục như vậy nữa, không thể tiếp tục như vậy, nàng cũng đã không còn là nàng trước kia. Bản thân nàng trước kia rất đơn thuần, rất vui vẻ, trừ người nhà, nàng chỉ thích đọc sách. Nhưng bây giờ trong đầu nàng tất cả đều là nam nhân này, hắn tựa như máu tràn vào thân thể của nàng. Không lúc nào không nghĩ đến hắn, không lúc nào là không cảm nhận hắn, cảm giác như vậy quá điên cuồng, quá đáng sợ, không phải điều mà người lạnh nhạt, nhu nhược như nàng có thể không chế, nàng muốn trở về là mình trước kia.

Hai người với những suy nghĩ bất đồng, lao qua đám người hối hả, đi về phía quán trọ.

* * *

[Nhan phủ]

Nhan lão gia ngồi ở ghế thái sư, nhàn nhã phẩm trà, phu nhân của lão, Nhan Liễu thị quỳn rũ trời sinh ngồi ở một bên, nhíu lông mày nhìn phu quân nhàn nhã.

“Lão gia, ông không nên uống trà mãi, ông nói gì đi chứ?”

“Phu nhân...” Nhan lão gia chậm rãi đặt ly trà xuống, cười nhìn phu nhân, “Bà cũng đừng quan tâm như vậy, con cháu tự có phúc, chúng ta quan tâm cũng vô ích.”

“Cái gì mà con cháu tự có phúc, chúng ta quan tâm cũng vô ích?” Nhan Liễu thị không đồng ý nhíu chặt lông mày, “Lão gia không nên nói như vậy, nuôi con đã hơn hai mươi năm, ông nhìn đi, những nam tử khác đến tuổi này sớm đã đón dâu, mà Thần nhi của chúng ta không vợ gì hết, ông nói chúng ta lúc nào mới có thể ôm cháu nội hả?!” Bất hiếu có ba điều, không có người nối dõi là tội nặng nhất. Thần nhi còn là con một, không thể để y tiếp tục như vậy.

“Phu nhân, Thần nhi nhà chúng ta không có ý trung nhân.” Nhan lão gia lắc đầu, phu nhân lão, suốt ngày chỉ lo lắng chuyện hôn sự. Thật ra thì theo lão thấy, căn bản việc này không cần thiết. Thần nhi là nhân tài bậc nhất, còn là nhân trung chi long, không lo không lấy được vợ!

“Không có ý trung nhân?” Nhan Liễu thị bắt đầu oán trách, “Ta nhờ bà mai giới thiệu nhiều danh môn thiên kim như vậy, toàn con gái rượu người ta, ai cũng ôn nhu nhân thực, có tri thức hiểu lễ nghĩa, hắn hết lần này tới lần khác nhìn không thuận mắt, thật không biết hắn rốt cuộc muốn tìm người như thế nào?”

“Được rồi, được rồi.” Nhan lão gia vỗ nhẹ vai thê tử, “Không nên tức giận, cẩn thận thân thể, chuyện của Thần nhi thì mặc nó vậy!” Cho dù bọn họ có quan tâm nữa, y không thích thì cũng không có cách nào. Ai nha, con cháu tự có phúc, bọn họ không quản được nữa.

“Nhưng chúng ta tới lúc nào mới có thể ôm cháu nội đây?” Nhan Liễu thị hậm mộ nói,

“Ông nhìn con trai lão viên ngoại đi, rõ ràng nhỏ hơn hai tuổi so với Thần nhi, chẳng những đã thành thân, ngay cả con cũng có rồi. Đứa trẻ thật đáng yêu, nếu chúng ta có cháu nội đáng yêu như thế thật tốt.”

“Chúng ta cũng sẽ có cuộc sống ngậm kẹo đùa cháu, đó là chuyện sớm hay muộn.” Ôm cháu nội, ai mà không thích chứ. Chẳng qua là với cá tính của Thần nhi há lại tùy tiện để người khác sắp đặt, chuyện y không muốn làm, có ép buộc y cũng vô dụng, mặc kệ đi, thuận theo ý trời.

“Nhưng...” Nhan Liễu thị ngẩng đầu nhìn phu quân, còn muốn nói điều gì.

“Thôi nào, phu nhân. Tính của Thần nhi, bà cũng biết mà, ép cũng vô dụng, chỉ để chính nó tự quyết định thôi.” Nhan lão gia một tay vỗ về an ủi thê tử, một tay đưa cho nàng một ly trà.

“Chuyện gì ép con cũng vô dụng vậy?” Nhan Nhược Thần lắc cây quạt ngọc, phong độ đi tới.

“Cha, mẹ, buổi trưa an lành.” Đi tới trước mặt Nhan lão gia, Nhan phu nhân, Nhan Nhược Thần cung kính khom người chào, sau đó lui sang một bên ngồi xuống.”Cha, mẹ đang nói chuyện gì vậy?” Cầm lấy tách trà uống một ngụm, tò mò hỏi.

“Mẹ con đang tức giận đó!” Nhan lão gia nhìn thê tử nghiêm mặt không nói lời nào, bắt đắc dĩ thở dài.

“Mẹ, ai chọc cho người tức giận vậy, hài nhi trừng trị thay người.” Nhan Nhược Thần đặt ly trà xuống, đứng lên. Ai dám chọc mẹ hắn, thật là ngứa da mà!

“Tiểu tử, lỗ mãng cái gì, chính là con chọc ta tức giận.” Nhan Liễu thị thấy con phản ứng lại vui vẻ như thế, lại tức giận.

“Con ư?” Nhan Nhược Thần chỉ vào mình, “Con không nhớ chọc tới mẹ lúc nào?”

“Chính là con chọc ta tức giận.” Nhan Liễu thị tức giận trừng mắt nhìn đứa con giống như vô tội, “Con nói đi, rốt cuộc lúc nào mới thành thân?”

Vừa nghe lời của mẹ, Nhan Nhược Thần đã hiểu. Thì ra mẫu thân đại nhân lại đang muốn nói chuyện chung thân, aizz, bắt đắc dĩ thở dài, y không hiểu sao mẹ luôn thúc dục hắn thành thân, hắn bây giờ không phải rất tốt sao?

“Mẹ, hài nhi không có ý trung nhân, tìm ai thành thân đây?”

“Không phải đã giới thiệu nhiều thiên kim tiểu thư, con gái rệu người ta như vậy sao?

Con không để mắt tới ai sao?” Nhan Liễu thị không từ bỏ.

“Không có.” Nhan Nhược Thần không chút nghĩ ngợi trả lời, dù sao hắn đối với những nữ nhân kia đều không có một chút hứng thú nào.

“Con...” Nhan Liễu thị giận dữ, đứa con bất hiếu này rõ ràng là cố ý, căn bản y chưa từng thử tiếp xúc qua những cô nương kia.

“Được rồi, nào nào, mẹ con các người đừng tranh đấu nữa, cẩn thận thân thể.” Nhan lão gia bắt đắc dĩ lắc đầu, chỉ cần nhắc tới chuyện thành thân của Thần nhi, sẽ xuất hiện cục diện này.

“Con nói đi, rốt cuộc con thích mẫu người nào, chỉ cần con nói ra, mẹ sẽ đi tìm.” Hai hàng lông mày chống ngược, bà nhìn chăm chăm con. Cứ để mặc y muốn thế nào thì thế ấy như vậy, tới năm nào tháng nào mới có thể ôm cháu đây?

“Phu nhân à...” Nhan lão gia muốn nói cái gì.”Lão gia, lần này ông đừng nói, cần phải hỏi đến cùng!” Nhan phu nhân tức giận, ngay cả Nhan lão gia cũng không ngăn cản được.

Aizz, nhìn mẫu thân đại nhân tức đến nổi thành như vậy, Nhan Nhược Thần biết rõ lần này là không thể hàm hồ làm qua.

“Thần nhi, rốt cuộc con có ý trung nhân hay không?” Nhìn thê tử tức giận, Nhan lão gia cũng gấp.

“Con...” Nhan Nhược Thần vốn phủ nhận, nhưng chẳng biết tại sao bóng dáng Tô Tích Nhân xẹt qua đầu óc, y lại chần chờ.

Lần đầu tiên thấy con không phủ nhận, lần đầu tiên thấy con chần chờ, Nhan lão gia cùng Nhan phu nhân không khỏi nhìn nhau, nghi ngờ trong lòng, chẳng lẽ con đã có ý trung nhân?

“Thần nhi, có phải con có ý trung nhân rồi hay không?” Nhan phu nhân thu lại khuôn mặt giận dữ, mong đợi nhìn con.

“Xem là như thế đi!” Nhìn nụ cười mong đợi của mẫu thân, Nhan Nhược Thần cũng cười.

“Cái gì mà ‘xem là như thế đi?’” Nhan phu nhân không hài lòng, “Có thì có, không có thì không có, nào có chuyện ‘xem là như thế đi.’”

“Đúng vậy, rốt cuộc có hay không?” Nhan lão gia nghe con trả lời lập lờ nước đôi, cũng hỏi.

Thấy vẻ mặt cha mẹ, Nhan Nhược Thần khẽ mỉm cười:

“Hôm nay ở chợ con gặp một cô gái rất đặc biệt, nàng khiến con có cảm giác động lòng.”

“Đó chính là có ý trung nhân!” Bà Nhan vừa nghe đã vui vẻ, nàng đã có hy vọng ôm cháu nội.

“Có, là tốt rồi.” Nhan lão gia cũng liên tiếp gật đầu.

“Cha, mẹ, các người có thể không hồ hởi như thế hay không?” Thấy cha mẹ vui vẻ, Nhan Nhược Thần đỏ khóc dở cười, “Chúng con chỉ mới quen.”

“Vậy thì cố gắng, cố gắng theo đuổi người ta, sau đó cưới vào cửa nhà, sau đó sinh cho chúng ta một đứa bé mập mập.” Nhan phu nhân càng nghĩ càng vui mừng, phảng phất nhìn thấy cuộc sống hạnh phúc ngập kẹo dừa cháu.” Mẹ...” Nhan Nhược Thần bất lực, thôi vậy, để cho bọn họ vui mừng, hẳn nhất định sẽ đi tìm Tô Tích Nhân.

18. Chương 18: Chương 18

Thanh sơn lục thủy, trăm hoa đua nở xung quanh, tọa lạc bên trong một cái đình nhỏ cột trụ đỏ mái ngói xanh.

Trong đình, Tô Tích Nhân thanh tú cúi thấp đầu dựa vào một cây cột cách Đan Ty Tuấn rất xa. Đan Ty Tuấn đứng bên một cây cột khác, lông mày cau lại, bất đắc dĩ nhìn Tô Tích Nhân vừa được giải khai huyết đạo liền bỏ chạy thật xa, ông trời đang trừng phạt hắn sao? Trước kia hắn phong lưu không hề kiềm chế, lưu luyến cả bụi hoa, nữ nhân đối với hắn tựa như xiêm y, nhìn thấy vừa mắt thì trăm phương ngàn kế chiếm lấy, sau đó ngán thì ném bỏ. Từ trước đến giờ không có nữ nhân nào có thể chiếm vị trí nào trong lòng hắn, mà nữ nhân càng yêu hắn càng làm hắn khinh thường: Yêu là cái gì? Tình là cái gì? Những nữ nhân ngu xuẩn này vọng tưởng dùng tình yêu trói buộc hắn, nhận được tình cảm từ phía hắn. Nói là tình cảm, hắn cũng hoài nghi, ai biết mục tiêu cuối cùng của các nàng có phải là tiền tài và địa vị sau lưng hắn hay không, ý nghĩ cực đoan làm hắn thương tổn không biết bao nhiêu nữ nhân chân thành quan tâm hắn, có lẽ thật sự là báo ứng, bây giờ sau bao khó khăn mới động lòng thật tâm, nhưng lại phải ném bao khổ sở.

Thu mâu của Tô Tích Nhân cảm nhận được ánh mắt cực nóng của Đan Ty Tuấn, trong lòng lại có cảm giác bối rối, hắn rốt cuộc muốn làm gì? Không phải là có lời muốn nói sao? Nhưng sao hắn không mở miệng?

Hai người cứ như vậy mà nghi hoặc lẫn nhau, cũng không ai nói gì, không khí trầm mặc bất hòa phiêu tán trong cảnh đẹp khiến người ta tâm thần sáng khoái.

Một hồi lâu, không biết gió thổi qua trăm hoa đã bao lần? Chim non trên cây nhẹ hát đã bao lần? Sự trầm mặc rốt cuộc bị phá vỡ:

“Nàng...”

“Huynh...”

Trăm miệng một lời, hai người không hẹn mà ánh mắt cùng lúc nhìn nhau, một người hoảng loạn một người lạnh tỉnh.

“Nàng nói trước đi.” Thấy Tô Tích Nhân rốt cuộc đã mở miệng, không còn trầm mặc nữa. Đan Ty Tuấn thở phào nhẹ nhõm trong lòng, nhưng vẫn bất động thanh sắc, chưa từng biểu lộ nửa phần tâm tình chân thật.

Mặc dù tầm mắt nóng như lửa của hắn làm tâm hoảng nằng ý loạn, nhưng nằng thật sự mệt mỏi, mệt mỏi, không muốn cứ tiếp tục ám muội không rõ ràng như vậy, Tô Tích Nhân lấy hết dũng khí, con người trong veo chống lại ánh mắt thâm thúy, cánh môi anh đào khẽ mở, thanh âm mềm mại nhẹ chảy ra:

“Huynh không phải là có lời muốn nói với ta sao?”

Tô Tích Nhân nói thẳng khiến cho Đan Ty Tuấn có chút thất vọng, sau đó lại cười khở trong lòng, sớm đã biết nằng là người đơn thuần như thế, rõ ràng cũng thích nằng ở điểm này, nhưng vì sao lại vẫn cảm thấy thất vọng? Thật sự là vì quá quan tâm, cho nên mới dễ dàng đau lòng sao?

Cặp mắt chuyển hướng nhìn ra muôn nghìn đóa hoa đủ sắc bên ngoài đình, hắn mỉm cười hít vào một hơi, dường như là chỉ cần có thể ngửi được hương hoa thanh tân kia, là có thể làm cho suy nghĩ bớt nhiều loạn, là trái tim có thể bình tĩnh... Nụ cười mỉm hiện lên bên khóe miệng.

Ánh mắt nghi hoặc của Tô Tích Nhân mê hoặc nhìn theo Đan Ty Tuấn, làm sao vậy? Hắn vì sao lại không nói gì nữa rồi? Vì sao lại mỉm cười? Ánh mắt khó hiểu nhìn tầm mắt hắn tiếp xúc với những đóa hoa ganh đua sắc đẹp, thật rất đẹp, làm cho người ta tinh thần sáng khoái, nhưng bây giờ không phải là lúc say mê cảnh đẹp, phải nói rõ ràng, vấn đề dù sao cũng phải giải quyết.

“Huynh...”

“Nằng nói xem nơi này có phải rất đẹp hay không?”

Tô Tích Nhân vừa mới mở miệng, Đan Ty Tuấn đã thu hồi tầm mắt, từ trong miệng buột ra một câu nói như vậy.

“Hả?”

Tô Tích Nhân ngơ ngẩn, ánh mắt cũng nhìn theo cây xanh ngoài đình, phong phi điệp vũ, hoa tư yêu nhiều*, nụ cười quanh quẩn trên khuôn mặt thanh tú, “Đẹp, rất đẹp.”

(*phong phi điệp vũ, hoa tư yêu nhiều: bướm múa trong gió, hoa yếu điệu vờn quanh)

Tô Tích Nhân đã lâu mới thật tâm nở nụ cười, khiến cho Đan Ty Tuấn tâm tình kích động, rốt cục nằng đã cười, nụ cười này, dường như làm mây đen tan hết, ánh mặt trời lại xuất hiện, làm hắn kim lòng không được bước tới gần Tô Tích Nhân.

Cảm nhận được Đan Ty Tuấn đang nhích tới gần, Tô Tích Nhân thu nụ cười lại, theo phản xạ muốn lui về phía sau.

“Lại muốn tránh ta sao?” Cử động của Tô Tích Nhân, làm cho tâm tình kích động của Đan Ty Tuấn trở nên nguội lạnh. Hắn ngừng bước, gương mặt thanh tú khó nén nổi bi thương.

“Ta là mãnh thú sao? Sao nằng lại vội vàng tránh ta như vậy?”

Cặp mắt thâm thúy sâu thẳm nhìn nằng, bi thương như vậy, vô lực như vậy.

Tô Tích Nhân không chịu được, thật đau lòng, hắn anh vũ bất phàm như thế lại lộ ra vẻ mặt cầu xin như vậy. Tim nằng bị kéo xuống nặng nề, nằng hai tay nắm chặt vạt áo, kiềm chế bản thân muốn bước lùi lại.

“Không có, không có, ta không có tránh né huynh.”

“Vậy sao?” Đan Ty Tuấn cười khở, rõ ràng ánh mắt lóe lên, cũng không dám nhìn thẳng hắn. Nằng còn có thể nói không phải là đang tránh né hắn sao.

Phản ứng của Đan Ty Tuấn khiến cho Tô Tích Nhân không biết nên làm sao. Trời ạ, sao có thể như vậy? Hắn trước kia rõ ràng không phải là cái bộ dạng này mà? Trước kia hắn có khi lạnh lùng, có khi không kiềm chế được, có khi thích trêu chọc người khác... Nhưng tốt hơn nhiều so với bộ dạng ai oán trước mắt. Aiz, trong lòng bất đắc dĩ thở dài, nhưng bỗng nhiên nhớ tới lời nói của Phỉ Thúy, lại thêm cảnh tượng trên đường, trái tim luống cuống đập loạn tâm lại lạnh xuống. Rõ ràng là chính bản thân hắn đa tình, bây giờ ngược lại làm như mình sai.

“Tim ta, chỉ là muốn hỏi ta có phải đang tránh né huynh hay không thôi sao?”

Khuôn mặt lạnh lùng, lời lẽ sắc gọn, khiến cho Đan Ty Tuấn đau lòng lại thêm kinh ngạc, nàng lại thể nào nữa đây?

“Huynh, không muốn nói ra suy nghĩ của mình sao?” Đan Ty Tuấn ngạc nhiên khiến Tô Tích Nhân lại thêm trầm mặc, chẳng lẽ hắn cũng không muốn giải thích hành vi của mình một chút sao? Tim, lại càng lạnh hơn.

Đan Ty Tuấn yên lặng, hắn không biết Tô Tích Nhân cũng có một vẻ mặt lạnh lùng, khẩu khí gây sự như vậy? Thở dài, hắn chăm chú nhìn Tô Tích Nhân:

“Ta muốn biết, nàng vì sao mấy ngày này đều không để ý đến ta?”

Tô Tích Nhân kinh ngạc, thì ra là hắn quan tâm sao, nàng vẫn cho là hắn bất mãn với nàng, xem nàng như một gánh nặng, kết quả cư nhiên không phải là như vậy sao?

“Huynh đang quan tâm sao?” Nghi vấn, bất tri bất giác hỏi ra miệng.

“Ta dĩ nhiên quan tâm.” Đan Ty Tuấn nhíu lông mày một cái, “Bị người ta thích lạnh nhạt, có thể không quan tâm sao?”

Thích?

Tô Tích Nhân không thể tin vào lỗ tai mình, hắn mới vừa nói thích sao? Ánh mắt không tự chủ nhìn vào đôi mắt hắn, mang theo vẻ không dám tin, nhưng lại chờ đợi.

“Ta thích nàng.” Vẻ mặt của Tô Tích Nhân làm Đan Ty Tuấn hài lòng, nàng quả nhiên còn thích mình. Hai cánh tay thon dài vui mừng ôm lấy bóng dáng còn đang ngây ngốc, nhẹ hít mùi hương trên tóc nàng, tựa lên đỉnh đầu nàng mà nhẹ lẩm bầm, “Ta thích nàng.”

Dựa vào lồng ngực rộng rãi, nghe được hơi thở quen thuộc, lắng nghe thanh âm dường như đến từ thiên đường, tình yêu lại một lần nữa kích động trong lòng, có thật không? Hắn thích nàng? Nàng có thể tin tưởng sao? Khát vọng, vui sướng nhưng lại bị ý nghĩ hoài nghi kéo lại, ánh mắt một lát nhuộm ý cười, một lát lại ảm đạm buồn bã, trong lòng cũng mâu thuẫn như vậy.

Đan Ty Tuấn buông Tô Tích Nhân ra, ánh mắt thâm tình nhìn nàng.

“Còn nàng? Nàng có thích ta không?”

“Ta?” Tô Tích Nhân nhíu mày, nàng đúng là thích hắn. Nhưng mà nàng không dám xác định có muốn ở chung một chỗ với hắn hay không, những lời của Phỉ Thúy hiện lên trong lòng, cảnh ở đầu đường vừa này hiện lên trước mắt, lại càng do dự.

“Huynh thật sự thích ta sao?” Ánh mắt bất an, không xác định, nhìn thật sâu vào Đan Ty Tuấn, tựa hồ như vậy là có thể nhìn thấu thật giả trong lòng hắn.

“Dĩ nhiên.” Đan Ty Tuấn thâm thúy trả lời cũng không hề chớp mắt một cái, “Có lẽ mới đầu, ta cũng không có cảm tình gì với nàng, thậm chí là chán ghét nàng.”

Chán ghét?

Lời nói của Đan Ty Tuấn khiến cho Tô Tích Nhân căng thẳng, hắn quả nhiên từng chán ghét mình.

Để ý tới vẻ mặt Tô Tích Nhân thay đổi, Đan Ty Tuấn biết nàng đau lòng. Tim hắn cũng đau theo, cánh tay thon dài lại vòng lên ôm lấy nàng.

“Đừng khổ sở, đó chỉ là trước kia”. Nhẹ hôn sợi tóc của nàng, hắn thật ôn nhu thấp giọng lẩm bầm bên tai nàng:

“Cũng không biết từ lúc nào, nàng từng chút từng bước vào trái tim ta, chiếm lấy một chút, sau đó lấp đầy cả trái tim, từ lúc đó trong mắt, trong đầu, trong lòng ta tất cả đều là nàng, một cái nhíu mày hay một nụ cười, một tiếng hay một câu của nàng đối với ta mà nói tựa như là không khí, không thể thiếu được. Không nhìn thấy nàng, sẽ cảm thấy trong lòng hoang mang rối loạn, nghe không được giọng nàng, cũng sẽ giống như thiếu đi cái gì đó.”

Nói xong, dường như vẫn còn cảm thấy khủng hoảng, thật chặt ôm lấy Tô Tích Nhân, chặt đến mức Tô Tích Nhân có thể cảm giác được hân sự hãi trong lòng, cảm giác được mình sắp hít thở không thông.

Cảm giác mãnh liệt như vậy đánh sâu vào nòng, hân như vậy có thể là gạt người sao? Vậy còn lời nói của Phỉ Thúy và cảnh tượng trên đường thì sao?

“Phỉ Thúy nói huynh rất phong lưu?” Rốt cục cũng nói ra chuyện canh cánh trong lòng.

Thì ra đây chính là nguyên nhân nàng đột nhiên không để ý tới mình, Đan Ty Tuấn thở dài một hơi, điều này có thể trách ai được đây, chỉ có thể trách bản thân trước kia quá hoang đường. Cười chua xót:

“Ta thừa nhận ta trước kia quả là rất phong lưu không kiềm chế, nhưng đó là chuyện lúc trước. Bây giờ ta trái tim ta chỉ vì nàng mà đập, trong mắt, trong lòng ta cũng chỉ có nàng. Trừ nàng ra, ta không nhìn nữ nhân khác một cái.”

Những lời ngọt ngào, khiến cho Tô Tích Nhân thật vui vẻ, nhưng là nàng vẫn còn nhớ ra cảnh tượng trên đường:

“Gạt người.” Không thuận vờ dấn nhẹ hân một cái, nhưng mang theo ý nũng nịu mà bản thân nàng vốn không biết. “Huynh mới vừa rồi còn cùng mấy nữ nhân kia liếc mắt đưa tình.”

A... Ý ghen thật đậm nha.

Đan Ty Tuấn cười khê, bàn tay to bao bọc bàn tay Tô Tích Nhân, sủng nịch nói:

“Ngốc nghếch, đó là ta cố ý thử dò xét nàng.”

“Thử dò xét ta?” Tô Tích Nhân ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn hân, “Thử dò xét ta cái gì?”

“Ta mặc dù phát hiện tình cảm của bản thân đối với nàng, nhưng cũng muốn biết tâm ý của nàng đã, ta không muốn nóng nảy, càng không muốn miễn cưỡng nàng.” Thương tiếc vồ về lên gương mặt nàng, nhẹ nhàng nói.

Ngọt ngào, đã không còn là một chút. Ngọt ngào tràn đầy trào dâng cuốn lấy Tô Tích Nhân, thì ra là hân thật thích mình, thì ra là bọn họ cứ một mực hoài nghi lẫn nhau. Sự chờ đợi như một khối băng, ái tình như nước biển mãnh liệt phá vỡ tảng băng ấy.

“Ta cũng thích huynh.”

Hoa múa theo gió, chim non ca xướng hoan hô, dường như khúc nhạc tình yêu tấu lên là vì bọn họ cuối cùng cũng đã bày tỏ tình cảm trong lòng mình.

19. Chương 19: Chương 19

Có lẽ thích một người,

Lần đầu gặp gỡ bất ngờ, trong mắt có bóng dáng ấy.

Có lẽ thích một người,

Mới vừa chia tay, đã nhớ nàng.

Có lẽ thích một người,

Trái tim chưa từng loạn nhịp, nay vì nàng mà rung động.

Có lẽ thích một người,

Bởi vì nàng mà có xúc động muốn thành gia*,

(*lập gia đình)

Có lẽ thích một người,

...

Vô số ‘có lẽ’ hiện lên trong đầu Nhan Nhược Thần, trái tim hai mươi sáu năm qua chưa từng rung động, lại bởi vì một Tô Tích Nhân mới quen mà loạn nhịp. Nhớ lại cuộc gặp gỡ bất ngờ lúc nàng thất hồn lạc phách, cuối cùng hiểu được thế nào là xót thương. Nhớ tới nàng được mình cứ ôm vào ngực, ngưỡng ngừng rồi lại đứng đắn nói cảm ơn cũng không khỏi mỉm cười, Ha ha...

Có lẽ còn chưa xác định mình thật sự thích nàng hay không nữa? Nhưng điều duy nhất xác định là hẳn muốn lấy được nàng.

Cơ thể thon dài nằm ngang trên chiếc giường màu xanh ngọc, ánh mắt thâm thúy sững sờ, ngẩn người nhìn tấm lụa nguyệt nha, khắc sâu vào đầu óc đều là bóng dáng Tô Tích Nhân. Trên khóe miệng, nụ cười hé nở, có lẽ nàng không biết, có lẽ nàng không đẹp, nhưng tâm tình vui vẻ bởi vì nàng.

Nháy mắt mấy cái, nháy mắt hàng vạn hàng nghìn ‘có lẽ’, nháy mắt trong đầu hiện lên bóng dáng nàng thướt tha. Hẳn bây giờ chỉ muốn nghe theo tiếng lòng đi tìm nàng.

Động tâm, lập tức hành động. Nhan Nhược Thần nhảy dựng lên, mặc xong quần áo, gọi nha hoàn đưa nước rửa mặt, sau khi rửa mặt liền đi tới thiện sảnh*.

(*phòng ăn)

[Thiện sảnh]

Trên cái bàn ăn tám người làm bằng gỗ mộc đàn màu tảo* bày đầy các loại thức ăn đẹp mắt thơm lừng, làm dạ dày người ta nổi hứng.

(*màu tảo: màu đỏ sậm của trái táo tàu)

Nhan viên ngoại cùng Nhan phu nhân ngồi nhưng không dùng bữa, như bình thường nhắc tới chuyện cả đời của con trai.

“Lão gia, ông nói ý Thần nhi hôm trước là nó có ý trung nhân rồi sao?”

Nhan phu nhân nhíu đôi mi thanh tú, vừa tò mò, vừa chờ đợi hỏi phu quân, tựa như hỏi thăm, tựa như muốn nhận được sự khẳng định của trượng phu.

“Phu nhân...” Nhan lão gia lắc đầu, “Bà khỏi phải quan tâm, con cháu tự có phúc của con cháu, bà bận tâm thế nào cũng vô dụng.”

“Cái gì? Lão gia nói ta bận tâm vô dụng?” Không được trượng phu ủng hộ, cũng bị nhắc nhở, Nhan phu nhân nhún mày liễu, “Lão gia không muốn cuộc sống con cháu đầy đàn sao?”

“Dĩ nhiên là muốn.” Thấy thê tử tức giận, Nhan lão gia dùng khuôn mặt tươi cười trấn an,

“Nhưng chuyện này không vội được.” Ai mà không muốn cuộc sống thanh nhàn ngậm kẹo đùa cháu chứ, chẳng qua là điều này cũng phải nhờ duyên phận.

“Có thể không vội sao?” Nhan phu nhân tức giận trừng mắt nhìn khuôn mặt tươi cười của trượng phu, “Thần nhi đã hai mươi sáu, người khác như nó cũng đều có con rồi.”

“Đúng rồi, đúng rồi...” Thê tử tức giận như thế, Nhan lão gia cũng chỉ có thể phụ họa.

Aizz, lúc này nữ nhân không nói đạo lý, ngàn vạn lần đừng cố gắng cùng nàng phân phải trái, càng không nên tranh luận cùng nàng, nếu không kết quả sẽ rất thê thảm.

“Hừ...” Nhan phu nhân đầu tiên là ‘hừ’ một tiếng, rồi sau đó nhìn thấy trượng phu liên tiếp cười theo, lại nhin không được bật cười, “Ha ha...” Tức giận biến mất trong nháy mắt. Thấy thê tử hết giận, Nhan lão gia cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, aizz, được rồi, được rồi, cuối cùng đã hết giận. Nếu không nàng vì tức giận mà ảnh hưởng đến thân thể, mình cũng lo lắng, đau lòng.

“Thần nhi, sao hôm nay chưa ra?” Nhan phu nhân quét qua thức ăn đã sắp lạnh, đôi mi thanh tú cau lại, gọi nha hoàn một bên, “Thúy nhi, đi mời thiếu gia tới dùng bữa.”

“Mẹ, không cần.” Nhan phu nhân vừa nói xong, giọng nói của Nhan Nhược Thần truyền đến, người cũng đến nơi.

“Thần nhi, mau ngồi xuống, thức ăn nguội cả rồi.” Nhan lão gia để con ngồi xuống.

Nhan Nhược Thần theo lời ngồi xuống cầm lấy bát đũa, nhưng thấy cha mẹ không động đũa, cũng đặt bát xuống, khó hiểu hỏi:

“Cha, mẹ, sao không dùng cơm?”

Nhan phu nhân cùng trưởng phu nhìn nhau, hỏi, “Thần nhi, lúc trước ý con là đã có ý trung nhân phải không?”

Hai đôi mắt không chớp nhìn hần, trên mặt viết chữ “mong đợi”.

A, thì ra là hai người còn băn khoăn? Nhan Nhược Thần cười một tiếng:

“Xem là như thế đi, con ở chợ gặp một cô nương, khí chất dịu dàng, con cũng có vài phần hảo cảm với nàng.”

“Nàng ở đâu? Gia đình thế nào?” Nghe con nói như thế, Nhan phu nhân liền vui vẻ lên, nóng lòng hỏi.

“Phu nhân, bà quá nóng lòng.” Nhan lão gia giữu cọt thê tử, “Con mới biết cô nương đó sao mà biết được?”

“Đúng vậy, mẹ, hài nhi mới quen nàng.” Mặc dù sớm hiểu song thân rất quan tâm chuyện chung thân của mình, nhưng phản ứng vội vã nóng nảy như vậy làm Nhan Nhược Thần đỏ khóc đỏ cười.

“Ta, ta gấp gáp rồi!” Ý thức được mình, Nhan phu nhân thu lại cảm xúc.”Mẹ, con lập tức đi tìm nàng, người không cần lo lắng, hài nhi sẽ đi tìm hạnh phúc của mình.” Mặc dù không biết tình cảm kia có phải là yêu hay không? Có phải là hạnh phúc của mình hay không? Tuy nhiên, tất cả sẽ tùy theo tiếng lòng.

“Thật sao?” Nhan phu nhân vui mừng, “Vậy con mau ăn, ăn nhanh rồi đi tìm vị cô nương kia.” Hai tay cũng không ngừng gấp thức ăn vào bát của Nhan Nhược Thần, Nhan phu nhân ước gì con mình lập tức đi tìm cô nương kia.

Nhan Nhược Thần nhìn đồng thức ăn xếp dần thành một ngọn núi nhỏ trong bát cơm, bắt đầu nhìn sang cha, cuối cùng nhận được ánh mắt không thể hỗ trợ của Nhan lão gia mới nhận mệnh bắt đầu ăn.

* * *

Sáng sớm lúc dùng bữa, khói bếp lượn lờ.

Quán trọ Long Ngọc, cảnh tượng đặc sắc.

Thức ăn ngon thơm lừng được đưa lên, có khách ôn văn nho nhã, có những hán tử cao giọng hét lớn gọi thức ăn, tiểu nhị thì bận trước bận sau chạy ra chạy vào giữa phòng ăn và phòng bếp, thỉnh thoảng xen vào là tiếng bàn tính của chủ quầy và giọng nói của trẻ nhỏ.

Đan Ty Tuấn cùng Tô Tích Nhân, Vu Phong, Phỉ Thúy từ trên lầu đi xuống, nhìn thấy cảnh tượng náo nhiệt như vậy, lông mày nhíu lại, lúc này định gọi tiểu nhị đem đồ ăn vào phòng, tay lại bị nắm lấy, bắt gặp ánh mắt không đồng ý từ Tô Tích Nhân.

“Sao vậy?” Đan Ty Tuấn giãn mi ra, nhẹ giọng hỏi, dường như sợ lớn giọng một chút sẽ hù dọa nàng.

“Tuấn, chúng ta đến phía hành lang đi.”

Tô Tích Nhân nhìn mẹ con cùng dùng bữa một bàn, ngược mắt thỉnh cầu nhìn Đan Ty Tuấn, từ nhỏ đã mất mẫu thân, nàng rất hâm mộ những đứa trẻ có mẹ, nàng muốn cùng bọn họ dùng bữa.

Đan Ty Tuấn cũng nghe chuyện Tô Tích Nhân từ nhỏ đã phải chịu tang tang mẹ, càng yêu thương con người toát ra khát vọng và cô tịch kia. Thôi, mặc dù rất không thích tiếng động lớn náo nhiệt này, nhưng chỉ cần Tích Nhân vui vẻ, muốn hần làm gì hần cũng nguyện ý.”Được, chúng ta đến ngồi gần cửa sổ.” Đan Ty Tuấn chỉ vào chỗ ngồi phía sau hai mẹ con đang dùng cơm nói.

“Được, cảm ơn Tuấn.” Thỏa mãn nở nụ cười vui vẻ, trong nháy mắt nàng mỹ lệ khác thường, là một niềm vui xuất phát từ đáy lòng.

Đôi mắt thâm thúy của Đan Ty Tuấn nhìn chăm chú vào nụ cười rục rờ của Tô Tích Nhân, trái tim rung động càng đập nhanh, có một cảm xúc muốn được hôn nàng.

Vu Phong cùng Phỉ Thúy nhìn đáng vẻ ngu ngơ của Đan Ty Tuấn, cười trộm ở trong lòng, vừa cảm thán:

Tình yêu thật sự là kỳ quái, trước đó một khắc còn đoán lòng nhau, phiền não không dứt, thậm chí tổn thương nhau, sau khi bày tỏ tình cảm, thì lại ngược nòng ta nông, ao ước sát người bên cạnh.

Tuy nhiên nếu không lên tiếng, chỉ sợ hấn cứ tiếp tục ngu ngốc như thế. Ha ha, thì ra là Thiếu chủ / Đan công tử cũng có đáng vẻ ngu ngơ này, lại cười trộm.

“Khụ, khụ, Thiếu chủ.” Vu Phong ho nhẹ một tiếng, nhưng đưa tới là ánh mắt khinh khỉnh của Đan Ty Tuấn.

Ta không phải là quấy rầy người, chẳng qua là nhắc nhở người mà thôi.

Đối với ánh mắt nhìn chằm chằm của Đan Ty Tuấn, Vu Phong dùng ánh mắt vô tội trả lại.

Đan Ty Tuấn phần nộ thu hồi mắt, dẫn Tô Tích Nhân ngồi xuống chỗ gần cửa sổ. Phỉ Thúy đổi chuyện Vu Phong bị trừng mắt cũng cười đồng tình, còn Vu Phong cam chịu xui xẻo cũng đi theo.

20. Chương 20: Chương 20

“Mẹ, con muốn ăn cá.” Bé trai mập mạp quơ bàn tay nhỏ bé tròn trịa, ngây thơ la to.

“Ừ, được. Ngoan nào, ngồi xuống, mẹ gấp cho con.” Thiếu phụ dịu dàng sủng nịch cười cười với bé trai, ôn nhu cầm thìa gấp một miếng cá ngon bỏ vào trong chén bé trai, dặn dò, “Cẩn thận xương cá nha!”

Bé trai miệng ngậm lấy miếng cá, gật đầu.

Thiếu phụ nhìn bộ dạng con mình, lại cười sủng nịch.

Tô Tích Nhân lẳng lặng nhìn một cảnh ấm áp này, hâm mộ, khát vọng cùng buồn bã đồng thời dâng lên trong lòng. Cảm giác mãnh liệt đánh sâu vào tim nàng, phá vỡ sự đè nén trước giờ trong lòng nàng. Thu mâu trong veo ẩn hiện hơi nước, tầm mắt trở nên mơ hồ, trong sự mờ lung, hình ảnh hai mẫu tử tựa hồ biến thành nàng khi còn bé cùng với mẫu thân từ ái. Nàng ngồi trước gương đồng, trong kính phản lại dung nhan thanh tú của mẫu thân, bà mỉm cười, bàn tay mịn màng cầm thanh lược gỗ đào ôn nhu chải tóc cho nàng.

Nụ cười thỏa mãn hiện lên trên khuôn mặt thanh tú của Tô Tích Nhân, tựa hồ thật sự nhìn thấy nụ cười sủng nịch của mẫu thân, cảm giác được bà ôn nhu vuốt ve mình.

Đan Ty Tuấn nhìn Tô Tích Nhân, tim vì nàng mà nhói đau. Từ khi mới quen, ấn tượng của Tích Nhân đối với hắn chính là ôn tồn, tựa hồ chuyện gì cũng sẽ không kích động được tâm tình nàng. Không ngờ chỉ là một cảnh mẫu tử chung đụng bình thường như vậy lại có thể làm cho nàng nước mắt trào lên, nàng nhất định là rất khát vọng! Khát vọng tình thương của mẹ mà mọi người đều có. Mặc dù không thể đồng cảm với tâm tình kia, nhưng hắn quan tâm buồn vui trong lòng nàng. Không thích, không thích bộ dạng nàng ngập nước mắt, như vậy sẽ chỉ làm hắn đau lòng.

Tiểu thư lại nhớ phu nhân sao?

Phỉ Thúy nhìn Tô Tích Nhân vừa khát vọng vừa chìm đắm tưởng tượng, không khỏi chua xót trong lòng. Phu nhân, nàng cũng chưa từng gặp qua. Chỉ nghe qua bà là vị phu nhân dịu dàng mỹ lệ, nhưng hồng nhan thì bạc mệnh, lúc tiểu thư ba tuổi, phu nhân ngoài ý muốn ngã xuống hồ nước bỏ mình. Tiểu thư đáng thương như thế từ nhỏ đã mất đi mẫu thân thương yêu, từ đó luôn ngầy ngỗ dễ khóc, khóc ra được thì cũng không sao. Sau khi trưởng thành hiểu được chuyện, rồi lại sợ khiến cho lão gia lo lắng, nên đè nén khát vọng của mình, làm bộ như thoải mái, nhưng biểu tình trong ánh mắt đã sớm bán đứng nàng, tất cả mọi người đều hiểu nàng khát vọng tình thương của mẹ đến thế nào.

Vu Phong nhìn Tô Tích Nhân, hắn không rõ Tô tiểu thư tại sao lại có vẻ mặt như vậy? Một loại vẻ mặt mâu thuẫn vừa khát vọng mà vừa thỏa mãn. Còn Thiếu chủ lại đau lòng nhìn Tô tiểu thư, Phỉ Thúy cũng rất chua xót nhìn Tô tiểu thư, rốt cuộc là tại sao vậy chứ? Mọi người không phải là tới đây dùng bữa sáng sao? Sao mọi người đều có bộ dạng đầy tâm sự như vậy?

“Công tử, tiểu thư, các vị muốn gọi món gì?”

Tiểu nhị bận rộn ứng phó toàn bộ khách khứa trong quán, vừa vội vàng chạy đến bàn, nhưng mà, hình như là, không khí thật không tốt cho lắm, vị tiểu thư kia khéo mắt ngập lệ nhưng trên mặt lại có nụ cười mong ảo, vị này công tử xinh đẹp nhìn nàng với vẻ mặt đau lòng, cô nương nha hoàn bên cạnh cũng là vẻ mặt chua xót, chỉ có nam tử khôi ngô bên cạnh nàng là vẻ mặt có chút mờ mịt.

Tiểu nhị đột nhiên có chút nơm nớp lo sợ, hắn tới không đúng lúc sao?

Tiểu nhị đột nhiên lên tiếng, khiến Tô Tích Nhân tỉnh lại. Nàng mờ mịt nhìn lên trước mắt, làm gì có mẫu thân đâu, hóa ra chính mình lại đang nằm mơ rồi? Cười khổ, đã nhiều năm như vậy, bản thân nàng vẫn là không thể chấp nhận sự thật sao?

Đan Ty Tuấn liếc mắt sang tiểu nhị đang căng thẳng run run, hắn có lẽ nên cảm tạ tiểu nhị, bởi vì tiểu nhị đột nhiên xuất hiện, nên Tích Nhân mới thanh tỉnh lại.

Vu Phong sờ sờ bụng, thật đúng là đói bụng quá rồi. Nhưng mà Thiếu chủ không mở miệng, hắn nào dám lỗ mãng. Ánh mắt mong đợi nhìn về Đan Ty Tuấn.

Đan Ty Tuấn nhìn thấy Vu Phong khôi ngô nhìn mình giống như một đứa trẻ muốn ăn kẹo, nụ cười nở ra trên khóe miệng:

“Dọn lên vài đĩa điểm tâm nổi tiếng trong quán, thêm vài đĩa thức ăn nhỏ, với một bình trà Long Tĩnh.”

“Vâng, lập tức sẽ tới.” Dường như là nhận được đặc xá, tiểu nhị nhanh như chớp bỏ chạy.

“A~...” Phỉ Thúy nhìn thấy tiểu nhị như vậy, cũng không khỏi mỉm cười.

“Tiểu thư, người xem tiểu nhị mới vừa rồi kia có phải thú vị hay không?”

Phỉ Thúy mỉm cười nhìn Tô Tích Nhân, nàng không muốn tiểu thư như thế này, mơ màng mà bất đắc dĩ, làm cho nàng thật đau lòng.

“Ừ.” Nhìn thấy ánh mắt quan tâm như tỷ muội của Phỉ Thúy, Tô Tích Nhân hiểu mình lại khiến cho Phỉ Thúy lo lắng, có chút áy náy, có chút bối rối mỉm cười đáp trả.

Tô Tích Nhân lộ ra nụ cười, Đan Ty Tuấn thở phào nhẹ nhõm, hắn chỉ sợ Tích Nhân tiếp tục chìm đắm trong khát vọng này mà không nhận được đau lòng.

Tiểu nhị trong quán nhanh chóng dọn lên thức ăn mà Đan Ty Tuấn đã gọi, rồi vội vàng lui xuống.

Nhìn thấy hắn run run căng thẳng như thế, ngay cả Vu Phong cũng nhịn không được bật cười:

“Hắn đang làm cái gì vậy nha? Chúng ta là cạp ăn thịt người sao?”

“Ha ha...” Lời của Vu Phong khiến cho Phỉ Thúy cùng Tô Tích Nhân cũng nhịn không được

nữa che miệng mà cười, a, đúng vậy nha, bọn họ cũng không phải là mãnh thú ăn thịt người mà, tiểu nhị này phản ứng cũng hơi quá một chút rồi.

“Tất cả mọi người không đói bụng sao, chúng ta dùng bữa trước đã.” Đan Ty Tuấn tán thưởng nhìn Vu Phong một cái, a, cuối cùng cũng làm nên chuyện, giúp cho bầu không khí trầm muộn sáng sủa hẳn lên.

“Đúng vậy, ta đã rất đói bụng rồi.” Vu Phong nói to, một nam tử to cao như hắn cũng không chống cự được cơn đói, cả người đói đến mức tựa như vô lực mệt mỏi rồi.

“Ha ha...”

Vu Phong thẳng thắn một lần nữa làm cho Tô Tích Nhân cùng Phỉ Thúy nở nụ cười, nam tử vóc dáng to cao này cũng thật là khả ái!

Cho nên đoàn người thật vui vẻ dùng bữa sáng, trong bữa ăn Đan Ty Tuấn càng không ngừng gấp đồ ăn cho Tô Tích Nhân, làm cho nàng vừa cảm động vừa thẹn thùng, Phi Thúy cùng Vu Phong vẫn đang nhìn bọn họ mà!

* * *

Thời gian còn sớm, nhưng trên đường đã đầy các quầy bán hàng rong.

Nhan Nhược Thần đi ngang qua một quầy gỗ, ánh mắt lơ đãng quét qua đột nhiên thất thần ngừng lại.

Thật đẹp!

Một cái vòng tay bằng ngọc phi thúy trong suốt lấp lánh nằm trong một cái hộp nhỏ điêu khắc tinh mỹ, đón ánh mặt trời, hấp dẫn câu lấy ánh mắt những người đi đường.

“Công tử, nhìn qua một chút đi! Là vòng tay ngọc phi thúy thượng hạng đó nha!” Chủ quầy là một vị lão giả đã gần sáu mươi, trên người mặc trường sam vải xanh, tiên phong đạo cốt, tuyệt không giống như một kẻ bán hàng rong.

Nhan Nhược Thần kinh ngạc đi tới trước quầy, cẩn thận cầm lấy vòng tay, đánh giá được nó cực kỳ quý trọng.

“Công tử, cái vòng tay này là trân bảo gia truyền của nhà lão phu, vốn không thể lấy ra đem bán, nhưng thê tử lão phu bệnh nặng cần tiền gấp. Lão phu lại không muốn tùy tiện bán nó cho không người biết nhìn hàng, hôm nay gặp phải công tử chính là có duyên, xin công tử mua nó đi!” Ông lão nhìn bộ dạng trân quý của Nhan Nhược Thần, mở miệng nói.

“Bán bao nhiêu?”

Nhan Nhược Thần đánh giá lão nhân, nhìn thế nào, lão cũng không giống người gặp phải cảnh khó khăn, bất quá, y không cần biết đây có phải là vật báu gia truyền của lão hay không, y muốn cái vòng tay này, từ ngay cái nhìn đầu tiên, đã cảm thấy cái vòng tay này rất xứng với Tô Tích Nhân, có loại cảm giác trầm tĩnh khiến cho người ta thoải mái. Nên y muốn mua nó, tặng cho Tô Tích Nhân.

“Hai trăm lượng.” Ông lão ra giá.

“Được.” Nhan Nhược Thần không nói hai lời, lấy ngân lượng ra đưa cho ông lão.

Ông lão nhận lấy ngân lượng, đem cái hộp tinh mỹ đưa cho Nhan Nhược Thần.

Nhan Nhược Thần nhận lấy cái hộp, cẩn thận cất vào trong tay áo, mang theo nụ cười vừa hài lòng vừa mong đợi rời đi.

Ông lão lẳng lặng nhìn theo bóng lưng Nhan Nhược Thần rời đi, đột nhiên lẩm bầm lẩm bầm:

“Cái vòng tay này có quan hệ với nhân duyên của người, hy vọng người sẽ tận tâm bảo vệ nó!”

Thì ra là ông lão này không phải ai khác, chính là lão giả Thần Toán Tử. Mà lão tới đây cũng là nhận lời Tô lão gia, đến hóa giải khó khăn của Tô tiểu thư.

Nhan Nhược Thần cẩn trọng nhìn cái vòng tay, tưởng tượng về mặt của Tô Tích Nhân khi nhận được nó, nhưng y không biết nhân duyên của y đã sớm được định mệnh an bài, không phải là Tô Tích Nhân.

21. Chương 21: Chương 21

Trà lâu thanh nhã, người phẩm trà cũng nhiều. Bên cửa sổ sát đường, một thiếu nữ mặc xiêm y màu vàng nhạt ngồi ở đó, bên người nàng có một nha hoàn mặc y phục màu xanh nhạt đang chải bím tóc.

Thói quen dậy từ lúc trời còn mờ sương, cùng tỷ nữ thân thiết bước ra khỏi nhà, thói quen ngồi ở bên cửa sổ của trà lâu, ngắm tia nắng ban mai, ngửi mùi trà tươi mát thơm tho, ăn những món điểm tâm tinh xảo.

Nuốt xuống bánh đậu xanh, Dương Uyển Nhi nhắm mắt, lộ ra lúm đồng tiền hạnh phúc, tựa như con mèo nhỏ no bụng, cực kì đáng yêu.

Kim Chỉ Nhi giương hai tròng mắt sương mù sùng bái nhìn tiểu chủ tử:

Tiểu thư thật tuyệt! Dung mạo xuất sắc, thơ, từ, ca, phú, cầm, kỳ, thư, họa mọi thứ tinh thông, còn có một thân võ nghệ, tuyệt không giống loại thiên kim tiểu thư hoặc là mảnh mai hoặc là ương ngạnh như bình thường.

Trong con người, lông mi như hồ điệp giương cánh, Dương Uyển Nhi thấy mình tỷ nữ nhìn mình ngơ ngẩn, đã sớm thành thói quen, cười nói:

“Chỉ Nhi, ta biến thành điểm tâm rồi sao?”

“Hả?” Kim Chỉ Nhi mờ mịt, thật lâu mới phản ứng, “Tiểu thư, người giấu cọt Chỉ Nhi.”

Quệt mồm, giả vờ tức giận.

“Ha ha...” Dương Uyển Nhi thú vị nhìn tiểu nha đầu dễ thương này, hài hước như cũ,

“Không phải sao? Nếu không sao mà em lúc nào cũng nhìn ta chăm chăm?”

“Tiểu thư.” Kim Chỉ Nhi không thuận theo dậm chân một cái, “Người còn giấu cọt người ta.” Ô ô, nàng vừa quên không nói tiểu thư nhà nàng còn là một Tiểu ma nữ, thỉnh thoảng đùa người, đặc biệt thích trêu cọt nàng.

“A, được rồi, không cười em nữa.” Dương Uyển Nhi vừa nói, lấy tay che miệng cười trộm.

Nàng chỉ biết có thể như vậy. Không tiếp nhận, nghiêng một cái đầu, nhìn mấy nam tử nhìn lên các nàng, hơn nữa ánh mắt còn lên lút, hỏa khí thoáng cái xông ra, nàng đứng lên, chỉ vào mấy nam tử lớn tiếng chất vấn:

“Ở đâu ra cuồng tặc, lại dám nhìn lên tiểu thư nhà ta như thế, các người ăn tim gấu gan báo rồi sao?”

Kim Chỉ Nhi đột ngột nói, khiến trà lâu vốn đã không tính là náo nhiệt đột nhiên tĩnh lặng không một tiếng động. Một hồi lâu, những trà khách khác mới kịp phản ứng, ngẩng nhìn Kim Chỉ Nhi sắc mặt đỏ lên, cuối cùng đưa tầm mắt sang mấy tên nam tử bị giáo huấn, quả thật, mấy người dung mạo bình thường, vẻ mặt đề tiện, không giống người tốt.

Ba gã hắc y nam tử đang tham lam trộm ngắm Dương Uyển Nhi và Kim Chỉ Nhi xinh đẹp, đột nhiên bị Kim Chỉ Nhi mắng, cũng ngậy ngẩn cả người. Một lát sau, mọi người bàn tán, ánh mắt khinh bỉ làm hấn thẹn quá hóa giận, đỏ mặt tía tai giải thích:

“Cô nương nói hừ nói vượn gì đó, bọn ta nhìn lên lúc nào?” Một giọng địa phương nặng nề.

A, hóa ra là người bên ngoài tới, không trách được dám mạo phạm Dương Uyển Nhi. Nàng là thiên kim của huyện quan lão gia, là bảo bối của lão gia và phu nhân. Tưởng tượng kết quả bi thảm của mấy người này, người bên cạnh đã bắt đầu lắc đầu vì bọn họ không hiểu chuyện, vừa gửi mấy ánh mắt thông cảm tới.

Đối với phản ứng của người bên cạnh, ba người không hiểu ra sao. Thông cảm ư? Có ý gì?

Hai cô nương này có lai lịch gì sao? Mang theo ánh mắt hoài nghi đánh giá tiểu cô nương kia, lại chạm phải ánh mắt oán hận của nàng.

Ba người cả kinh, rồi lại tức giận vì mình hơi e ngại ánh mắt của nàng. Hừ, ngoan cố ‘hừ’ một tiếng, mấy đại nam nhân như họ sao có thể sợ hai cô gái mảnh mai này? Nhìn các nàng vốc người xinh xắn, ra tay là có thể đoạt đi hai cái mạng nhỏ ấy.

Dương Uyển Nhi vẫn lạnh lùng chú ý đến ba nam nhân, ánh mắt tà ác của họ quả thực làm người ta muốn nôn, đáng về thẹn quá hóa giận cãi chày cãi cối càng làm nàng cảm thấy bi ai.

Những tên ngu xuẩn, không hiểu chuyện đã dám rêu rao, thật là chán sống!

Nàng từ từ đứng lên, lạnh lùng quăng cho bọn hấn một ánh mắt thương hại. Hắc, ánh mắt của tiểu cô nương kia là...?

Ba nam nhân nhìn nhau một cái, thương hại ư? Bọn họ không nhìn lầm sao? Cô gái mảnh mai thể nhưng lại thương hại bọn họ? Ha ha...

Ba người nhìn nhau cười một tiếng, một người trong đó đột nhiên nhìn Dương Uyển Nhi.

“Tiểu cô nương, tên cô là gì? Thật xinh đẹp!” Nam nhân cường tráng cười một tiếng với Dương Uyển Nhi, quay đầu lại cười một tiếng với đồng bạn.

“He he...” Hai người bạn cũng âm muội cười cười.

Ba nam nhân chỉ biết mình, nhưng không có lưu ý đến người bên cạnh mang vẻ mặt sợ hãi lạnh lẽo muốn bỏ đi.

“Ta có đẹp không?” Dương Uyển Nhi mang vẻ mặt âm lãnh đột nhiên nở một nụ cười, nũng nịu hỏi nam nhân cường tráng.

“Đẹp, đẹp, rất đẹp!”

Nụ cười của Dương Uyển Nhi chói lọi như hoa, khiến mấy nam nhân trợn tròn mắt. Nhất là nam nhân cường tráng, chỉ thiếu không chảy nước miếng.

“Ha ha...” Loại nam nhân ngu như heo này, khiến Kim Chỉ Nhi đang tức giận cũng nhin không được bật cười. Hừ, đồ con heo, lát nữa, tiểu thư chắc chắn cho các người nhìn đấy. Nàng nhẹ nhàng lui qua một bên, đang đợi cơn “cuồng phong quét lá rụng”.

Dương Uyển Nhi liếc mắt nhìn Kim Chỉ Nhi, bất đắc dĩ cười khẽ ở trong lòng, tiểu nha đầu này chuẩn bị xem kịch vui!

“Tiểu cô nương, cùng đại gia trở về phủ đi? Ta bao nàng ăn uống.” Nam tử cao lớn thêm muốn tham lam dung nhan xinh đẹp của Dương Uyển Nhi, bàn tay to như tay hổ đưa về phía nàng.

“Cần rõ!” Không đợi Dương Uyển Nhi phản kích, Kim Chỉ Nhi đã sớm ném đĩa đựng điểm tâm vào gã.

Bẹp...

Đĩa điểm tâm chầy xuống trên người gã, rơi xuống đất, điểm tâm rơi đầy đất, cái đĩa nát vụn!” Người...” Nam tử nhìn cả người chật vật, oán hận trừng mắt nhìn Kim Chỉ Nhi, đưa tay túm lấy nàng.

Trước khi ngón tay gã đụng phải Kim Chỉ Nhi, Dương Uyển Nhi nhẹ nhàng vung áo kéo Kim Chỉ Nhi sang một bên.

“Cô...?” Dương Uyển Nhi có thân thủ gọn gàng như thế khiến ba nam nhân cả kinh, một tiểu cô nương mảnh mai như thế lại là người luyện võ. Không dám khinh thường, nam tử cao lớn thu hồi cánh tay tấn công Kim Chỉ Nhi, hướng tới Dương Uyển Nhi.

“Quả là ngu ngốc.” Dãn dò Kim Chỉ Nhi xong, Dương Uyển Nhi xoay người, cười cười như cũ nhìn nam tử, “Đại gia không phải muốn dẫn ta về phủ sao? Bây giờ sao lại thô lỗ như vậy?”

Dáng vẻ hờn dỗi của Dương Uyển Nhi khiến nam tử không nhin được nhộn nhạo trong người, nhưng nghĩ tới thân thủ vừa rồi, liền cảnh giác trong lòng, không dám khinh thường.

Thấy nam tử không cắn câu, Dương Uyển Nhi xóa đi nụ cười, lạnh lùng theo dõi hắn,

“Dám đánh người của bốn cô nương, muốn chết!”

Ánh mắt còn lạnh hơn băng, khiến ba nam tử không nhin được thâm giật mình. Tiểu cô nương này xem ra không phải nhân vật bình thường, chẳng lẽ bọn họ thật sự trêu chọc trúng người không nên trêu chọc?

Ba người nhìn nhau, truyền lại ý nghĩ. Chờ một chút, nếu không đánh lại sẽ ba mươi sáu kế, chuẩn là thượng sách!

Namtử cao lớn quay đầu lại, dò xét nhìn Dương Uyển Nhi:

“Rốt cuộc cô là người phương nào? Môn phái nào?”

“Ha ha...” Dương Uyển Nhi một trận cười duyên, sau đó lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn.

“Ta là Dương Uyển Nhi, không môn không phái.”

Không môn không phái?

Nghe nàng vừa nói như thế, ba nam tử yên tâm không ít. Không môn không phái, xem ra không phải nhân vật ghê gớm gì. Có chút đắc ý cười cười, nam tử cao lớn đột nhiên xuất thủ về phía Dương Uyển Nhi. Hừ...

Dương Uyển Nhi hừ lạnh, bằng công phu mèo ba chân của gã cũng muốn đánh nàng?

Nàng đứng đó, bất động, cho đến lúc một quyền của nam tử tới trước mắt, mới nhẹ nhàng vung tay lên, trong nháy mắt, ai cũng không thấy rõ nàng làm gì, nam tử cao tráng đã bị quăng sang một bên...

Nhan Nhược Thần cẩn thận cầm hộp trang sức Phỉ Thúy, trong đầu tưởng tượng vẻ mặt Tô Tích Nhân khi nhận nó, tưởng tượng cổ tay bạch ngọc mảnh khảnh ấy đeo cái vòng này sẽ mỹ lệ như thế nào, nụ cười khó kìm lòng nổi lên. Đắm chìm trong tâm tưởng, mất đi cảnh giác với gió thổi cỏ lay, y không phát hiện có một bóng dáng như tia chớp đang lao đến.

Rầm...

Một tiếng lớn, hần bị vật khác đụng vào, lão đảo một chút lệch người, hộp đồ trên tay văng ra, ngu ngơ chốc lát mới hoàn hồn. Y thấy một nam tử cao lớn chặt vật đang rên rỉ thống khổ trên mặt đất, mà hộp trang sức của y thì bị đánh văng lên trên một góc của quầy bán vải.

22. Chương 22: Chương 22

Vòng tay ngọc đâu mất rồi?

Nghi vấn nhanh chóng xuất hiện trong đầu, làm cho Nhan Nhược Thần cả kinh, bất chấp nam tử xa lạ đang rên rỉ trên mặt đất, y sải bước đi về phía quầy bày bán vải vóc phía trước.

Dương Uyển Nhi vừa nãy vận khí, bàn tay nhỏ vừa vung lên, một chưởng mang theo nội lực cường đại, chỉ nghe rầm một tiếng, nam tử đã bị đánh bay ra bên ngoài.

Mọi người trong quán trà ngạc nhiên, toàn bộ ngơ ngác nhìn Dương Uyển Nhi nhu nhược: Cô nương này thật kinh khủng, sau này chộc sói chộc hổ cũng ngàn vạn lần không thể chộc tới nàng! Mọi người trong lòng càng kiêng kỵ không dám nghĩ tới nữa.

"Tiểu thư, thật khỏe nha!" Kim Chỉ Nhi vỗ tay la lên, ánh mắt long lanh như nước sùng bái nhìn nàng. Oa, công phu của tiểu thư lại tiến bộ không ít.

"Dương tiểu thư, thật là lợi hại."

"Dương tiểu thư, quả là nữ trung hào kiệt."

"Bậc nam nhân cũng phải thán phục!"

"..."

Lời khen của Kim Chỉ Nhi khiến cho những vị khách khác lấy lại tinh thần, rối rít khen ngợi Dương Uyển Nhi.

"Nào có, mọi người khen nhầm rồi." Đối với sự khích lệ mọi người, Dương Uyển Nhi chẳng qua là cười nhạt.

"Cô, cô rốt cuộc là thần thánh phương nào?"

Công phu của Dương Uyển Nhi làm cho hai gã nam tử còn lại sợ hãi, trời ạ, thân thủ thật là nhanh nhẹn, nội lực cũng rất mạnh, thiếu nữ nhìn rất mảnh mai này cuối cùng là ai?

Dương Uyển Nhi không để ý, vèn vèn dùng khước mắt liếc sang hai nam nhân bị dọa đến xanh cả mặt, nói năng cũng bắt đầu lắp bắp. Hừ, nhát như chuột, vậy mà còn dám có sắc tâm? Lạnh lùng cười, thu hồi tầm mắt.

“Này, cô...”

Nhìn thấy Dương Uyển Nhi có thái độ khinh thị, hai gã nam tử vừa giận lại vừa sợ, chỉ có thể giấu sự tức giận ở trong lòng.

“Cô cô cái gì mà cô?” Kim Chỉ nhi tiến lên vô cùng khinh thường đánh giá hai người bọn hắn, “Không hỏi cho kỹ, mà dám xông loạn. Trợn to con mắt chó của các người mà nhìn cho rõ, cũng nên vênh tai mà nghe cho kỹ! Tiểu thư nhà ta chính là thiên kim bảo bối của huyện Đại lão gia, ngay cả nàng mà cũng dám mạo phạm, thật là không muốn sống.” Nói xong, vẫn không quên hung hăng trừng mắt với bọn hắn một cái.

Xong đời.

Hai gã nam tử vừa nghe, trái tim đông cứng lại. Thảm rồi, bọn họ lại đi chọc đến tiểu thư nhà Thượng Quan, vậy không phải là đã chọc đến Thượng Quan phủ sao?

Trắng bệch nghiêm mặt, hai gã nam tử kinh hoàng nhìn nhau, nhất thời không biết nên làm sao.

“Hai người các người đang giở trò quỷ gì vậy? Con mẹ nó, còn không mau đỡ ta đứng dậy?”

Bên ngoài quán trà, nam tử cao lớn chật vật nằm trên đất, một lúc lâu không thấy đám bằng hữu ra giúp đỡ, không nhận được lớn tiếng gầm lên.

“A, tới đây, tới đây.” Nam tử cao lớn lên tiếng làm cho hai gã nam tử kia lấy lại tinh thần, ừ, xảy ra chuyện gì cũng còn có lão Đại nghĩ đối sách. Hai người vội vàng vàng lao ra khỏi quán.

Dương Uyển Nhi lạnh lùng cười một tiếng, nàng thật đúng là muốn nhìn xem cái gã nam tử can đảm dám mạo phạm nàng sau khi biết được thân phận của nàng sẽ có vẻ mặt vụn vụn đến thể nào?

Vẫy tay một cái, nàng dẫn tỳ nữ thân cận Kim Chỉ Nhi đi ra ngoài, phía sau các nàng là ánh mắt muốn tham gia náo nhiệt của những vị khách khác.

“Con mẹ nó, các người giở trò quỷ gì vậy, sao chậm chạp vậy hả?” Nam tử cao lớn vừa thấy hai gã bằng hữu liền tặng cho bọn họ một đám.

“Không có.” Hai gã nam tử xoa xoa chỗ bị đánh, có chút ủy khuất.

Dương Uyển Nhi liếc mắt nhìn cảnh thô bạo không có chút thú vị, con người đảo đảo, tầm mắt dừng lại trên một bóng dáng màu trắng. Nhìn thấy nam nhân kia rất cẩn thận đi về phía quầy bán vải, nhìn theo tầm mắt của y, là một cái hộp tinh xảo nằm trên quầy vải, hẳn là bị đánh văng lên đó!

Trong cái hộp đó rốt cuộc là chứa cái gì? Lại khiến cho y cẩn thận như thế?

Lòng hiếu kỳ bị đẩy lên, Dương Uyển Nhi liền nhón chân khinh công, thân người vọt đến quầy vải trước.

Nhan Nhược Thần không nghe thấy nam tử phía sau gầm gừ nói tục, vươn tay muốn cầm lấy cái hộp, nhưng không ngờ một đầu ngón tay trơn mịn đã tới trước y một bước, ánh mắt đột ngột ngẩng lên, chạm phải người đến trước, không nhận được ngừng thở:

Đó là một dung nhan như tinh linh, ngũ quan xinh xắn, ánh mắt đen như bảo thạch, bên dưới cánh mũi thon xinh xắn là đôi môi anh đào kiều diễm ướt át. Nhưng ngũ quan xinh đẹp cũng không phải là điểm hấp dẫn người ta nhất của nàng, nàng đặc biệt là ở cái loại khí chất vừa xen lẫn vẻ thanh linh, lại có chút quyền rũ đặc biệt.

Dương Uyển Nhi nhìn nam tử đang đánh giá mình, đồng thời, cũng đánh giá y:

Nam tử này thật tuần tú! Dung mạo xuất sắc, vóc người cao lớn, khí chất ưu nhã mang theo chút cao ngạo bất trị. Y giống như ánh sao sáng nhất trong màn đêm, hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Hai người đều là mỹ nam mỹ nữ nhìn chăm chú vào đối phương, cho đến khi...

“Công tử, tiểu thư, hai vị nhường đường một chút được không? Lão phụ còn muốn buôn bán!”

Một lão phụ bốn mươi năm mươi tuổi, nhướn mày lên tiếng nhắc nhở hai người trẻ tuổi.

“A!”

Nhan Nhược Thần cùng Dương Uyển Nhi đồng thời cả kinh, vội vàng bước ra khỏi phía trước quầy vải.

Hai người nhìn nhau, sau chốc lát trầm mặc, Nhan Nhược Thần mở miệng:

“Cô nương, cái này hộp là của tại hạ, có thể xin cô nương trả lại cho tại hạ hay không?”

Ánh mắt thâm thúy rất thành địa nhìn Dương Uyển Nhi.

“Ta...” Giọng nói thật dễ nghe, ánh mắt sâu thâm thúy, Dương Uyển Nhi có chút thất thần.

“Tiểu thư, chúng ta nên trở về phủ đi!” Kim Chỉ Nhi chẳng biết từ lúc nào đã đi tới bên cạnh Dương Uyển Nhi, ánh mắt nghi ngờ đánh giá Nhan Nhược Thần, công tử này là ai vậy? Về ngoài thật tuần tú!

“A...” Lời nói của Kim Chỉ Nhi, làm cho Dương Uyển Nhi lấy lại tinh thần. Nàng nhìn Nhan Nhược Thần một cái, rồi trả cái hộp trên tay lại cho y.

“Cảm ơn cô nương.” Nhận lấy cái hộp, Nhan Nhược Thần cười một tiếng, “Tại hạ có việc đi trước, xin cáo từ!” Nói xong, liền xoay người đi, để lại cho Dương Uyển Nhi một bóng lưng màu trắng.

Y là ai vậy?

Dương Uyển Nhi có chút thất thần tự hỏi trong lòng, nàng đột nhiên muốn biết y là ai.

“Tiểu thư, chúng ta mau nhanh chân đến xem mấy tên bại hoại kia.” Kim Chỉ Nhi cũng không nhìn ra tâm ý của Dương Uyển Nhi, nàng chỉ muốn dạy dỗ thật tốt cái đám khốn kiếp không biết nặng nhẹ kia.

“Ừ.” Dương Uyển Nhi thu hồi tầm mắt, xoay người đi về phía ba gã nam nhân khốn kiếp cùng với Kim Chỉ Nhi.

Kết quả một chút cũng không có gì đáng ngạc nhiên, quả nhiên nam nhân cao lớn kia vừa nghe đến thân phận của nàng, liền sợ choáng váng, sau đó là khóc rống lên nước mắt ràn rụa cầu xin sự tha thứ của nàng rồi bảo đảm sau này cũng không dám nữa.

Dương Uyển Nhi không chút hứng thú nhìn vẻ mặt vừa hèn mọn vừa xấu xí, giáo huấn bọn hắn xong, mang Kim Chỉ Nhi trở về phủ.

Nàng và Nhan Nhược Thần ai cũng không nhìn thấy, sợi tơ hồng nhân duyên đã sớm thắt lên đầu ngón tay hai người, tất cả đã được vận mệnh an bài!

23. Chương 23: Chương 23

Thân ảnh mảnh khảnh của Tô Tích Nhân lạc giữa bụi hoa rực rỡ, mang theo nụ cười dịu dàng, gương mặt chỉ có thể xem là thanh tú vào thời khắc này, lại kỳ dị đến mức làm cho người cảm thấy mỹ lệ, động lòng người.

Nhan Nhược Thần đứng ở một bên vườn hoa, hai tay cầm hộp gỗ bảo bối, ánh mắt thâm thúy ngưng đọng nhìn thiếu nữ còn rực rỡ hơn hoa, đáy mắt hiện lên một tia âm đạm. Nàng tựa hồ càng đẹp hơn, nhưng mà nàng mỹ lệ như đóa hoa nở rộ như vậy là vì Đan Ty Tuấn sao? Nhớ lại mới vừa rồi nàng và Đan Ty Tuấn ánh mắt đầu tình ý ngăm nhìn nhau, nhớ lại lúc y nói ra yêu cầu muốn nói chuyện riêng với Tô Tích Nhân, trong mắt Đan Ty Tuấn nồng đậm ý tứ cảnh cáo, y đã đến chậm sao? Vừa bắt đầu đã không còn cơ hội sao?

Bàn tay, bất tri bất giác lại càng nắm chặt, cho đến khi cảm giác được đau đớn.

Nhìn cái hộp chứa vòng ngọc trong tay, nhớ tới lời nói của lão nhân gia tiên phong đạo cốt kia, vậy nàng cuối cùng có phải người mà vận mệnh đã chú định cho y hay không? Liếc nhìn Tô Tích Nhân vẫn cười tươi như hoa, Nhan Nhược Thần tức thì nhú mày tự giễu, từ khi nào y lại đi tin tưởng vào lời thầy bà như vậy chứ? Lắc đầu, từ khi quen biết Tô Tích Nhân, y liền có chút không giống như trước, chẳng lẽ tình yêu có thể làm cho người ta hao tổn tinh thần như thế sao?

Cặp mắt nheo lại, có chút mê man không chừng nhìn chăm chú về phương xa...

Nhan đại ca làm sao vậy?

Nhìn Nhan Nhược Thần như có điều suy nghĩ, Tô Tích Nhân không tự chủ thu lại nụ cười.

Hôm nay Nhan đại ca thật kỳ quái, không chỉ y, ngay cả Ty Tuấn cũng vậy, mới vừa rồi lúc Nhan đại ca nói có việc muốn nói với mình, hẳn liền nghiêm mặt, còn len lén nhìn chăm chăm Nhan đại ca, thật giống như Nhan đại ca là kẻ thù của hắn vậy. Vu Phong và Phỉ Thúy cũng có phản ứng kì kì quái quái, mọi người rốt cuộc là làm sao vậy? Nghiêng đầu, nghĩ mãi mà không rõ, Nhan đại ca là ân nhân cứu mạng của nàng, nàng đã sớm đối đãi với y như đại ca ruột thịt, phản ứng của bọn họ thật là kỳ quái.

“Nhan đại ca?”

Tô Tích Nhân chớp mắt mấy cái, chậm rãi khẽ gọi Nhan Nhược Thần.

“Ừ.” Nghe thấy thanh âm của Tô Tích Nhân, Nhan Nhược Thần lắc đầu xóa đi suy đoán nhiễu loạn, cười cười ngoắc ngoắc tay với nàng, “Tích Nhân, tới đây, ta có lời muốn nói với muội.” Y không xưng là đại ca, bởi vì trực giác của y chán ghét cách gọi đó, thật giống như y quá xa cách nàng, vĩnh viễn không có cách nào lấy thân phận nam nhân mà đối mặt nàng.

“Vâng.”

Tô Tích Nhân đáp nhẹ, từ từ bước ra khỏi vườn hoa, gió nổi lên, làn váy bay múa, giống như một thiên nữ, khiến cho Nhan Nhược Thần ngẩn người.

Tô Tích Nhân nhìn ánh mắt ngây ngốc có chút thất thường của Nhan Nhược Thần, chẳng biết tại sao nàng đột nhiên có một cảm giác kỳ quái, cả người trở nên bất an. Cước bộ càng lúc càng chần chờ, chỉ muốn đứng lại tại chỗ.

“Tích Nhân.”

Nhan Nhược Thần nhìn thấy Tô Tích Nhân đột nhiên trở nên câu nệ, khóe miệng lộ ra nụ cười khổ. Nàng phát hiện ra mình có tình ý với nàng rồi sao? Nên cao hứng, không phải sao?

Nàng rốt cuộc có thể không nhìn mình như một đại ca đơn thuần hay không? Nhưng mà về mặt kinh hoàng này của nàng lại làm cho y không cười nổi, nếu như y thẳng thắn bày tỏ tâm ý đối với nàng, có phải sẽ hù dọa đến nàng hay không, có khi nào ngay cả bằng hữu cũng còn hay không?

Lông mày anh tuấn bởi vì ý nghĩ này mà chau lại, đôi mắt sáng cũng bị phủ lên một tầng bóng ma, y căn bản không thể tưởng tượng nổi như sau này không thể nhìn thấy nàng, lỡ như nàng không hề để ý tới mình nữa, cuộc sống của y sẽ trở thành như thế nào? Rốt cuộc từ lúc nào, tình cảm của y đã sâu sắc như vậy rồi? Hay là từ lần đầu tiên gặp nhau, ngay từ lúc đó đã lơ đãng đánh rơi mất trái tim?

“Nhan đại ca?”

Tô Tích Nhân ấp úng đứng trước mặt Nhan Nhược Thần, nhìn lông mày y như quăn chặt lại, cặp mắt không có ánh sáng, tựa hồ như bị chuyện gì đó quấy nhiễu, trái tim không khỏi thất lại, y ân nhân của mình, mà mình lại không thể giúp y, một cảm giác thương tâm dâng tràn trong lòng.

“Tích Nhân...”

Nhan Nhược Thần nhìn Tô Tích Nhân nhíu lông mày, nếp nhăn trên trán y càng sâu, y không biết mình rốt cuộc có nên mở miệng hay không?” Nhan đại ca, huynh làm sao vậy?” Tô Tích Nhân lo lắng nhìn y, Nhan đại ca luôn luôn làm cho người ta có cảm giác rất trong trẻo, tại sao gần đây luôn ưu sầu như vậy, rốt cuộc là chuyện gì quấy nhiễu trong lòng y?

“Tích Nhân.” Nhan Nhược Thần gọi nàng, cặp mắt thâm thúy không hề chớp một cái nhìn dung nhan thanh tú kia.

“Nhan đại ca, sao vậy?” Là ảo giác sao? Sao nàng lại cảm thấy ánh mắt Nhan đại ca không giống như trước kia, thật nóng.

“Nàng nói xem nếu như một nam tử thích một nữ tử, hẳn có nên thẳng thắn với nữ tử đó không?” Nhan Nhược Thần vẫn là không có dũng khí bày tỏ với nàng, quyết định thử dò xét trước.

“Dĩ nhiên.” Tô Tích Nhân không chút do dự gật đầu, suy đoán tâm ý của đối phương là một cảm giác rất đau khổ mỗi một, nàng không hy vọng Nhược Thần cũng chịu cảm giác như vậy.

“Ta...” Nhan Nhược Thần nhìn đôi mắt sáng chân thành, thần nhiên của Tô Tích Nhân, vẫn như cũ không nói nên lời.

“Nhan đại ca, chẳng lẽ huynh có người trong lòng rồi sao?” Nhìn bộ dạng Nhan Nhược Thần muốn nói lại thôi, Tô Tích Nhân lại hiểu thành ý đang ngượng ngùng, không khỏi bưng miệng cười.

“Ta...” Thấy nụ cười của Tô Tích Nhân, Nhan Nhược Thần biết nàng hiểu lầm, không khỏi cuống lên, “Không có, không có...”

“Thích một người không có gì sai, Nhan đại ca không cần phải bối rối như vậy?” Tô Tích Nhân vẫn cười vui vẻ, không hề biết Nhan Nhược Thần giãy dụa trong lòng.

“Ta...”

Nhan Nhược Thần yên lặng nhìn Tô Tích Nhân, nàng thật chưa từng nghĩ tới, y có thể sẽ thích nàng sao? Hay là nàng căn bản không nhìn đến ai ngoại trừ Đan Ty Tuấn? Than thở, chỉ làm cho nàng tiếp tục hiểu lầm mà thôi, chi bằng thẳng thắn, tránh cho nàng còn nói ra thêm cái gì làm cho mình muốn học máu nữa.”Đúng vậy, ta thích một nữ tử.” Nhan Nhược Thần sâu kín nói, “Nhưng mà nàng ấy không biết.” Về mặt cô đơn lạc lõng, khiến cho người ta đau lòng.

“Cô nương đó là ai?” Tô Tích Nhân hỏi tới, nàng thật sự thật tò mò người nào có thể làm cho Nhan đại ca lộ ra vẻ mặt như vậy.

“Nàng ấy chính là...”

“Tích Nhân!”

24. Chương 24: Chương 24

Bóng dáng Tô Tích Nhân và Nhan Nhược Thần dần dần đi xa, để lại Đan Ty Tuấn, Phỉ Thúy cùng Vu Phong ở quán trọ.

Hai tay Đan Ty Tuấn đặt dọc theo bên đùi, nắm chặt, gân xanh từ bàn tay bạch tích toát ra, kinh khủng dọa người. Cặp mắt thâm thúy lóe ra lửa giận nồng đậm nhìn bóng dáng đã nhỏ xíu. Hơi thở thô bạo khiến tất cả quan khách đang dùng cơm trong quán trọ cảm thấy im lặng dùng bữa, trong lúc nhất thời cả quán trọ yên tĩnh đến không tiếng động.

Chết tiệt, Nhan Nhược Thần chết tiệt, hắn rốt cuộc muốn làm gì?

Đan Ty Tuấn hung hăng thăm mắng trong lòng, bộ dạng hung ác, tựa như muốn nuốt người khác vào bụng.

Phỉ Thúy cùng Vu Phong đứng ở một bên hai mặt nhìn nhau, nếu Đan thiếu gia (Thiếu chủ) không thích tiểu thư cùng Nhan thiếu gia ở chung một chỗ, sao hắn không ngăn cản? Ngược lại ở đây hơn dỗi, mà đó cũng chưa phải là tệ nhất, nhìn những khách quan một bên nhỏ nhỏ nhẹ nhẹ, thở cũng không dám thở mạnh, hai người đồng thời lắc đầu. Đan thiếu gia (Thiếu chủ) mỗi lần tức giận sẽ không cần biết có người bên cạnh, khiến cho tất cả mọi người run run rẩy rẩy...

“Khụ... Thiếu chủ.”

Vu Phong không được tự nhiên ‘khụ’ một tiếng, đánh vỡ không khí nặng nề, nhưng trước ánh mắt nổi giận dùng dùng của Đan Ty Tuấn, không khỏi cả kinh. Cười khổ trong lòng, hắn tốt xấu gì cũng đường đường là nam nhi bấy trước, nhưng mỗi lần đứng trước áp lực của Thiếu chủ, dù không liên quan đến cấp bậc thân phận, mà Thiếu chủ tuần mi này có loại khí thế không gian mà uy.

“Gi?” Đôi mắt Đan Ty Tuấn lóe lửa giận hung ác nhìn chằm chằm Vu Phong, hiện tại hắn chính là quả cầu lửa nóng hổi, người nào chọc tới nhất định sẽ bỏng.

“Sao người lại để cho Tô tiểu thư đi cùng Nhan công tử, sao không ngăn cản bọn họ đâu? Người không sợ...” Dưới ánh mắt trừng trừng của Đan Ty Tuấn, Vu Phong không nói thành lời.

“...”

Đan Ty Tuấn không nói, chỉ trừng mắt nhìn Vu Phong. Hắn cho là mình không muốn can thiệp sao? Nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt không tán thành của Tích Nhân, hắn có thể làm sao? Aizz, chẳng lẽ là báo ứng do mình trước kia quá phong lưu, nhất định bị Tô Tích Nhân ăn đến sít sao. Nhíu mày, hắn tự giễu ở trong lòng.

Phỉ Thúy cũng mở to mắt cẩn thận nhìn Đan Ty Tuấn đang nổi giận, thiếu gia rõ ràng không thích tiểu thư ở cùng Nhan công tử, vừa rồi hắn còn thừa dịp tiểu thư không chú ý, hung hăng trợn mắt nhìn Nhan công tử mà, vậy sao kết quả vẫn mặc tiểu thư bị Nhan công tử mang đi? Còn hắn lại ở chỗ này hờn dỗi?

Đan Ty Tuấn sao mà không cảm giác được ý nhị trong ánh mắt Nhan Nhược Thần nhìn Tô Tích Nhân chứ? Hoảng sợ, lần đầu tiên có cảm giác ấy. Sợ Tô Tích Nhân sẽ bị Nhan Nhược Thần cướp đi. Dù sao Nhan Nhược Thần bề ngoài bất phàm, khí chất ôn văn nho nhã, gia thế không tệ, quan trọng nhất là hắn còn cứu Tô Tích Nhân. Càng nghĩ càng cảm thấy có cảm giác ấy, càng nghĩ càng cảm thấy để bọn họ một chỗ là không được. Nhíu mi, hắn không dám tưởng tượng. Nhưng nếu, nhưng nếu Tô Tích Nhân bị cướp đi, hắn nên làm gì bây giờ? Nhắm mắt lại, hắn phảng phất nhìn thấy ánh mắt thâm tình chân thành của Nhan Nhược Thần khi tỏ tình với Tô Tích Nhân. Không! Hắn cả kinh! Hắn không thể mất nàng! Hung hăng mở mắt ra, nhìn về Vu Phong cùng Phỉ Thúy, bỏ lại câu:

“Ta đi tìm bọn họ.”

Nói xong, người cũng đã đi rất xa.

Vu Phong cùng Phỉ Thúy nhìn Đan Ty Tuấn dùng khăn công rời đi, không khỏi nhìn nhau cười một tiếng, Đan thiếu gia (Thiếu chủ) đúng là thiếu kiên nhẫn.

“Tích Nhân.”

Đan Ty Tuấn tìm được Nhan Nhược Thần bọn họ, nhưng xa xa trông thấy hai người bốn mắt nhìn nhau, chuyện này, không phải tỏ tình thì là cái gì? Trong lòng, đột nhiên cả kinh, hắn đột ngột lên tiếng, nhanh chóng bay vọt đến trước mặt bọn họ.

“Ty Tuấn?” Tô Tích Nhân thấy Đan Ty Tuấn đột ngột xuất hiện, có chút giật mình, bất quá còn lại là ngọt ngào.

“Hai người đang nói chuyện gì vậy?” Đan Ty Tuấn làm bộ không nhìn thấy Nhan Nhược Thần đang dần mặt ra, cười đặt tay lên vai Tô Tích Nhân. Đôi mắt bén nhọn nhìn Nhan Nhược Thần, tựa như cảnh cáo, cảnh cáo hắn không được có ý gì với nữ nhân của mình.

Tô Tích Nhân liếc mắt nhìn Nhan Nhược Thần, đỏ mặt. Ty Tuấn thiệt là, Nhan đại ca còn đang ở trước mặt mà! Nhưng nàng không cự tuyệt cử chỉ của Đan Ty Tuấn.

Nhan Nhược Thần thấy Đan Ty Tuấn đến, trong lòng căng như dây đàn, đối với Đan Ty Tuấn có chút đau lòng, bởi vì mình ôm ý nghĩ với nữ nhân của hắn. Nhưng còn lại là thất vọng cùng tiếc nuối, chẳng lẽ đã chậm rồi sao? Thật không có hy vọng sao? Mình nhất định chỉ có thể làm bằng hữu, làm đại ca của nàng ư? Cảm giác khổ sở quay cuồng trong lòng, không nghĩ tới chữ tình khổ như thế, đau như thế?

Chống lại ánh mắt cảnh cáo của Đan Ty Tuấn, nụ cười nổi lên trong lòng. Rất, rất kỳ quái, nhìn thấy vẻ khẩn trương của Đan Ty Tuấn, y đột nhiên nhớ một chuyện, không biết nếu như làm rõ giờ phút này, sẽ xuất hiện cục diện như thế nào? Có chút lạnh, có chút không cam lòng nghĩ tới, nhìn thấy gương mặt hồng đỏ lộ hạnh phúc của Tô Tích Nhân, bỗng nhiên ngừng lại. Thôi, thôi, chỉ cần nàng hạnh phúc là tốt, cần gì phải khiến cho cục diện nhập nhằng? Làm bằng hữu của nàng thì sao, làm huynh trưởng của nàng thì sao? Lặng lặng đặt nàng dưới đáy lòng, yên lặng nhìn nàng, là đủ rồi! Đường như nhận được chỉ dẫn của thần linh trong nháy mắt, Nhan Nhược Thần đã nghĩ thông suốt, thất vọng, khổ sở quét hết sạch, y nở nụ cười, nhìn Đan Ty Tuấn nói:

“Không có gì, chẳng qua là hàn huyên một chút.”

Đan Ty Tuấn không biết nội tâm Nhan Nhược Thần đã trải qua một phen tư tưởng tranh đấu, cũng không biết y đã nghĩ thông suốt. Hắn hồ nghi nhìn Nhan Nhược Thần, không biết vì sao y đột nhiên cười? Y đang toan tính gì?

Tô Tích Nhân không nhìn ra đao quang kiếm ảnh giữa hai vị nam tử, nàng đột nhiên cười kéo áo Đan Ty Tuấn, “Tuấn, Nhan đại ca thích một cô nương.”

Lời vừa nói ra, lại là một trận trầm tĩnh.

Nụ cười của Nhan Nhược Thần cứng đờ, hần tuy nói từ bỏ, nhưng không hy vọng bị nàng hiểu lầm...

Đan Ty Tuấn nhìn nụ cười khổ sở của Nhan Nhược Thần và nụ cười ngọt ngào của Tô Tích Nhân, hần tin chắc Nhan Nhược Thần thích nàng, nhưng sao chuyện lại biến thành như vậy? Tích Nhân lại cho là Nhan Nhược Thần thích người khác? Lúc này hần có chút ít đồng tình với Nhan Nhược Thần, bị người yêu mến hiểu lầm thích người khác, là chuyện rất thống khổ. Nhưng, cũng nhờ Tô Tích Nhân hiểu lầm, chuyện bây giờ không còn phiền não.

“Vậy sao?” Đan Ty Tuấn cười cười, “Vậy rất tốt, tin rằng Nhan huynh sẽ hạnh phúc.”

“Đúng rồi, Nhan đại ca nhất định sẽ hạnh phúc.” Tô Tích Nhân cũng cười gật đầu, chúc phúc cho Nhan Nhược Thần, mà Nhan Nhược Thần lại chỉ có thể cười khổ.

“Tích Nhân, chúng ta không phải nên trở về sao? Phỉ Thúy còn chờ chúng ta đó!”

Đan Ty Tuấn thấy Nhan Nhược Thần sắc mặt đờ hơn sáp, cũng không muốn hành hạ nữa.

“Được rồi.” Tô Tích Nhân thấy đi ra ngoài cũng đã được một lát, cần phải trở về, nàng nghiêng đầu nói với Nhan Nhược Thần, “Nhan đại ca cùng chúng ta về thôi.”

“Không được, ta còn có việc, hai người đi trước đi.” Tâm tình y bây giờ, thật sự không muốn thấy bọn họ thành đôi.

“A, vậy tại hạ cùng Tích Nhân đi trước, cáo từ.” Đan Ty Tuấn chấp tay chào Nhan Nhược Thần, Tô Tích Nhân cũng cúi người nói lời từ biệt, rời đi.

“Nàng là của ta.”

Đang lúc Nhan Nhược Thần cúi đầu, bên tai đột nhiên truyền đến giọng nói khí phách. Vừa ngẩng đầu, liếc thấy ánh mắt Đan Ty Tuấn, trong lòng, càng co lại...

25. Chương 25: Chương 25

Rõ ràng vừa nói muốn từ bỏ, rõ ràng đã chuẩn bị yên lặng bảo vệ nàng, yên lặng chúc phúc cho nàng, nhưng vì cái gì vừa nghe thấy câu nói “Nàng là của ta” từ Đan Ty Tuấn, trong lòng lại đau đến như vậy?

Cười khổ lắc đầu, hóa ra làm được so với nói còn khó hơn nhiều lắm, tiếc nuối và mất mát, đau rồi lại đau, quanh quẩn không dứt trong lồng ngực, không cách nào phát tiết, cũng không thể giải bày. Bàn tay không tự chủ đưa lên che lồng ngực đau đớn, thì ra tư vị tình yêu là như vậy, khổ sở, mất mát, đau đớn, lần đầu tiên thích thật lòng cứ như vậy vĩnh viễn mất đi nàng.

Khuôn mặt thanh tú của Tô Tích Nhân, nụ cười mỉm thân nhiên lại hiện lên trong đầu, có chút hoảng hốt, Nhan Nhược Thần lung la lung lay bước tới, không biết muốn làm gì? Không biết muốn đi tới đâu? Đến khi dừng bước, bỗng nhiên phát hiện ra đã bước tới ngoài khách điểm.

Xuyên qua cửa sổ bên góc cửa lớn, nhìn thấy những hán tử thứ đang uống rượu từng ngụm lớn, đột nhiên y cũng muốn say mềm một lần.

“Khách quan, muốn dùng bữa sao? Mời vào trong.” Tiểu nhị khách điểm đội mũ tròn, vai vắt một cái khăn trắng nhìn thấy Nhan Nhược Thần thất hồn lạc phách, lập tức ra nghênh đón.

Nhan Nhược Thần ngây ngốc, mới phát hiện mình vừa rồi nhìn chằm chằm vào thực khách trong quán. Nhìn sang khuôn mặt tươi cười của tiểu nhị, cũng không nói gì, tự đi vào.

“Khách quan, ngồi bên này, nơi này gần cửa sổ, phong cảnh rất đẹp.” Tiểu nhị dẫn Nhan Nhược Thần tới một chỗ ngồi gần cửa sổ.

Nhan Nhược Thần ngồi xuống, thần sắc vẫn trống rỗng như cũ.

Khách quan này sao lại thất thần như vậy?

Tiểu nhị nói thầm trong lòng, trên mặt vẫn nở nụ cười như cũ: “Khách quan muốn dùng gì?”

Nhan Nhược Thần dường như không nghe thấy, tầm mắt lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Khách quan muốn dùng gì?” Một lúc lâu không thấy đáp, tiểu nhị chau mày, vị khách này xảy ra chuyện gì vậy? Hắn còn rất bận rộn, không có thời gian nhìn y thất thần, tựa như chứng minh lời của tiểu nhị, khách quan bên kia thét lên: “Tiểu nhị, lấy thêm một bầu rượu.”

“Vâng, lập tức sẽ tới.” Tiểu nhị quay sang bên kia cao giọng đáp, rồi quay lại kêu, “Khách quan?”

Nhan Nhược Thần lấy lại tinh thần, hơi trầm ngâm, “Một đĩa thịt bò, một bầu rượu.”

“Vâng, ngài chờ một lát, tiểu nhân đem tới ngay.” Rốt cục đợi được câu trả lời, tiểu nhị vội vàng thu xếp rồi đi.

Tiểu nhị vừa đi, Nhan Nhược Thần lại lâm vào cảnh thất thần.

[Dương phủ]

“Tiểu thư, người lại muốn đi ra ngoài sao?” Kim Chỉ Nhi vẻ mặt đau khổ nhìn Dương Uyển Nhi chuẩn bị đi ra ngoài, “Không được mà, lão gia đã ra lệnh, không cho người tùy tiện đi ra ngoài nữa.”

“Ta cứ đi đấy, ở trong phủ buồn chết.” Dương Uyển Nhi miệng cong lên, bất mãn chu môi.

Từ lần trước giáo huấn mấy tên xấu kia, cha vẫn không cho phép nàng ra khỏi phủ, nói là sợ gặp nguy hiểm, cho xin đi, Dương Uyển Nhi nàng một thân vô công, lại là thiên kim của huyện Đại lão gia, ai dám làm khó nàng? Phụ thân thật là làm quá mọi chuyện rồi.

“Tiểu thư, không được mà.” Kim Chỉ Nhi chạy theo Dương Uyển Nhi, ô ô ô, lão gia đã nói, nếu như tiểu thư chạy loạn nữa sẽ lôi mình ra khai đao.

“Được, sao lại không được?” Dương Uyển Nhi nhìn tỷ nữ của mình bộ dạng đáng thương, đột nhiên lộ ra nụ cười buồn bã, “Bổn tiểu thư chẳng những muốn đi ra ngoài, hơn nữa phải mang em đi theo cùng.”

“A?” Đây không phải là còn chết nhanh hơn sao, Kim Chỉ Nhi nghe Dương Uyển Nhi vừa nói như thế, giật bắn người. Ô ô ô...

“Ha ha...” Thỏa mãn nhìn thấy vẻ mặt sợ hãi của Kim Chỉ Nhi, Dương Uyển Nhi cười một tiếng, “Đi thôi!” Lôi kéo tay nàng, lặng lẽ từ cửa sau chạy ra ngoài.

[Đường cái]

“Tiểu thư, chúng ta phải đi đâu vậy? Trở về phủ có được không?” Kim Chỉ Nhi bị Dương Uyển Nhi mang ra phủ, trên đường run run rẩy rẩy, ô ô ô, sau khi trở về phủ, nhất định sẽ bị lão gia mắng chết.

“Về phủ sao?” Dương Uyển Nhi đang hưng phấn bồng bồng nghe Kim Chỉ Nhi nói như thế, lập tức quay đầu lại trừng nàng một cái, “Em có chút can đảm có được không? Mà cũng nói, chúng ta cũng không phải là đi làm chuyện xấu? Tại sao lại sợ như thế?”

“Em...” Bị Dương Uyển Nhi rầy la như vậy, Kim Chỉ Nhi lập tức cúi đầu, ô ô, nàng biết mình tương đối nhát gan, nhưng mà nàng chỉ là nha hoàn thôi mà, địa vị thấp kém, nàng làm sao có lá gan giống như tiểu thư được chứ?

Dương Uyển Nhi bất đắc dĩ nhìn Kim Chỉ Nhi, aiz, tiểu nha đầu này tám phần là đang nghĩ mình chỉ là một nha hoàn và vân vân, cho xin đi, đầu óc vô dụng, lá gan với lại chuyện có phải nha hoàn hay không có quan hệ gì với nhau đâu? Không để ý tới tiểu tỷ nữ đầu nhỏ kia nữa, nàng tiếp tục ngắm đồng liếc tây...

A, kia không phải là công tử lần trước đụng phải sao?

Cặp mắt lơ đãng nhìn đến Nhan Nhược Thần bên cửa sổ, cước bộ bất tri bất giác dừng lại.

Lần trước bất ngờ gặp gỡ, cảm giác kỳ quái còn vẫn còn nhớ rõ như vừa mới gặp đây.

“Chỉ Nhi, chúng ta đi ăn cái gì đi!” Dương Uyển Nhi đột nhiên hưng phấn lôi kéo Kim Chỉ Nhi đi về phía khách điểm.

“Tiểu, tiểu thư...” Đột nhiên bị Dương Uyển Nhi lôi kéo, Kim Chỉ Nhi lảo đảo một chút.

Nhưng mà, tiểu thư nói muốn ăn cái gì nữa? Các nàng không phải là vừa mới ăn xong sao?

Chẳng lẽ tiểu thư lại đói bụng rồi?

Dương Uyển Nhi lôi kéo Kim Chỉ Nhi trực tiếp đến trước Nhan Nhược Thần một bàn, nàng để cho Kim Chỉ Nhi ngồi xoay lưng về phía Nhan Nhược Thần, còn mình thì cẩn thận quan sát y.

“Hai vị tiểu thư, muốn dùng gì?” Tiểu nhị khuôn mặt tươi cười lại chạy đến.

“Một đĩa bánh hạnh nhân, một đĩa bánh lục tảo, thêm một bình trà Long Tĩnh.” Dương Uyển Nhi nhanh chóng nói, tầm mắt chưa từng rời khỏi Nhan Nhược Thần nửa phần.

“Vâng, lập tức sẽ tới.” Tiểu nhị rời đi. “Tiểu thư, gọi nhiều như vậy, chúng ta ăn hết được sao?” Kim Chỉ Nhi có chút ngạc nhiên, rõ ràng là mới vừa ăn xong mà? Chỉ là, nàng bây giờ cũng tin tưởng tiểu thư là đói bụng thật.

“Có thể ăn bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu.” Dương Uyển Nhi có chút không yên lòng trả lời tỷ nữ, kỳ lạ, y không phát hiện ra mình sao?

“Chỉ Nhi, em nhìn ta hôm nay y phục có được không?” Dương Uyển Nhi đột nhiên hỏi.

“A?” Kim Chỉ Nhi u mê, tiểu thư sao đột nhiên lại hỏi về y phục? “Rất được, rất đẹp mà.”

“Vậy sao?” Dương Uyển Nhi lẩm bẩm tự nói, “Nhưng mà hần tại sao cũng không nhìn đến một cái?”

“Tiểu thư, người đang nói cái gì vậy?” Kim Chỉ Nhi nhìn thấy Dương Uyển Nhi lẩm bẩm tự nói, nhưng không rõ nàng đang nói cái gì?

“Ách... Không có gì.” Dương Uyển Nhi không được tự nhiên lắc lắc đầu, hôm nay mình làm sao vậy? Tại sao đột nhiên lại muốn được một người xa lạ chú ý đến?

Kim Chỉ Nhi chớp mắt mấy cái, hôm nay tiểu thư rất kỳ quái.

Tầm mắt Dương Uyển Nhi lại không tự chủ dời về phía nam tử vẫn đang uống rượu, y là đang uống rượu, nhưng mà cũng kỳ lạ không giống như đang uống rượu, không cần hỏi nàng tại sao nói như thế? Vì nàng cũng không biết, chẳng qua là có cảm giác như vậy. Nhìn ánh mắt mê man, đầu óc trống rỗng, khác xa so với thần sắc vui mừng lúc lần đầu tiên gặp nhau, chẳng lẽ y có chuyện gì xảy ra? Đôi mi thanh tú bởi vì ý nghĩ này mà chau lại.

Nhan Nhược Thần đặt ly rượu xuống, lơ đãng ngẩng đầu, đụng phải một đôi mắt to trong suốt như hồ nước.

Rất quen thuộc, hình như đã gặp nhau ở đâu rồi?

Cảm giác quen thuộc ngoài ý muốn, làm y không khỏi hồi tưởng lại. A, nàng không phải là cô nương lần trước giáo huấn một đám hái hoa tặc, làm lật úp cái hộp của mình đó sao? Nhớ tới tình cảnh trước đó không lâu, y đột nhiên khẽ nở nụ cười.

Y cười??Đột nhiên thấy nam tử vốn đang mê man nở nụ cười, Dương Uyển Nhi có chút ngạc nhiên, không biết vì sao, nàng đột nhiên cảm thấy sau này nàng và nam tử này sẽ có dính dáng đến nhau, nhưng tại sao lại nghĩ như vậy? Nàng cũng không biết.

26. Chương 26: Chương 26

Phỉ Thúy cùng Vu Phong ở quán trọ lo lắng bất an chờ đợi, Đan công tử (Thiếu chủ) tức giận rõ ràng như vậy, mãnh liệt như vậy, không biết hần có đánh nhau với Nhan công tử hay không? Nếu đánh nhau thì

hồng hét rồi! Nhan công tử đã cứu (Tô cô nương) tiểu thư, mà Đan công tử (Thiếu chủ) lại là người (Tô cô nương) tiểu thư yêu, nếu đánh nhau, nàng chẳng phải sẽ ở thế khó xử ư?

Tưởng tượng vẻ mặt sắp khóc của tiểu thư, trong lòng Phỉ Thúy lo lắng.

Tưởng tượng tình hình Thiếu chủ đánh với Nhan Nhược Thần, Vu Phong không nhịn được nhú lông mày.

Aizz, mắt thấy (Tô cô nương) tiểu thư cùng Đan công tử (Thiếu chủ) đang tình cảm vậy, Nhan công tử đột nhiên xuất hiện, aizz, thật là tình hình... Sợ bọn họ lại làm loạn.

Phỉ Thúy cùng Vu Phong phiền não bất an đi tới đi lui ở quán trọ, đụng vào nhau.

“Cô...”

“Huỳnh...”

Hai người trăm miệng một lời, rồi sau đó lại nhìn thấy sự lo lắng trong mắt nhau.

“Chúng ta đi tìm Thiếu chủ!” Vu Phong hơi trầm ngâm nói, so với chuyện ở đây lo lắng bất an chờ đợi, không bằng tìm bọn họ.

“Được.” Phỉ Thúy gật đầu, nàng cũng đang có ý đó. Tưởng tượng tình huống có thể xuất hiện, tưởng tượng lo âu của tiểu thư, nàng không thể đợi thêm nữa.

Hai người cùng lúc bước ra quán trọ, nhưng xa xa đã nhìn thấy Đan Ty Tuấn mang theo Tô Tích Nhân trở về.

“Thiếu chủ.”

“Tiểu thư.”

Hai người hô lên, nghênh đón.

“Các người này là muốn đi đâu vậy?” Đan Ty Tuấn quét mắt qua hai người, hiển nhiên biết bọn họ là muốn đi ra ngoài.

“Phỉ Thúy, em muốn đi ra ngoài sao?” Tô Tích Nhân nghi ngờ nhìn tỳ nữ, ôn nhu hỏi.

“Không, chúng ta vốn định đi tìm hai người.” Thấy Thiếu chủ an toàn trở lại, Tô tiểu thư cũng không có gì không đúng, Vu Phong an tâm, cộc lốc cười cười.

“Tìm chúng ta?” Đan Ty Tuấn liếc mắt nhìn Vu Phong, chẳng lẽ bọn họ có ý định không thức thời đi làm kỳ đà cản mũi sao?

“Chúng ta là sợ người hòa... ư ư...” Phỉ Thúy nhất thời nhanh miệng, bọn họ lo lắng Đan công tử cùng Nhan Nhược Thần bởi vì tranh giành tình nhân mà đánh nhau. Cũng may, Vu Phong che miệng nàng đúng lúc.

Hắn xấu hổ cười cười nhìn Đan Ty Tuấn cùng Tô Tích Nhân, “Không có, không có gì.” Chết chết, nha đầu ngốc này thật đúng là, nếu nói ra sẽ bị Thiếu chủ mắng chết.

“Bọn họ làm sao vậy?”

Tô Tích Nhân nghi ngờ nhìn Đan Ty Tuấn, nàng không hiểu họ đang diễn trò gì?

“Ai biết bọn họ đang giở trò quỷ gì?” Đan Ty Tuấn tức giận nhìn Vu Phong, gì thế? Kì kì quái quái.

“Chúng ta đi thôi.”

Vừa nói, vừa kéo Tô Tích Nhân vào quán trọ.

“Tiểu thư, chờ em một chút.”

“Thiếu chủ, chờ ta một chút.”

Vừa thấy hai người rời đi, Vu Phong vội vàng bỏ cánh tay bịt miệng Phỉ Thúy ra, hai người vừa hô vừa đuổi theo.

Nghe được tiếng la của Phỉ Thúy, Tô Tích Nhân theo thói quen xoay người, lại bị Đan Ty Tuấn kéo lại.

“Tuấn?” Tô Tích Nhân nhíu mi, không giải thích được vẻ mặt không vui của Đan Ty Tuấn.

“Không cần lo cho bọn họ.” Đan Ty Tuấn sầm mặt, nắm chặt tay Tô Tích Nhân không tha. Điên rồi, hắn chưa từng quan tâm một người giống như hiện tại, hơn nữa còn là nữ nhân không tính là xinh đẹp, thật sự là báo ứng sao? Cười khổ, nhớ tới Nhan Nhược Thần, y sẽ không từ bỏ như vậy? Không thể ở chỗ này, cũng nên tiếp tục lên đường.

Đan Ty Tuấn đột nhiên dừng bước, nói với Vu Phong và Phỉ Thúy:

“Vu Phong, Phỉ Thúy, đi dọn dẹp hành lý!”

Vu Phong cùng Phỉ Thúy liếc nhau một cái, cùng hỏi, “Chúng ta đi sao?”

“Nói nhảm!” Đan Ty Tuấn tiếp tục trừng mắt nhìn bọn họ mất, kéo Tô Tích Nhân qua một bên ngồi xuống, chờ bọn họ thu thập hành lý.

Tô Tích Nhân sững sốt hồi lâu, mới hiểu bọn họ đang nói gì.

“Tuấn, chúng ta tiếp tục lên đường sao?” Nàng chớp mắt, hỏi.

“Ừ.” Đối mặt với Tô Tích Nhân, Đan Ty Tuấn khôi phục vẻ mặt ôn nhu. “Chúng ta ở đây đã lâu, nên tiếp tục lên đường.”

“Nhưng...” Tô Tích Nhân nhíu mày, muốn nói song dừng lại.

“Sao vậy?” Đan Ty Tuấn vuốt sợi tóc Tô Tích Nhân, ôn nhu hỏi.

“Chúng ta cứ đi như vậy sao? Còn chưa từ biệt Nhan đại ca.” Đôi mi thanh tú bất an nhíu lại, Nhan đại ca là ân nhân của mình, cũng là bằng hữu, cứ như vậy mà đi, có phải không tốt lắm hay không?

Nhắc tới Nhan Nhược Thần, nụ cười Đan Ty Tuấn biến mất. Nhan Nhược Thần, lại là Nhan Nhược Thần? Hắn không muốn thấy y, chính là không muốn để Tích Nhân gặp lại y, mới phải rời đi nhanh như vậy. Tuy nhiên, hắn sẽ không nói cho Tô Tích Nhân, nàng không biết gì là tốt nhất. Tránh cho sau khi nàng biết tâm ý của Nhan Nhược Thần lại sẽ do dự. Nói nàng do dự, không phải là do nàng chần chừ, mà do nàng sẽ bởi vì tình cảm của Nhan Nhược Thần lại nhớ đến ân tình cứu giúp mà thẹn, hắn sẽ không để nàng khổ sở.

“Tuấn, không được sao?” Tô Tích Nhân dè dặt nhìn gương mặt thay đổi của Đan Ty Tuấn, nói thầm trong lòng, chuyện gì xảy ra với Tuấn vậy? Hình như mỗi lần nhắc tới Nhan đại ca, hắn đều bày ra vẻ mất hứng?

Đan Ty Tuấn nhìn Tô Tích Nhân, có chút đáng thương, lòng hắn mềm nhũn, aizz. Vốn là như vậy, ở trước mặt nàng, mình vĩnh viễn không cứng rắn nổi.

“Ta...”

“Thiếu chủ, hành lý đã sắp xếp xong.” Vu Phong cùng Phỉ Thúy giơ một cái túi lên, đi tới trước bọn họ, cũng cắt đứt câu nói của Đan Ty Tuấn.

Ngoan, cuối cùng làm đúng chuyện rồi.

Đan Ty Tuấn nhướn mi, coi như tán thưởng đối với sự xuất hiện kịp thời của Vu Phong.

Vu Phong giật mình, mới vừa rồi ánh mắt Thiếu chủ là khen ta sao? Nhưng ta có làm cái gì đâu? Nghi ngờ, không giải thích được gãi gãi đầu.

“Tiểu thư, em cũng đã chuẩn bị xong.” Phỉ Thúy giơ cái bọc lên, cười cười với Tô Tích Nhân.

“Ừ.” Tô Tích Nhân gật đầu.

“Vậy chúng ta đi thôi.” Đan Ty Tuấn kéo Tô Tích Nhân đi.

Cứ như vậy, bọn họ cuối cùng vẫn chưa cáo biệt Nhan Nhược Thần.

27. Chương 27: Chương 27

Có lẽ nhân sinh vốn do rất nhiều lời nói dối tạo thành, mỗi khi nhắm mắt lại, tất cả ảo tưởng hiện lên mỹ lệ huyền diệu, nhưng khi mở mắt ra, lộ ra sự thật xấu xí vỡ nát, sự tổn thương đó, há có thể dùng ngôn ngữ để hình dung?

Bầu trời rất xanh, mây trắng bông bành như bông, gió rất nhẹ, nơi nơi nhàn nhã, khí trời không tệ.

Có lẽ do hôm nay không phải ngày họp chợ, trên đường cái cũng không có nhiều người, chỉ có một ít tiểu thương thỉnh thoảng rao mấy tiếng, làm cho phố xá thanh nhàn, yên lặng có thêm mấy phần náo nhiệt.

[Phố bên kia]

Nàng, là một cô gái trẻ tuổi, nhưng mặc y phục màu đen.

Nàng, rất đẹp, nhưng trên mặt không có vẻ tươi cười, cho nên vẻ xinh đẹp giảm đi mấy phần.

Nàng, giống như có tâm sự, khẽ cúi đầu, không chút lưu ý với chuyện bên cạnh, vẫn đắm chìm trong thế giới nội tâm của mình.

...

Tại sao? Tại sao?

Trái tim Quan Úc Đồng đang rỉ máu, tại sao ông trời lại tàn nhẫn như vậy? Tại sao cho nàng hạnh phúc, nhưng một giây sau lại khoét nó đi từ trong lòng nàng?

Chẳng lẽ nhân sinh thật sự là do nhiều lời nói dối tạo thành sao?

Hắn rõ ràng nói trong lòng chỉ có mình? Hắn rõ ràng dịu dàng với mình như vậy, tỉ mỉ che chở như vậy, nàng tựa như đang sống một cuộc sống trong một tòa thành ấm áp, toàn tâm tràn đầy ấm áp, cảm thấy chỉ có ánh mặt trời, cảm thấy nhân sinh tốt đẹp, tất cả sẽ mãi hạnh phúc như vậy. Nàng cho là hạnh phúc sẽ vĩnh viễn như vậy, nhưng vì sao? Tại sao hắn cho nàng hạnh phúc rồi lại tàn nhẫn thu nó về?

Máu trong tim, tựa như dòng suối nhỏ.

Gió không ngừng thổi, nước sẽ mãi chảy dài, làm ướt đầm trái tim, thấm ướt trái tim. Vĩnh viễn không bao giờ quên, cảnh người đàn bà kia bước ra từ trong phòng hắn, ả bước qua mặt mình, mái tóc rối bởi phong tình vạn chủng, đầy khiêu khích, trái tim nóng hổi chính vào lúc đó đã đông lại. Không thể tin, gối tay vốn chỉ cho mình nay đưa cho người khác, vẫn là lồng ngực ấm áp ấy, nay ôm ấp một nữ nhân khác.

Phản bội, hai chữ này khắc thật sâu vào đáy lòng nàng, vốn tưởng rằng không biết đau, vốn tưởng rằng tim đã tê dại, nhưng khi quần áo hắn xốc xếch xuất hiện sau ả ta, trái tim, siết chặt lại, thì ra trái tim vẫn chưa chết, chẳng qua là đã vỡ nát hết mà thôi...

Lần lượt nhớ lại những tình cảm thường ngày, khoảnh khắc hạnh phúc xưa rỉ ra từ đáy lòng, cho ta hạnh phúc chính là người, sao lại lạnh lùng như thế? Vì sao có thể không thèm để ý đến ta, ở trước mặt ta, dùng đôi môi đã từng hôn ta, nay hôn ả? Vì sao có thể dùng đôi mắt từng nhiệt tình như lửa ấy, nay lạnh lùng nhìn ta. Người biết không, lòng ta đang rỉ máu? Người có biết linh hồn ta đang khóc không?

Tất cả tình cảm đó đều là giả ư? Tất cả hạnh phúc, chỉ là cảm giác của mình ta sao?

Nỗi lòng chưa từng rối bởi như bây giờ, đau, thì ra không nói nên lời.

Lạnh lùng quăng cho nam nhân kia một cái bạt tai, mạnh mẽ cắt đứt mối duyên này, dùng như lời ân đoạn nghĩa tuyệt, dứt khoát rời đi, nhưng vì sao vẫn chỉ có riêng mình đau?

Lết những bước chân nặng nề, Quan Úc Đồng chỉ muốn rời đi, rời đi, không muốn nhớ tới hắn nữa, không muốn nhớ lại những điều ngọt ngào đã từng ấy, qua rồi, đây chỉ là một cơn ác mộng vừa buồn cười vừa đáng sợ...

Bước chân càng ngày càng nặng, đầu, càng ngày càng mê muội, đã đi bao lâu rồi? Hai ngày, ba ngày, hay lâu hơn? Không nhớ rõ, chỉ nhớ đã đi qua vài đêm, hình như cảm lạnh mất rồi, hình như đau hơn trước, thân thể cũng không được tự nhiên.

Sao thế này? Nhà cửa đâu?

Sao thế này? Tầm mắt mơ hồ?

Sao thế này? Bước chân vô lực?

...

Tay, đã hơi mềm oặt xoa trán, ngón tay thấm nước, thì ra chẳng biết từ lúc nào, trán đã rỉ ra một lớp mồ hôi mỏng. Ngay cả thân thể cũng coi thường ta sao?

Cười lạnh, cười lạnh, lắc đầu, nhưng lại càng mê muội, bầu trời quay vòng vòng, có phải ta sắp chết hay không?

Chết?

Chết cũng tốt, chết sẽ không phải gặp lại người làm mình tổn thương, chết, không còn đau lòng nữa...

Chết, lẳng lặng mà chết!

Thân thể từ từ lay động, bóng người màu đen nhỏ yếu cuối cùng ngã xuống ven đường.

Một đoàn người, một cỗ kiệu màu xanh ngọc, rất nổi bật, rất khoa trương.

Một mặt cờ màu vàng đón gió phe phất, mấy chữ “Dương Uy phiêu cục” như rồng bay phượng múa thêu trên lá cờ. Thì ra, đoàn người này chính là nhóm Đan Ty Tuần bọn họ.

Phía trước, Vu Phong cười tuần mã màu đen, cẩn thận cảnh giác, chủ tử của hắn, Đan Ty Tuần thì vẫn cưỡi ngựa trắng như tuyết, trong tay phe phẩy ngọc phiến, nhàn nhã tự tại như đi chơi. Mà Tô Tích Nhân cùng Phi Thúy thì ngồi trong kiệu, lẳng lặng.

“Thiếu chủ!”

Nam tử khiêng tiêu kỳ thấy ven đường phía trước, có một bóng dáng màu đen, “Phía trước có người!”

Đan Ty Tuần giơ tay lên, đội ngũ dừng lại.

“Vu Phong, người lên xem một chút.”

“Dạ.” Vu Phong chấp tay, cưỡi ngựa đi lên trước cẩn thận xem xét.

“Thiếu chủ, một cô nương, còn nhỏ.” Vu Phong thấy một bóng đen, nhưng lại phát hiện là một cô nương xinh đẹp, không khỏi lớn tiếng ngạc nhiên gọi lại.

“Đã xảy ra chuyện gì sao?”

Màn kiệu vén lên, lộ ra khuôn mặt nghi ngờ của Tô Tích Nhân.

“Phía trước có một cô nương té xỉu.” Đan Ty Tuần nhìn Tô Tích Nhân, cười dịu dàng.

“Té xỉu?” Tô Tích Nhân ngạc nhiên, nhìn Phi Thúy, cũng xuống kiệu, từ từ đi tới phía trước.

“Ta có thể đi xem một chút không?” Mở mắt to cầu khẩn nhìn Đan Ty Tuần, một cô nương té xỉu? Nàng có chút bận tâm.

“Ừm.”

Đan Ty Tuần gật đầu, kéo nàng đi về phía trước.

“Thật đẹp...”

Tô Tích Nhân nhìn khuôn mặt tái nhợt nhưng tinh xảo, không khỏi hô lên, “Chúng ta cứu nàng được không?” Một cô nương té xỉu ở ven đường, nhất định đã xảy ra chuyện gì không tốt.

“Được.” Đan Ty Tuần gật đầu, ra lệnh cho Vu Phong bế người lên, đoàn người tiếp tục đi về phía trước, tìm đại phu

28. Chương 28: Chương 28

Yên lặng, trầm mặc, im ắng đến mức nghe được không có một cơn gió.

Đi đến chỗ đại phu, đoàn người Đan Ty Tuần, Tô Tích Nhân canh giữ ở trước giường.

Trên giường, vị cô nương vẫn nằm yên lặng, khuôn mặt tinh xảo tái nhợt không có chút máu, trong lúc ngủ, cái trán trơn bóng nhũn lại thật chặt, tựa như đau khổ tựa như mất mát...

Vị cô nương này đau lòng mà ngất đi...

Nhớ tới lời nói của đại phu trước khi đi, đôi mi thanh tú của Tô Tích Nhân thương tiếc chau lại. Nàng ấy bởi vì đau lòng mà té xỉu ven đường, nói như vậy là bị tổn thương rất lớn sao? Rốt cuộc là ai lại tàn nhẫn như vậy, bỏ rơi một cô nương mỹ lệ bị tổn thương như thế, là vì tình mà đau khổ sao?

Cô nương lại lộ ra vẻ mặt đau khổ, bộ dạng bất lực kia khiến cho Phi Thúy cũng đau lòng.

“Tiểu thư, chúng ta giúp vị cô nương này một chút đi!” Khuôn mặt xinh xắn tràn đầy vẻ khẩn cầu nhìn Tô Tích Nhân.

Tô Tích Nhân nhíu lông mày, nàng làm sao mà không muốn giúp cô nương này cơ chứ? Nhưng mà bây giờ còn chưa biết rõ vị cô nương này rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Ánh mắt không tự chủ lại nhìn sang Đan Ty Tuần, chẳng biết từ lúc nào đã thành thói quen khi gặp phải khó khăn luôn nhìn hẩn mong giúp đỡ.

Đan Ty Tuần nhìn Tô Tích Nhân trấn an cười một tiếng, chút nóng nảy trong lòng nàng từ từ trở nhạt dần. Giống như lửa gặp được nước, trong nháy mắt đã bị dập tắt.

“Chúng ta chờ nàng ấy tỉnh lại, rồi sẽ tính toán tiếp!”

Giọng nói quỵến rũ, nụ cười ôn nhu, trấn an Tô Tích Nhân.

“Vâng.” Dịu ngoan gật đầu, Đan Ty Tuần đã thành trụ cột của nàng.

Cho nên, đoàn người lại lặng lẽ canh giữ ở trước giường, chờ đợi vị cô nương kia tỉnh lại.

Cửa “két” một tiếng, mở ra.

Ả ta mái tóc đen dài xốc xếch từ trong phòng đi ra, hé ra da thịt trước ngực, lộ ra dấu hôn đỏ hồng, mang theo nụ cười đắc ý khiêu khích nhìn Quan Úc Đồng.

Trái tim Quan Úc Đồng thót lên đập nhanh, một loại cảm xúc kinh ngạc và đau đớn, nàng muốn hỏi, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra, nhưng mà tiếng nói tựa như bị bế tắc không phát ra được âm thanh nào. Nàng muốn cho ả ta một cái bạt tai, nhưng phát hiện ra tay mình nặng như đeo sắt... Thì ra là, cảm giác của nàng đã sớm đón nhận sự thật kia — hẩn đã phản bội nàng.

Cho dù máu lúc đó đã ngẽn lại, cho dù tim lúc đó đông cứng lại, nhưng khi hẩn xuất hiện trước mắt, không, chính xác mà nói là xuất hiện ở phía sau người đàn bà kia...

Khi hẩn dùng cánh tay thon dài nàng từng gói đầu vòng qua eo ả ta, khi hẩn dùng đôi môi từng triền miên hôn lên môi nàng đặt lên trán của ả ta...

Nàng nghe được máu mình đang sôi trào, nàng cảm giác tim mình đang đập như điên...

Thì ra máu cũng không hề ngẽn lại, thì ra tim vẫn còn có thể đập nhanh...

Chẳng qua là máu không còn tinh khiết nữa, nó đen lại đặc quánh...

Tim từ đó cũng không còn nguyên vẹn nữa, vào thời khắc này không còn nguyên vẹn nữa...

Đôi mắt ôn nhu thâm thúy từng làm cho nàng mê say như thế, bây giờ quỵến luyến ôn nhu đã không còn, chỉ còn lại lạnh lùng, chỉ còn lại xa lạ...

Nàng cho là mình sẽ chết dưới ánh mắt tàn nhẫn như vậy, nhưng cuối cùng lại không.

Nàng dùng ngữ điệu tỉnh táo ngay cả nàng cũng kinh ngạc, hỏi hần có phải đã quên mình hay không?

Nàng chết lặng sau khi nhận được câu trả lời, hung hăng quăng cho hần một cái bạt tai, mục tiêu không còn là người đàn bà kia nữa, mà chính người là từng làm cho mình cảm thấy hạnh phúc nhất, nhưng bây giờ giống như đặt mình vào trong hầm chứa băng.

Ánh mắt cuối cùng quét qua dung nhan vừa quen thuộc vừa xa lạ, cuối cùng mang theo trái tim vỡ nát bỏ đi...

“Tiểu thư, cô nương ấy đang khóc...” Phỉ Thúy chỉ lên giọt nước mắt trong suốt từ khóe mắt cô nương xa lạ trượt ra ngoài, kinh hô lên.

Tô Tích Nhân, Đan Ty Tuần đi tiến đại phu cũng kịp trở lại cùng Vu Phong nhìn sang...

Nàng đang khóc, trong lúc nàng vẫn ngủ say, nước mắt, từ khóe mắt của nàng bắt giắc chảy ra, để lại vệt nước trên khuôn mặt trắng.

Bọn họ không nhìn được thở dài, rốt cuộc nàng ấy đã xảy ra chuyện như thế nào? Đau lòng đến mức nào, là ai lại làm tổn thương nàng ấy?

Là ai? Ai đang ở bên cạnh mình vậy?

Tiếng thở dài thương tiếc, là đang thông cảm với mình sao?

Bên trong mịt mờ trắng xóa, Quan Úc Đồng không nhìn được đau lòng, nhưng bỗng nhiên nghe thấy tiếng thở dài tràn đầy thương tiếc, là ai vậy? Ngẩng đầu, gương mặt nhìn bốn phía tìm kiếm, bỗng một ánh sáng trắng quét qua đau nhói hai mắt nàng...

Một khuôn mặt nhỏ thanh tú, trên mặt là đôi mắt thu sóng sánh nước, trong đôi mắt đó phản chiếu lại bóng dáng của nàng, nàng ấy đang thở dài sao? Nàng ấy là ai? Là tiên sao?

“Cô nương đã tỉnh chưa?”

Tô Tích Nhân nhìn cô nương xa lạ chớp chớp mắt rồi khẽ mở, sau đó kinh ngạc nhìn mình, không khỏi cười khẽ...

Phỉ Thúy, Đan Ty Tuần, Vu Phong xông tới, vây lại xung quanh...

Thì ra là, không chỉ là một người.

“Các người là ai?” Đôi môi nhẹ mở, thanh âm tràn ra lại khàn giọng đến mức làm chính bản thân nàng kinh ngạc.

“Cô nương tỉnh lại rồi.” Thanh âm vui mừng của một cô gái, nàng ấy có một khuôn mặt dễ nhìn, nụ cười thần nhiên.

Đối mặt với những khuôn mặt như thế này, rất khó tiếp tục nghiêm mặt, cho nên, Quan Úc Đồng cười nhẹ.

“Cô nương thật xinh đẹp...”

Quan Úc Đồng đột nhiên lại cười, như hoa đón gió nở rộ, mê muội ánh mắt người khác.

Tô Tích Nhân nhìn khuôn mặt tinh xảo, cảm thấy nàng ấy cười lên đẹp hơn nhiều so với vẻ mặt vô cảm kia, nàng muốn giúp nàng ấy giữ lại nụ cười.

“Ừ, thật đẹp!”

Phỉ Thúy, Vu Phong gật đầu phụ họa, thật là rất đẹp, mặc dù chỉ là nụ cười nhàn nhạt, còn chưa mở miệng, cũng đã mê muội ánh mắt của bọn họ.

“Nụ cười của nàng đẹp hơn!”

Đan Ty Tuần không phải không thừa nhận nụ cười của cô nương kia rất đẹp, nhưng mà trong suy nghĩ của hần thì Tô Tích Nhân vẫn là đẹp nhất. A, khoảng thời gian trước hay cười cợt Bối nhi và Dục* triền miên như đôi uyên ương, mình bây giờ không phải là cũng chỉ có một mình Tô Tích Nhân trong lòng sao.

(*đây là couple của bạn Ái Tân Giác La Thừa Dục – người đứng đầu Tứ Ưu Công Tử)

Lời nói ngọt ngào của Đan Ty Tuấn khiến cho mọi người ngẩn ra, nụ cười của Tô Tích Nhân bỗng dừng đổ lên, Phỉ Thúy và Vu Phong thâm ý cười trộm, còn nụ cười của Quan Ưc Đồng cũng dừng lại trên khóe môi.

Đó là một nam tử rất đẹp, đúng vậy, xinh đẹp, tinh xảo, khuôn mặt bạch ngọc, lông mi dày cong cong, đôi mắt thâm thúy như hồ nước sâu, sống mũi đứng thẳng, môi hồng răng trắng, còn có thân thể cao lớn...

Khí chất của hần anh vũ phi phạm, cũng giống như người kia...

Nghĩ đến nam tử làm trái tim mình vỡ nát, ánh mắt nàng lại trở nên ảm đạm.

Tô Tích Nhân thấy vị cô nương kia lại không cười nữa, suy đoán nàng ấy có lẽ đang nhớ lại chuyện không vui, hướng ánh mắt đến mọi người.

“Xin hỏi quý danh cô nương là...?” Vu Phong hiểu được ý của Tô Tích Nhân, đặt câu hỏi đầu tiên.

Quan Ưc Đồng nhìn bốn người trước mắt một chút, bọn họ rất hòa thuận, hình như không giống người xấu, hơn nữa cũng là bọn họ cứu mình, chỉ là nàng từng cho rằng mình sẽ chết.

“Tiểu nữ là Quan Ưc Đồng, là các vị đã cứu ta sao?”

Đan Ty Tuấn bốn người nhìn nhau, ánh mắt nghi ngờ, cô nương tên gọi Quan Ưc Đồng này tựa hồ cũng không hề cảm kích bọn họ đã cứu giúp, ánh mắt nàng ấy quá lạnh, tựa như người được cứu không phải là nàng ấy?

“Đúng vậy.” Tô Tích Nhân mỉm cười, ánh mắt nghi ngờ hỏi, “Quan cô nương sao lại té xỉu ở ven đường vậy? Đã xảy ra chuyện gì sao?”

Quan Ưc Đồng nhớ lại cơn đau trước khi té xỉu, trầm mặc, chuyện thống khổ kia nàng cũng không muốn nhắc lại...

29. Chương 29: Chương 29

Thấy người không muốn nói, nhóm Đan Ty Tuấn cũng không hỏi nữa.

Một sự trầm mặc tràn ra ở trong phòng, khó chịu đến nỗi làm cho người không nhịn được ngừng lại rồi thở một hơi, cho dù hít thở không thông cũng không sao...

Yêu một người nhất định sẽ bị thương tổn sao?

Càng nhớ lại càng trầm mặc, đau lòng lại sâu tận xương tủy... Không cam lòng, rồi lại bất lực, yêu cuối cùng vẫn thua...

Ha ha...

Tự giễu cười một tiếng, đau thương đậm đặc tản ra trong không gian, khiến người lòng chua xót.

Nhìn vẻ mặt Ưc Đồng càng đau thương, Tô Tích Nhân phảng phất lại nghĩ tới lần nhìn thấy Đan Ty Tuấn chơi đùa ong bướm, bởi vì từng mang cảm xúc này, nên trong lòng đồng cảm thương tiếc càng sâu...

Nhẹ nhàng kéo Đan Ty Tuấn, Vu Phong, Phỉ Thúy, ý bảo để lại cho Quan Ưc Đồng một sự yên lặng tự chữa vết thương.

Mọi người đồng ý, lặng yên không một tiếng động rời đi, để lại cô gái một mình liếm vết thương lằng lằng rơi lệ.

...

Đoàn người lặng lẽ rời đi, Tô Tích Nhân cúi đầu, khiến người ta không thấy rõ vẻ mặt.

Không khí dường như sẽ lây bệnh, sự trầm mặc tràn ngập...

Đôi mắt Phỉ Thúy có chút ướt át, mặc dù Quan cô nương không nói, nhưng những gì nàng thể hiện đã sớm tiết lộ, hơn nữa nhớ đoạn thời gian trầm trầm đau đớn của tiểu thư, không khỏi lòng man mác buồn, chữ

tình quả nhiên đã thương người! Nhưng nếu tình yêu phải đi qua nhiều đau đớn như vậy, nàng vẫn là không nên nếm thử...

“Người nào tàn nhẫn như vậy, làm thương tổn Quan cô nương như vậy?”

Vu Phong mở miệng, đừng xem hắn là hán tử tráng kiện, tâm tư cũng nhẫn nại, đa tình. Lời của Vu Phong cũng đúng là điều Tô Tích Nhân muốn hỏi, Quan Úc Đồng mỹ lệ như hoa sen, ánh mắt trong trẻo, tính tình không tồi, hơn nữa nhìn ánh mắt của nàng, hẳn là cô gái si tình, một cô nương tốt như vậy lại có người chối bỏ đau lòng như muốn giết nàng như thế ư?

Làm nàng như đứt từng khúc ruột, thật sự quá tàn nhẫn.

Đan Ty Tuấn nghe thấy lời của Vu Phong, lông mày chau lên. Hắn đối với câu hỏi này cũng không có hứng thú, cứu Quan Úc Đồng là bởi vì Tích Nhân, Tích Nhân mới là sự quan tâm duy nhất của hắn. Nhưng hiện tại hắn thấy tâm tình Tích Nhân không tốt, mà nguyên nhân tất liên quan đến Quan Úc Đồng. Nhưng hắn không muốn hỏi, bởi sự chú ý của nàng đã dành quá nhiều cho Quan Úc Đồng. Nếu không có cô nương kia, hẳn là nàng sẽ dành toàn tâm cho mình, giống như cũ, nàng sẽ để ý mỗi tiếng nói cử động của mình.

Nghĩ đến như vậy, lông mày không vui vất lên. Cánh tay thon dài của hắn chà qua vòng eo nhỏ nhắn của Tô Tích Nhân, dễ dàng ôm nàng vào ngực.

Ách...

Cử động đột nhiên của Đan Ty Tuấn làm Vu Phong ngẩn ra, cũng ngơ ngác nhìn khuôn mặt không vui của hắn, không rõ hắn sao vậy?

Ngang hông truyền đến lực trời buộc làm Tô Tích Nhân không tự chủ được ngẩng đầu, gương mặt tuấn tú đang sa sầm lại của Đan Ty Tuấn hiện lên trước mắt, hắn không vui rõ ràng như vậy, làm nàng muốn quên cũng không được.

“Tuấn, sao thế?” Đôi mi thanh tú khẽ chau lại, nàng thật sự không hiểu hắn, một chốc vui vẻ, lát sau đã không vui, là ai nói thiếu nữ hay thay đổi, nàng thấy rằng, nam tử cũng không thua.

“Không nên nghĩ nhiều.”

Đan Ty Tuấn mở miệng, lại làm cho Tô Tích Nhân nghi ngờ hơn:

“Không nên nghĩ nhiều về người nào?”

Tô Tích Nhân mở mắt to nghi ngờ nhìn hắn, sao mà càng nghe càng không rõ Tuấn đang nói cái gì?

Vu Phong cùng Phỉ Thúy cũng nghiêng đầu nhìn hắn, Thiếu chủ (Đan thiếu gia) đang nói ai? Ba người, sáu con mắt cũng nghi ngờ nhìn mình, Đan Ty Tuấn đột nhiên cảm thấy mặt nóng, hắn chau mày, nói:

“Quan Úc Đồng.”

...

Lời của Đan Ty Tuấn làm nhóm Tô Tích Nhân sửng sốt, thật lâu sau, nàng mới nháy mắt mấy cái nói:

“Tại sao không thể nghĩ tới cô nương đó?”

“Nàng...”

Lời của Tô Tích Nhân làm Đan Ty Tuấn chán nản, rồi lại chỉ có thể đổ mắt tía tai nhìn chăm chăm nữ nhân đang ngây ngốc nhìn mình này.

Không nên nghĩ nhiều về Quan Úc Đồng?

Vu Phong cùng Phỉ Thúy kinh ngạc nhìn nhau, một thoáng đã thông suốt Đan Ty Tuấn vì sao nói như vậy, không khỏi hé miệng trộm cười, thấy đáng vẻ chán nản của hắn, tiếng cười không nhịn được thoát ra từ cổ họng:

“Ha ha ha...”

Tiếng cười của họ dẫn đến ánh nhìn chăm chăm của Đan Ty Tuấn, chẳng qua là nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện cổ của hắn đang đỏ lên.

“Hai người đang cười cái gì?” Tô Tích Nhân không giải thích được, ánh mắt nghi ngờ nhìn hai người đột nhiên cười ra tiếng.

Câu hỏi đơn thuần của Tô Tích Nhân, đổi lấy tiếng cười không thể ngăn cản của họ, cũng làm khuôn mặt lúng túng của Đan Ty Tuấn đen sì lại.

“Ha ha ha...”

Phỉ Thúy lau đi giọt nước mắt do cười ở khóe mắt, mạo hiểm chịu sự uy hiếp của Đan Ty

Tuấn, vừa cười vừa nói:

“Tiểu thư, Đan công tử ghen đó.” Hi hi, Đan công tử quả nhiên vừa trừng mắt nhìn mình, tuy nhiên trải qua một đường quan sát, nàng phát hiện Đan công tử chẳng qua là làm bộ thôi, có tiểu thư ở đây, sao hắn xử nàng được chứ?”Ghen?”

Tô Tích Nhân nghe vậy sửng sốt, vẻ mặt trở nên không thể tin nổi, ngón tay mảnh khảnh không thể tin chỉ vào hắn:

“Tuấn, huynh không phải uống dấm của Quan cô nương chứ?”

Vẻ mặt của Tô Tích Nhân, khiến Vu Phong, Phỉ Thúy lại hé miệng cười.

Aiz...

Đan Ty Tuấn thở dài, gặp phải phản ứng đơn thuần chậm chạp này, hắn chỉ có thể nhận thua. Tuy nhiên...

Tầm mắt chuyển qua, ánh mắt hung hăng quét qua Vu Phong cùng Phỉ Thúy đang cười trộm, trong khoảng thời gian này hắn để bọn họ sống quá thoải mái sao? Lại dám cười trộm?

Bị ánh mắt sắc bén của Đan Ty Tuấn trừng, Vu Phong, Phỉ Thúy lập tức đưa tay bịt miệng, tuy nhiên, ách, muốn nín cười, thật là khó khăn quá?

“Huynh thật uống dấm chua?”

Đan Ty Tuấn bắt đắc dĩ thở dài, làm Tô Tích Nhân cảm thấy rất không tin nổi. Không thể nào, sao Tuấn lại có thể uống dấm chua được chứ? Thật kỳ quái, Quan Úc Đồng không phải nam tử mà? Cần thiết ghen sao?

“Rốt cuộc nàng còn muốn hỏi mấy lần?”

Đan Ty Tuấn tức giận nói, tay trừng phạt búng nhẹ vào trán Tô Tích Nhân, để lại một dấu đỏ.

“...”

Tô Tích Nhân vuốt cái trán đau, ủy khuất cong môi.

“Là huynh rất kỳ quái, Quan Úc Đồng là một cô nương mà? Hơn nữa câu chuyện của nàng ta thật không tốt, ta để ý một chút có gì sai sao?”

“Nàng...”

Đan Ty Tuấn tức giận, “Cho dù cô nương ấy là nữ, cũng không thể nghĩ nhiều.””Tại sao?” Tô Tích Nhân nghĩ không ra, hắn rốt cuộc đang so đo gì? Cứ khẳng khẳng, không cần phải để ý là sao?

“Nàng...”

Ha ha...

Vu Phong, Phỉ Thúy thú vị nhìn Đan Ty Tuấn cùng Tô Tích Nhân như hai đứa trẻ đang tranh cãi, mặc dù lộ ra vẻ trẻ con, nhưng ngọt ngào, thật ra thì Thiếu chủ (Đan công tử) chẳng qua là không hy vọng lực chú ý của Tô cô nương (tiểu thư) dời khỏi người hắn mà thôi

30. Chương 30: Chương 30

Kia là một nam nhân rất đặc biệt, hần vóc dáng cao lớn, nhưng thân thể khi đi trên đường lại khòm lưng xuống, tựa như có một gánh nặng nghìn cân đang đè ép, ánh mắt hần lạnh lùng, nhưng đáy mắt cất giấu nỗi đau đớn vô tận, bi thương vô tận, bất đắc dĩ vô tận...

Hần tựa như một điều bí ẩn. Làm cho người ta muốn nhìn trộm huyền bí bên trong...

Hần cũng giống như vị thần ánh sáng, ngạo khí lạnh lùng tỏa ra khắp người, làm cho người ta sợ sệt, cuối cùng chỉ có thể ôm tò mò trong lòng, dừng bước suy đoán...

Nam nhân đi băng qua đường lớn, đi qua hẻm nhỏ, dùng vẻ lạnh lùng ngăn trở những kẻ tò mò, cất giấu tâm tình phức tạp vô tận vào đôi mắt, lặng lẽ tìm kiếm bốn phía, không chừa bất cứ chỗ nào.

Dường như là mệt mỏi, dường như là thất vọng, cước bộ càng lúc càng nặng nề, đôi mắt càng u tối, không khí đau thương bao phủ hần, không nói một câu cứ trực tiếp đi về phía trước, rốt cục dừng lại trước một khách điểm.

Ngẩng đầu nhìn bảng hiệu “Khách điểm Thịnh Vượng” sáng ngời, hần có chút chần chờ và lo sợ. Đã đi tìm vô số tửu lâu, khách điểm, nơi này là khách điểm cuối cùng trong cái trấn nhỏ này.

Ánh mắt bi thương lộ ra vẻ căng thẳng, chần chờ, lỡ như, nàng cũng không ở chỗ này thì sao?

Khát vọng muốn gặp nàng, rồi lại sợ hãi không biết đối mặt với cô gái nhỏ bị tổn thương này như thế nào đây?

Sợ nàng không có trong khách điểm, nhưng lại càng sợ mình không thể tiếp nhận được dáng vẻ tuyệt vọng của nàng.

Hần đứng chần chờ trước cửa khách điểm, có nên đi vào không?

Bởi vì thời gian dùng bữa trưa còn chưa tới, nên khách điểm cũng không có nhiều người, tiểu nhị vừa cầm khăn lau bàn, vừa nhìn quanh ngoài cửa trước.

Vị khách quan kia là muốn ở trọ sao? Nhìn bộ dạng phong trần mệt mỏi như vậy, chẳng lẽ là người từ xa tới?

Tiểu nhị đặt khăn lau xuống, đi về phía nam tử cửa trước, khuôn mặt tươi cười hỏi:

“Khách quan, ngài muốn ở trọ sao?”

Nam nhân ngẩng đầu, ánh mắt nhìn thẳng tiểu nhị, đó là một đôi mắt đã trải qua chuyện tang thương:

“Tiểu nhị, có vị cô nương độc thân xinh đẹp nào tới nơi này ở trọ không?”

Thanh âm của nam nhân khàn khàn, khô khốc tựa như đã mấy ngày rồi không hề uống nước.

Hóa ra là tới hỏi thăm người...

“Cô nương xinh đẹp độc thân?” Tiểu nhị nhướn mày nhớ lại những vị khách tiếp đãi hai ngày nay, thành thật mà nói thì có không ít cô nương xinh đẹp, nhưng độc thân thì hình như không có.

“Có không?” Nam nhân khấn trương nhìn tiểu nhị, lòng bàn tay cũng đỏ mề hời, khách điểm này là hy vọng cuối cùng trong cái trấn nhỏ, “Nàng mặc một bộ y phục màu đen.”

“Y phục màu đen?” Tiểu nhị vỗ trán cố gắng suy nghĩ, một hồi lâu sau đột nhiên vỗ tay một cái, “Có.”

“Nàng ở chỗ này sao?” Nhìn thấy vẻ mặt tiểu nhị, nam nhân nắm lấy vạt áo tiểu nhị hỏi tới, ánh mắt vốn thất thần thoáng cái nhanh chóng sáng rực lên, sức sống tựa hồ đã quay lại trên người hần.

“Hôm... Hôm nay có mấy vị khách quan đem theo một vị tiểu thư ngã bệnh trở về, cô nương ấy chính là mặc y phục màu đen.” Tiểu nhị bị cử động đột nhiên của nam nhân làm cho giật mình, vội vàng lấp bắp trả lời.

Nhất định đó là Đồng nhi...

Nghe được câu trả lời của tiểu nhị, nam nhân cơ hồ đã có thể kết luận. Nhưng nàng ngã bệnh sao?

Lông mày anh tuấn nhíu chặt lại, nam nhân nhớ tới lúc nàng rời đi khuôn mặt tái nhợt, bộ dạng có thể té ngã bất cứ lúc nào, trái tim hắn liền đau đến mức không cách nào hô hấp, đều là do hắn tổn thương nàng, hắn là tội nhân, ban đầu đã nói phải bảo vệ nàng, cho nàng hạnh phúc, kết quả lại là đều do mình làm tổn thương nàng sâu sắc.

Tưởng tượng tình cảnh nàng ngã bệnh nằm trên giường, hắn hận không thể mọc ra đôi cánh trên lưng, lập tức bay tới xuất hiện trước mặt nàng. Hiện tại hắn không muốn suy nghĩ phải đối mặt nàng như thế nào nữa? Cũng không yêu cầu xa vời có thể được giải thích với nàng? Đối với chuyện làm nàng tổn thương sâu như vậy, nàng thiện lương có thể quên, nhưng hắn cũng không có cách nào tha thứ cho bản thân, bây giờ, hiện tại hắn chỉ hy vọng nàng có thể khỏe mạnh, chỉ hy vọng có thể yên lặng ở bên cạnh nàng chăm sóc nàng...

Tiểu nhị có chút sợ hãi, mình có phải nói sai cái gì hay không? Vì sao vị khách quan kia vẻ mặt lo lắng như thế, mà hắn có thể buông vạt áo của mình ra hay không, bị xiết chặt như vậy thật khó chịu.

“Khách quan, ngài có thể buông ra trước hay không?” Tiểu nhị cẩn thận mở miệng nói.

Nam nhân sửng sốt, mới phát hiện ra mình này giờ cứ túm chặt lấy tiểu nhị.

Buông vạt áo tiểu nhị ra, hắn khẩn cấp hỏi tới:

“Nàng ở nơi nào? Mau dẫn ta đi gặp nàng?”

“Được, được.” Sắp bị thái độ của hắn hù té, tiểu nhị vội vàng dẫn nam nhân đi về phía lầu hai.

“Văn Hiên biểu ca?”

Tô Tích Nhân và nhóm người Đan Ti Tuấn từ trong phòng đi ra ngoài, vừa đúng lúc nhìn thấy nam tử đi lên lầu. Tô Tích Nhân sửng sốt, đây không phải là biểu ca Lâm Văn Hiên sao? Mặc dù đã hai năm không gặp mặt, nhưng ngũ quan thâm thúy này, rõ ràng là biểu ca huyết thống ngoại tộc của mình, chẳng qua là tại sao hắn lại ở chỗ này? Không phải là nên ở Hàng Châu sao?

Biểu ca?

Đan Ti Tuấn và Vu Phong nghe được Tô Tích Nhân đột nhiên kêu lên biểu ca, không khỏi kinh ngạc nhìn về nam tử đang đi lên cầu thang lầu hai, người này là biểu ca của nàng sao?

Dường như nghe được có người gọi mình, Lâm Văn Hiên ngẩng đầu, đập vào tầm mắt không phải chính là biểu muội Tích Nhân tính tình luôn luôn lạnh nhạt sao?

“Tiểu Tích?” Thanh âm có chút kinh ngạc, không ngờ lại gặp nhau vào lúc này ở nơi này.

“Biểu thiếu gia...” Phỉ Thúy mỉm cười, quả nhiên là biểu thiếu gia.

“Biểu ca, huynh tại sao lại ở chỗ này?” Nhìn thấy người thân, Tô Tích Nhân rất vui vẻ, vội vàng nghênh đón, đương nhiên những người khác cũng đi theo nàng.

“Ta...” Nhớ tới cô gái nhỏ bị mình tổn thương, niềm vui mừng vì mới gặp gỡ biểu muội của Lâm Văn Hiên liền nhạt dần, đau thương nồng đậm tràn dâng đôi mắt hắn, “Ta tới tìm người.”

“Công tử cũng quen biết mấy vị này sao...” Tiểu nhị từ này đến giờ vẫn làm người tàng hình, đột nhiên mở miệng.

“Người nói sao?”

Lâm Văn Hiên và Tô Tích Nhân đều không hiểu rõ ý tứ của tiểu nhị, tất cả đều nghi ngờ nhìn hắn.

Nhìn thấy tất cả mọi người đều đang nhìn mình, tiểu nhị gãi gãi đầu, “Người công tử muốn tìm không phải là vị cô nương mà Đan công tử đã cứu sao?”

Quan Ước Đồng?

Nhóm người Tô Tích Nhân trao đổi ánh mắt, người mà Lâm Văn Hiên đang tìm hóa ra là Quan Ưc Đồng sao? Thật là chuyện có chút trùng hợp đến mức kinh ngạc, lại càng tò mò không biết bọn họ có quan hệ như thế nào? Chẳng lẽ hẳn chính là người tổn thương Ưc Đồng sao? Chẳng lẽ hẳn chính là tên khốn nên bị trời đánh thánh đâm sao?

Lâm Văn Hiên nghe tiểu nhị vừa nói như thế, ánh mắt muốn chứng thực nhìn thẳng Tô Tích Nhân, “Tiểu Tích à, Đồng nhi là bọn muội cứu sao?”

Đồng nhi?

Nghe thấy Lâm Văn Hiên gọi như vậy, xác định quan hệ của bọn họ không phải bình thường. Chẳng lẽ hẳn thật sự chính là người tổn thương Quan Ưc Đồng?

Tô Tích Nhân có chút không tin nhìn Lâm Văn Hiên, Văn Hiên biểu ca trong trí nhớ của nàng là người ôn nhu, sao có thể làm ra chuyện tàn nhẫn như thế?

“Tiểu Tích?” Thấy biểu muội không trả lời, Lâm Văn Hiên có chút căng thẳng? Chẳng lẽ cô nương đó không phải là Đồng nhi?

“Phải, biểu ca.” Tô Tích Nhân thở dài, nàng không biết biểu ca và Quan Ưc Đồng đến tột cùng là quan hệ như thế nào? Đã xảy ra chuyện như thế nào? Nhưng mà, nhìn biểu ca lo lắng như thế, nàng thật sự không đành lòng.

“Cám ơn Tiểu Tích.” Nghe biểu muội trả lời, hòn đá nặng trong lòng Lâm Văn Hiên cuối cùng cũng rơi xuống, rốt cuộc đã tìm được nàng rồi.

“Không cần đâu.”

Tô Tích Nhân lắc đầu, cứu người là chuyện nên làm, chẳng qua là cứu người thì dễ, cứu tâm mới là khó khăn, mặc dù không biết biểu ca có phải là người làm tổn thương Quan Ưc Đồng hay không, nhưng nàng cũng hy vọng Quan Ưc Đồng có thể giảm bớt bi thương trong lòng...

31. Chương 31: Chương 31

Quan Ưc Đồng nằm trên giường, ánh mắt thất thần nhìn ra ngoài cửa sổ.

Mùa thu tới rồi sao?

Thì ra sắc xanh lục của lá cây đã bắt đầu ó vàng, mỗi khi cơn gió kia thổi qua, liền lá tả rơi xuống, hóa thành một lớp chăn đắp cho bùn đất. Những gì từng tốt đẹp cuối cùng đã biến mất, cũng như tình cảm từng tốt đẹp một khi có tỷ vết, sẽ trở nên xấu xí.

Thở dài không tiếng động, cặp mắt lạnh lùng kia lại hiện lên trước mắt. Đã cự tuyệt, nhưng hết lần này tới lần khác lại hiện lên trong lúc lơ đãng, lần lượt nhắc nhở mình đã thất bại, lần lượt làm cho mình đau lòng...

Nước mắt, giống như dòng suối...

Nước mắt từ con sông tưởng như đã khô kiệt, sống động như vậy, nhanh như vậy...

Đã từng cho là sau khi nhìn thấy cảnh ấy, trái tim đã chết, vốn tưởng rằng, rời xa hẳn, sẽ được giải thoát. Nhưng vì sao, vì sao cảnh tượng ấy mãi trở thành cơn ác mộng quấn quanh trong lòng?

Ha ha...

Tự giễu cười, cười mình từng chân thành, cho là hẳn yêu mình đến vĩnh hằng. Cũng cười mình ngu dại, bị thương tổn như thế, lại vẫn lưu luyến như vậy...

“Ngu quá, Quan Ưc Đồng, người là đồ ngu...”

Chảy nước mắt, nàng lắc bả mắng mình, giống như một đứa trẻ bất lực, làm người ta đau lòng.

Ánh dương vào ngày mùa thu từ ngoài cửa sổ chiếu vào, hắt lên người nàng, làm gò má tái nhợt thoát nhìn như trong suốt, cảm giác bị thương càng sâu.

Lâm Văn Hiến từ trong ánh mắt nghi ngờ suy đoán của nhóm người Tô Tích Nhân đi tới Quan Ưc Đồng, đứng ở ngoài cửa, hần đột nhiên do dự.

Đồng nhi có tha thứ cho mình không? Nàng có còn để ý tới mình không? Nhớ lại ánh mắt bi thương của nàng, trái tim tê tê đau đau, sao mình lại hồ đồ như vậy, phạm phải sai lầm không thể tha thứ như vậy?

Do dự, sợ nhìn thấy ánh mắt bi thương của nàng.

Do dự, sợ nhìn thấy biểu hiện của nàng.

...

Bàn tay, lại buông xuống.

Miệng mở ra, lại ngậm vào.

Trong khi hần đang do dự, tưởng tượng đến sau này không thể nhìn thấy nàng, hần đã kiên định chiến thắng tất cả sự sợ hãi của mình.

Cánh tay thon dài đặt trên cửa, muốn gõ lại đột nhiên ngừng lại...

Xuyên qua ô vuông cửa thì thấy, một nữ nhân đứng ở phía trước cửa sổ, không nhìn thấy mặt mũi của nàng, nhưng bóng lưng gầy gò ấy lại làm lòng người cảm thấy chua xót.

Kinh ngạc nhìn bóng lưng ấy, trong đôi mắt thâm thúy hiện lên đau đớn mãnh liệt. Hần hận không thể ngay lập tức ôm chặt bóng dáng ấy, dù nàng đánh mình, chửi mình, không tha thứ cho mình...

Tay đẩy cửa, ánh mặt trời từ bên ngoài đi vào.

“Két...”

Quan Ưc Đồng nghe thấy tiếng cửa mở, nhưng nàng không quay đầu lại. Nằm ở trên giường khiến cả người đau nhức, nàng đến phía trước cửa sổ hóng mát một chút, nhưng nàng nhìn thấy lá rụng ngoài cửa sổ, trong tim ngược lại càng chua hơn, nước mắt cứ như vậy thêm một lần nữa chảy xuống.

Người phía sau không lên tiếng, là Tô cô nương sao?.

Nhớ tới người đầu tiên nhìn thấy khi tỉnh lại là Tô Tích Nhân, nàng cũng không xinh đẹp, nhưng có một cảm giác làm người ta an tâm.

“Tô cô nương?”

Lặng lẽ lau đi nước mắt, nàng khàn giọng hỏi. Lâm Văn Hiến không lên tiếng, bởi vì hần đã đau đến không thể lên tiếng. Nàng khóc ư?

Hơn nữa giọng nói khàn khàn chứng tỏ nàng đã khóc lâu rồi. Tưởng tượng lúc nàng rơi lệ đầy mặt, hần lại hận không thể tự cho mình một đấm.

Quan Ưc Đồng không nghe thấy tiếng trả lời, hơi kinh ngạc, nàng quay lại đầu, nhìn thấy người, ngây ngốc.

Là hần, là hần?

Không nghĩ tới người làm mình thương tổn thể nhưng đột nhiên xuất hiện ở trước mặt mình, càng không nghĩ tới hần lại biến thành như thế...

Y phục màu đen có chút xóc xếch, trên khuôn mặt tuần mỹ mệ mỗ, đôi mắt thâm thúy lóe ra hồi hận cùng thống khổ...

Đây là hần sao? Nam nhân ưu nhã như quý công tử kia?

Trái tim Quan Ưc Đồng có chút đập mạnh nhìn hần, đã quên phản ứng.

Lâm Văn Hiên đau lòng nhìn Quan Ước Đồng, nhìn đôi mắt sưng đỏ như quả đào của nàng, gương mặt trắng nõn còn vết nước chưa khô, cô nương vốn mỹ lệ bây giờ tiều tụy như thế, phảng phất như một đoá hoa đã héo rũ...

Quả nhiên mình đã làm tổn thương nàng sâu như vậy, có chút thống khổ siết hai tay, hắn phải làm như thế nào để nàng tha thứ đây, trong khi ngay cả hắn cũng không thể tha thứ cho mình...

Hai người cứ tim đập mạnh như vậy nhìn đối phương, dường như thời gian đã dừng lại.

“Người tới làm cái gì?”

Quan Ước Đồng mở miệng trước, phá vỡ sự yên lặng ở giữa. Giọng nói của nàng thống khổ vô tận, ánh mắt của nàng bi ai vô tận. Tại sao? Tại sao hắn lại xuất hiện ở trước mặt nàng? Tại sao trái tim mình còn đập nhanh như vậy? Nhìn hắn bây giờ, tại sao mình lại đau lòng? Bị thương phát hiện, cuối cùng mình vẫn không quên được hắn, mình yêu hắn sâu đến vậy sao, ngu quá!

“Ta...” Lâm Văn Hiên mở miệng nhưng không biết nói gì, hắn chỉ có thể dùng đôi mắt thâm thúy thống khổ nhìn nàng. Phải làm như thế nào? Phải làm như thế nào mới có thể làm cho nỗi đau đớn của nàng giảm bớt? Phải làm như thế nào mới có thể làm cho mọi chuyện trở về như xưa?

Thống khổ nhíu mi, nếu như có thể, hắn hy vọng mình thay nàng gánh chịu tất cả đau đớn, nếu như có thể, hắn hy vọng mình không làm ra chuyện ngu xuẩn ấy...

“Người còn muốn làm ta thương tổn sao?”

Giọng nói Quan Ước Đồng đang run rẩy, phải làm cái gì bây giờ? Chẳng lẽ còn phải chịu thêm đau đớn? Nếu như thêm một lần nữa, nàng nhất định sẽ chết.

“Không phải.” Lâm Văn Hiên kịch liệt phủ nhận, gân xanh trên trán nổi lên, nỗi thống khổ của nàng sâu như thế, hắn dùng ánh mắt bi ai nhìn Quan Ước Đồng, “Ta làm sao có thể làm thương tổn nàng?” Một lần thương tổn cũng đủ để cho hắn hối hận đến muốn chết.

“Nhưng người đã làm ta thương tổn rồi.”

Quan Ước Đồng đau lòng nói ra sự thật, nước mắt cuộn cuộn trong hốc mắt của nàng, nàng làm sao quên được ánh mắt lạnh lùng của hắn, làm sao quên được sự tuyệt tình của hắn, mà bây giờ hắn nói hắn sao có thể làm thương tổn nàng?

“Đồng nhi.”

Lâm Văn Hiên thống khổ gọi, tay đưa ra muốn ôm nàng, rồi lại hạ xuống trong ánh mắt thống khổ của nàng.

“Người không được lại đây.”

Quan Ước Đồng quật cường lau đi nước mắt, ánh mắt đã trở nên lạnh lùng.

“Ta...”

Lâm Văn Hiên nhìn Quan Ước Đồng trở nên lạnh lùng, nói không ra lời, sớm biết nàng không thể nào tha thứ cho mình, nhưng vì sao khi nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng lại đau như thế, đó là một loại cảm giác còn đau hơn khi chết.

Có một chất lỏng lạnh như băng chảy xuống từ khóe mắt, hắn đã quên lau đi, hoặc là hắn đau đến quên mất việc lau đi...

Quan Ước Đồng nhìn Lâm Văn Hiên, hắn khóc? Làm sao có thể? Trong lòng rung động mãnh liệt như thế, nhưng nàng nắm chặt hai tay buộc mình không được nghĩ nữa, không được suy đoán nữa, hắn muốn làm gì? Giả vờ đáng thương cầu xin sự tha thứ của mình sao? Hắn tuyệt đối không phải là người như thế.

“Đồng nhi, xin lỗi...”

Lâm Văn Hiên bi ai nhìn Quan Ước Đồng, thật sự không thể quay về như xưa sao? Thật sự đã bỏ lỡ sao? Cô gái mỹ lệ, đơn thuần đã trở nên lạnh lùng như thế, tất cả đều tại hắn.

Xin lỗi?

Quan Ước Đồng ngơ ngẩn, hấn xin lỗi? Ha ha... Nàng cười nhạo dưới đáy lòng, hấn xin lỗi mình, đã một lần làm mình thương tổn, chẳng lẽ hấn còn có thể cầu xin sự tha thứ của mình?

Hấn có phải cho mình là nữ nhân mà hấn muốn gì được đó ư, hay là nữ nhân ngây thơ đến ngu dại. Không, hấn lầm rồi.

Nàng lạnh lùng nhìn nam nhân kia, người mà nàng yêu đến nỗi dù làm nàng thương tổn nhưng vẫn quyến luyến:

“Người sai gì? Người chẳng qua là không yêu ta mà thôi.”

“Không.” Lâm Văn Hiên lần nữa kịch liệt phủ nhận, “Sao ta lại không yêu nàng?” Ánh mắt hấn đau đớn nhìn Quan Ước Đồng lạnh lùng, không yêu nàng, sao lại làm nàng thương tổn như thế?

“Yêu ta?” Quan Ước Đồng cười không ngừng, phẳng phất giống như đang chê cười, cười đến chảy nước mắt, “Cách người yêu ta chính là làm ta tổn thương?” Đau, đau đến trái tim tan nát rồi, vì sao hấn còn nói lời như vậy?

Lâm Văn Hiên im lặng, thương tổn nàng, là chuyện hấn hối hận nhất, nhưng phải làm sao mới có thể đền bù lại lỗi lầm của hấn đây?

32. Chương 32: Chương 32

Ánh dương ấm áp không biết buồn vắng ngang bầu trời, nhưng vì sao lại cảm thấy lạnh như vậy? Là bởi vì mùa thu đến, là do những chiếc lá xanh ố vàng héo tàn kia sao? Cho nên mới cảm thấy tiêu điều?

Lâm Văn Hiên rời đi, không cho bọn họ bất kỳ đáp án nào, cứ như vậy mang theo vẻ mặt phức tạp đi vào gian phòng của Quan Ước Đồng. Để lại nhóm người Tô Tích Nhân còn đang sững sờ đứng nguyên tại chỗ, mỗi người đều có phỏng đoán riêng.

Hấn nhất định là người làm tổn thương Quan Ước Đồng...

Dường như là từ lần đầu tiên nhìn thấy, Đan Ty Tuấn đã xác định.

Về mặt phức tạp như thế, có sự đau đớn khó có thể nói rõ, có hối hận vô hạn, đáy mắt thâm thúy còn cất giấu tình cảm sâu sắc...

Hấn yêu nàng, cũng là hấn tổn thương nàng, hơn nữa còn tổn thương sâu như thế, sâu đến vỡ nát trái tim...

Đều là nam nhân, hấn hiểu tâm tình của Lâm Văn Hiên. Cũng giống như trước kia hấn làm cho Tích Nhân khổ sở, thật hy vọng Lâm Văn Hiên và Quan Ước Đồng cuối cùng có thể giống như hấn và Tích Nhân, tiêu tan mọi hiểm khích lúc trước, lại chân tình với nhau.

Mỉm cười nhìn Tô Tích Nhân, lại thấy nàng kinh ngạc nhìn bóng lưng Lâm Văn Hiên rời đi. Đối mặt với tình hình như thế, Tích Nhân rất nghi hoặc, thật bối rối, biểu ca nàng luôn luôn rất tin tưởng lại tổn thương một nữ tử yếu ớt như thế?

Tô Tích Nhân nhìn bóng dáng biểu ca rời đi, nghĩ tới vẻ mặt phức tạp nan giải mới vừa rồi của hấn, trong lòng mơ hồ đoán ra quan hệ của hấn cùng với Quan Ước Đồng, nhưng mà biểu ca thật đã thương tổn nàng ấy sao? Về thống khổ rõ ràng như vậy, bị ai như vậy, hấn thật đã thương tổn Quan Ước Đồng sao?

Khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhó lại, tưởng tượng đến vẻ mặt đau khổ của Quan Ước Đồng, nàng thật sự không muốn tin người tổn thương Quan Ước Đồng chính là biểu ca.

“Tiểu thư, biểu thiếu gia chính là người đó sao?” Phi Thúy nhú lông mày nhìn Lâm Văn Hiên rời đi, không thể tin được. Không thể nào, biểu thiếu gia sao có thể là người như vậy được? Nhưng mà, nhưng mà về mặt mới vừa rồi của hấn... Aiz, thật rối loạn. Tình yêu thật đúng là phiền toái mà!

“...”

Tô Tích Nhân không nói gì, phải nói như thế nào đây? Tình yêu vốn không thể nói lý, bất kể như thế nào nàng cũng tin tưởng biểu ca không phải là người tàn nhẫn như vậy, có lẽ chuyện tổn thương Quan Úc Đồng, biểu ca cũng là bất đắc dĩ, có lẽ khi tổn thương Quan Úc Đồng, biểu ca cũng đau, đau không ít hơn so với nàng ấy, chẳng qua là... chỉ có thể mong bọn họ đừng làm mọi chuyện tệ hơn nữa, nàng tự đáy lòng hy vọng có thể nhìn bọn họ được giải thoát khỏi đau khổ, nhận được hạnh phúc.

“Nhìn vẻ mặt Lâm công tử như vậy, không thể sai được.” Vu Phong hơi trầm ngâm, “Bất quá, ta tin Lâm công tử có lẽ có nỗi khổ tâm riêng.” Trên mặt hắn bi ai như vậy, đến người bên cạnh cũng cảm thấy đau lòng thay.

“Đúng vậy.” Phỉ Thúy liếc mắt gật đầu, “Biểu thiếu gia nhất định là có nỗi khổ tâm bất đắc dĩ, hẳn tốt như vậy làm sao có thể cố ý thương tổn người khác được.”

Tô Tích Nhân mỉm cười, đúng vậy, biểu ca chắc là sẽ không cố ý thương tổn người ta, trong đó nhất định có hiểu lầm.

Nghĩ như vậy, tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm. Dù sao Lâm Văn Hiên và Quan Úc Đồng cũng rất xứng đôi, thật sự không hy vọng bọn họ sẽ mang theo thương tổn và tiếc nuối đến hết đời.

Không biết bọn họ đã nói gì với nhau rồi?

Đôi mi thanh tú lại chau lên, lẽ như Úc Đồng không tha thứ cho biểu ca thì làm sao bây giờ?

Đan Ty Tuấn đứng bên cạnh nhìn Tô Tích Nhân chăm chú, khi nàng nhăn lông mày, hẳn liền biết nàng đang suy nghĩ gì.

Mỉm cười, Tích Nhân thiện lương như vậy thật là khả ái.

“Hay là chúng ta nhanh chân đến xem biểu thiếu gia thế nào đi?” Phỉ Thúy mở to mắt nhìn tiểu thư, nhớ tới vẻ mặt Quan cô nương và biểu thiếu gia, nàng có chút lo lắng, lẽ như bọn họ lại làm tổn thương nhau lần nữa thì làm sao bây giờ?

“Chúng ta?” Tô Tích Nhân nghi ngờ hỏi, “Chúng ta đi có được không?” Tình cảm dù sao cũng là chuyện riêng của hai người, bọn họ đi xem hình như không thích hợp.

“Đi đi.” Đan Ty Tuấn mở miệng, hắn nhìn ra Tô Tích Nhân thật ra thì rất lo lắng, mà hắn cũng không hy vọng nàng lo lắng, khổ sở.

“Tuấn?” Tô Tích Nhân kinh ngạc nhìn Đan Ty Tuấn, Tuấn không phải là luôn luôn không quan tâm đến chuyện của người khác sao, giờ lại làm sao vậy?

“Đi thôi.”

Đan Ty Tuấn chỉ mỉm cười, ôm lấy Tô Tích Nhân đi tới. Còn Vu Phong và Phỉ Thúy tự nhiên cũng đi theo phía sau.

[Bên trong phòng]

Không khí vẫn nặng nề như cũ, chỉ có ánh mặt trời chiếu rọi bên cửa sổ.

Quan Úc Đồng lạnh lùng nhìn Lâm Văn Hiên, trái tim cũng đang đập một cách đau đớn.

Lâm Văn Hiên thống khổ đưa mắt nhìn Quan Úc Đồng, đôi môi khẽ động nhưng không cách nào nói ra lời.

Hai người nhìn nhau, nhớ lại từng ký ức tốt đẹp, từng ký ức đau đớn, chẳng lẽ thật sự không còn cách nào cứu vãn sao?

“Cộc cộc...” Tiếng gõ cửa vang lên, hai người hoàn hồn. Quan Úc Đồng bước qua Lâm Văn Hiên, mở cửa.

“Chúng ta có thể vào không?” Nhóm người Đan Ty Tuấn xuất hiện ở ngoài cửa, hỏi.

Chần chờ chốc lát, Quan Úc Đồng vẫn mở cửa ra.

“Biểu ca...” Tô Tích Nhân nhìn thấy vẻ mặt đau đớn của Lâm Văn Hiên, có chút thương tâm, có chút không đành lòng.

“Biểu ca?” Quan Ưc Đồng ngơ ngác nhìn Tô Tích Nhân, nét mặt của nàng cũng kinh ngạc như khi Vu Phong nghe thấy lúc trước. Người cứu mình lại là biểu muội của người tổn thương mình, đây là trời cao đang đùa giỡn nàng sao?

“Đúng vậy.” Tô Tích Nhân gật đầu, “Quan cô nương, mặc dù ta không biết cô và biểu ca đã xảy ra chuyện gì? Nhưng xin cô cho biểu ca một cơ hội giải thích, ta tin tưởng biểu ca, hai người có lẽ có chút hiểu lầm.” Nàng chân thành nhìn Quan Ưc Đồng, hy vọng có thể hóa giải hiểu lầm giữa bọn họ.

“Hiểu lầm?” Quan Ưc Đồng đột nhiên nở nụ cười, “Ha ha ha... Tổn thương ta sâu sắc như thế, lại nói là ta hiểu lầm?”

Quan Ưc Đồng cười làm rung động mọi người, nàng cười lên rất đẹp, nhưng cũng sâu thẳm cực kỳ, tựa như trái tim bị rơi quất vào...

Hắn thật sự đã tổn thương nàng sâu sắc như vậy sao?

Ánh mắt của mọi người rơi xuống trên người Lâm Văn Hiên, ánh mắt thâm thúy của hắn vẫn nhìn Quan Ưc Đồng, thống khổ dưới đáy mắt cuộn cuộn, bị thương trầm mặc.

“Đồng nhi...” Lâm Văn Hiên cuối cùng cũng mở miệng, thanh âm khàn khàn vang lên trong phòng, ánh mắt đau đớn, hối hận, bị thương chưa từng dời khỏi người Quan Ưc Đồng nửa phần.

Lâm Văn Hiên gọi một tiếng “Đồng nhi” khiến cho Quan Ưc Đồng run lên, đáy mắt lạnh lùng vô ý hiện lên vẻ đau xót.

“Ta biết nàng sẽ không tha thứ ta, ta cũng không yêu cầu sự tha thứ xa vời của nàng như vậy.” Lâm Văn Hiên nhìn Quan Ưc Đồng lạnh lùng cười khổ, “Ai bảo ta tổn thương nàng sâu sắc như thế cơ chứ?”

“Người nói xong chưa?” Quan Ưc Đồng cự tuyệt Lâm Văn Hiên, càng nói chỉ càng làm mình lúng túng hơn, thống khổ hơn mà thôi.

Ánh mắt Lâm Văn Hiên càng ảm đạm, ngay cả nghe lời mình nói nàng cũng không chịu sao?

“Ta không muốn giải thích cái gì cho bản thân, chẳng qua là để nàng bị thương tổn không rõ ràng như vậy, đối với nàng là không công bằng.”

Quả nhiên có ẩn tình, nhóm người Tô Tích Nhân lặng lẽ đứng ở một bên nhìn xem.

“Thương tổn ta còn có nguyên nhân sao?” Quan Ưc Đồng lại một trận cười, “Ta đã làm sai cái gì sao?”

“Không phải là nàng.” Lâm Văn Hiên vẫy cánh tay, “Là lỗi của ta, ta không nên tin lầm người.”

“Tin lầm người?”

“Còn nhớ rõ trước kia không? Nàng luôn đi ra ngoài mà lại không chịu nói cho ta biết nàng muốn đi đâu, muốn làm chuyện gì?” Lâm Văn Hiên nhớ lại khoảng thời gian kia, tim không khỏi co rút đau đớn, “Ta rất lo lắng, cho nên ta cho Cúc nhi đi theo nàng.”

“Sau đó thì sao?” Quan Ưc Đồng hỏi, mặc dù ánh mắt của nàng vẫn lạnh lùng như cũ, nhưng ít ra đã chịu nghe Lâm Văn Hiên, khiến cho hắn thở phào nhẹ nhõm.

“Ngày đó, Cúc nhi nói nàng ở chung một chỗ với một nam tử trẻ tuổi.” Nhớ lại lúc nghe được câu này, hắn kích động bao nhiêu.

“Cho nên, người không tin ta?” Quan Ưc Đồng có chút lạnh nhạt nhìn nam nhân mình từng yêu, hắn không tin tưởng mình như vậy. Tim, càng đau đớn.

“Dĩ nhiên không phải.” Lâm Văn Hiên kịch liệt phủ nhận, “Ta không tin điều đó, cho nên muốn cùng Cúc nhi đi tìm nàng.”

“Tìm ta?” Quan Ưc Đồng nhú mày, “Tại sao ta lại không có ấn tượng?”

“Bởi vì nàng bị hôn mê.” Lâm Văn Hiên vạch trần đáp án, Quan Úc Đồng và nhóm người Tô Tích Nhân kinh ngạc nhìn hần.

“Ta cũng là sau này mới biết được.” Lâm Văn Hiên cười khở, “Lúc ấy, ta cùng Cúc nhi tìm được nàng, nhưng nhìn thấy nàng đưa lưng về phía chúng ta, ôm lấy một nam tử trẻ tuổi, lúc ấy ta tức giận căm phẫn, hận không thể xông vào, nhưng Cúc nhi chặn ta lại.”

“Cho nên sau đó ngươi cứ như vậy mà muốn trả đũa ta?” Quan Úc Đồng không thể tin được nhìn hần.

“Cúc nhi là ai? Nàng tại sao muốn làm như vậy?” Tô Tích Nhân hỏi.

“Cúc nhi là tỷ nữ của phủ.” Lâm Văn Hiên trả lời, “Nàng nhận bạc của thiên kim Lý phủ, muốn phá hỏng chuyện của ta và Úc Đồng.”

“Chính là thiên kim Lý phủ vẫn luôn quần lấy biểu ca đó sao?” Tô Tích Nhân chớp mắt mấy cái, không thể nào, nữ nhân kia rốt cuộc đã đeo theo biểu ca bao nhiêu năm rồi.

“Ừ.” Lâm Văn Hiên lại cười khở, hối hận lẽ ra ban đầu không nên ra tay cứu nàng ta, ngược lại làm cho nàng ta cứ quần lấy mình, phá hỏng chuyện giữa mình và Đồng nhi.

...

Một bầu không khí im lặng, sự tĩnh không ngờ lại là như vậy.

33. Chương 33: Chương 33

Ngoài cửa, đột nhiên nổi gió. Lá cây đã úa vàng theo gió phiêu phiêu bay xuống...

Lâm Văn Hiên nói xong, tất cả hoàn toàn yên tĩnh.

Tầm mắt của mọi người dao động theo lá cây, cho đến khi lá rơi vào cửa sổ.

Ngơ ngẩn.

Tuổi trăng như thoi đưa, mùa thu đến trong lúc vô tình.

Hôm qua còn gần ngay trước mắt, nay đã thật sự rời đi. Nhân sinh có thể có được bao nhiêu mùa thu?

Quan Úc Đồng thu hồi tầm mắt, nhìn nam nhân mình yêu, đã oán, thậm chí đã hận, nhưng bây giờ vẫn quỵến luyến như cũ.

Ánh mắt của hần từng thâm thúy như màn đêm nay tràn đầy đau đớn và hối hận, vẻ mặt từng dịu dàng nay tràn đầy mệt mỏi, thân thể cao thẳng ngày xưa giờ cũng hơi cong lại...

Hần thật sự hối hận sao!

Hối hận hần đã tàn nhẫn làm thương tổn mình như thế, hối hận không nên không tin mình...

Nhìn hần chật vật như vậy, trái tim thống hận tựa hồ trở nên mềm lại, nhưng nghĩ hần không tin mình như thế, cảm thấy thật ủy khuất, thật hận...

Nhớ lại ngày đó, nàng tỉnh lại từ trúc phòng. Lý Ngọc bình thường nhìn như bệnh yếu đã mất, nàng đã cảm thấy kỳ quái, nhưng chưa từng nghĩ đến mình bị đặt bẫy, Lý Ngọc chẳng qua là ngất, cũng không từng làm thương tổn nàng? Nhưng nếu Lý Ngọc là cầm thú, làm nhục nàng... Nàng thật không muốn sống...

Mà hần chỉ lo ghen, đổ ky, không tin mình, chưa từng suy nghĩ mình sợ hãi thế nào? Có an toàn hay không? Ngược lại còn dùng biện pháp ti tiện, tàn nhẫn như thế trả lại mình? Hần thật sự là quá đáng giận, quá ghê tởm.

Ngón tay trắng ngọc siết chặt lại, đôi mắt như nước nhìn Lâm Văn Hiên, ai oán, lên án...Ánh mắt Quan Úc Đồng giống như kim châm trên người Lâm Văn Hiên, mặc dù nói hần cũng không yêu cầu xa rời Đồng nhi

tha thứ cho mình, vì hấn đáng giận, hấn đã làm thương tổn nàng. Nhưng bây giờ mới biết được thì ra oán giận của nàng khiến mình khổ sở như thế, trái tim thật đau, bàn tay to siết lại, móng tay siết vào lòng bàn tay, lưu lại dấu đỏ thật sâu, thậm chí còn có tia máu.

Rốt cuộc, rốt cuộc mù sao? Bị che mắt sao? Sao có thể làm như vậy?

Nhớ lại một khắc từ Cúc nhi biết được chân tướng, mồ hôi rỉ ra trên trán. Nhớ lại Đồng nhi vì mình mà bị người hạ bẫy, mà mình không tin nàng, ngược lại làm thương tổn nàng? Nhưng nếu, nếu ban đầu Lý Ngọc nổi lên lòng xấu xa, hậu quả kia...

Hấn không dám nghĩ tiếp, ánh mắt chẳng qua là thông khổ nhìn nàng, khẩn cầu không thành lời.

Hai người yên lặng nhìn nhau, ánh mắt từng trải miên viễn quất quất, nay là một ai oán, một hối hận.

... Nếu như thời gian có thể quay lại, ta hy vọng không biết hấn.

... Nếu như thời gian có thể quay lại, ta tuyệt sẽ không làm nàng thương tổn.

Chẳng qua là thời gian dù sao cũng không thể quay lại, thương tổn đã định, kết quả chỉ có hai, một là tha thứ, không thì ghi hận, cả đời không còn quan hệ với nhau.

Tha thứ cho hấn sao?

Quan Ước Đồng cắn môi, trong lòng mâu thuẫn vạn phần. Hấn đáng giận như thế, tàn nhẫn như thế, đơn giản là hấn không tin, làm mình chịu tổn thương. Quá hận hấn, quá oán hấn. Nhưng mà lừa được tất cả nhưng không lừa được mình, trong thâm tâm vẫn quyến luyến hấn, quyến luyến ánh mắt hấn lúc nhìn mình, quyến luyến giọng nói trầm trầm của hấn...

Cứ như vậy tha thứ hấn sao?

Nhìn hấn hối hận, ánh mắt cầu khẩn, vẻ mặt mỗi một, trong lòng tựa hồ có chút mềm nhũn.

Nhưng tha thứ cho hấn như vậy sao? Vậy ủy khuất mình từng chịu, tổn thương mình từng chịu thì sao? Vết thương ấy đau tận xương, nỗi tuyệt vọng buồn bã lặng yên đến chết, cảm giác khắc cốt ghi tâm như thế, đời này kiếp này cũng khó mà quên. Không tha thứ? Chẳng lẽ tuyệt tình tuyệt nghĩa, mỗi người đi một con đường riêng? Tha thứ? Rồi lại không cam lòng như thế. Không cam lòng, vì sao trong tình yêu, đều là nữ phải nhận thua?

Tròng mắt đen láy hung hăng, rồi lại không cam lòng nhìn chằm chằm Lâm Văn Hiên. Ta trừng, ta trừng, ta trừng...

Đồng nhi?

Ánh mắt Lâm Văn Hiên bắt đầu có ánh sáng không thể tin nổi, ánh mắt Đồng nhi oán giận nhìn mình, cũng không giống oán giận lúc trước, có một chút thần thái quen thuộc, đó là ánh mắt thân mật của tình nhân.

Hai tay nắm chặt bắt đầu run rẩy, thân thể cao lớn cũng bắt đầu rung động. Có thể hay không? Có thể tha thứ? Làm thương tổn nàng đến vậy, phạm vào sai lầm lớn như vậy, còn có thể được tha thứ không?

Ánh mắt thâm thúy nhìn nàng không chớp mắt, đôi môi muốn mở, nhưng cuối cùng không nói thành lời.

Hấn sợ, lúc trước nàng lạnh lùng làm đông lạnh trái tim hấn, nói không tha thứ cũng không sao cả, nhưng sợ thật ra là lấy cớ. Sợ nàng không tha thứ, sợ bị nàng quên lãng...

Bất đắc dĩ thở dài, chẳng qua là tự trách mình, trách mình đã không tin nàng, đến nỗi chuyện như thế này. Từng, bọn họ quất quất như thế, hạnh phúc đơn giản tựa như hít thở, mà bây giờ, một tay hấn phá hủy tất cả...

Nhóm người Đan Ty Tuần chưa từng rời đi, mặc dù là chuyện tình cảm hai người, bọn họ ở chỗ này thật sự không hợp, nhưng Tô Tích Nhân thật sự không yên lòng về biểu ca, là hấn sai, lỗi như Quan Ước Đồng không tha thứ cho hấn, hấn sẽ như thế nào? Hơn nữa một đôi tình nhân yêu nhau vô cùng bởi vì hiểu lầm mà chia ly cũng thật sự quá tàn nhẫn.

Mặc dù nàng cũng tin biểu ca, người luôn luôn trầm ổn như hấn lại cũng có lúc hồ đồ như thế, chẳng những làm tổn thương Quan cô nương, cũng làm thương tổn chính mình, càng làm thương tổn đoạn nhân duyên giữa họ, aizz, tuy nhiên, đây có lẽ là trời cao khảo nghiệm bọn họ, trải qua lần này, tương lai bọn họ có lẽ sẽ hạnh phúc hơn!

“Quan cô nương, cô nương hãy tha thứ cho biểu ca ta đi!” Tô Tích Nhân ôn nhu mở miệng,

“Chuyện này nguyên là hiểu lầm, chẳng lẽ cô nương muốn vì hiểu lầm mà từ bỏ tình cảm giữa hai người sao?” “Hấn không tin ta!” Đối với chuyện này, Quan Úc Đồng rất khó tiếp nhận, nam nhân mình yêu lại không tin mình. Mà cũng bởi vì hấn không tin mới làm nhiều chuyện thương tổn mình như vậy, đôi mắt rất tức giận nhìn chằm chằm Lâm Văn Hiên.

“Ta...”

“Không thể nghĩ như vậy.” Lâm Văn Hiên đang muốn nói cái gì, lại bị Đan Ty Tuấn đoạt lời, trong lúc nhất thời tất cả mọi người nhìn hấn, bởi vì Đan Ty Tuấn thoát nhìn chính là một người không thích chen miệng vào chuyện người khác, nhưng bây giờ lại đứng ra bảo vệ Lâm Văn Hiên.

“Tại sao không thể? Sự thật hấn không tin ta.” Quan Úc Đồng có chút tức giận, nhưng Đan Ty Tuấn là ân nhân cứu mạng của mình, giọng nói không khỏi nhẹ nhàng.

“Sao Quan cô nương bị thương tổn vậy? Đơn giản là Lâm công tử không tin cô ư? Hay là xảy ra chuyện gì đặc biệt khác?”

Đan Ty Tuấn nhìn như vậy, nhưng ánh mắt cũng rất sắc bén.

Lời của Đan Ty Tuấn khiến Quan Úc Đồng mặt biến trắng một chút, nàng lại nghĩ tới cảnh đã làm nàng thống khổ. Đôi môi nàng run rẩy, dứt quãng nói, “Hấn, hấn và nữ nhân khác ở chung một chỗ.” Nói xong, tâm lại bắt đầu xé đau.

Tô Tích Nhân, Phỉ Thúy, Vu Phong không thể tin được nhìn Lâm Văn Hiên, ánh mắt lộ ra vẻ không hiểu.

“Không có!!!” Lâm Văn Hiên kịch liệt phủ nhận, “Đây chẳng qua là giả vờ, cố ý để nàng nhìn thấy.” Mà bây giờ hấn hối hận với sự nhầm chán của mình.

Quan Úc Đồng ngạc nhiên mở to hai mắt nhìn hấn, “Thật sao?” Nàng có chút nghi ngờ.

“Ta làm sao có thể làm chuyện có lỗi với nàng? Dù cho lúc ta nghĩ nàng phản bội ta, ta cũng chưa từng muốn làm thế.” Lâm Văn Hiên thâm tình nhìn nàng, cuộc đời này hấn chỉ yêu một người.

“Ta...” Lần này đến phiên Quan Úc Đồng tức cười, chẳng lẽ là nàng hiểu lầm hấn?

“Có một số việc tận mắt thấy cũng không nhất định là sự thật.” Đan Ty Tuấn mỉm cười, cùng Tô Tích Nhân nhìn nhau cười một tiếng. Trải qua chuyện của Lâm Văn Hiên cùng Quan Úc Đồng, bọn họ càng quý trọng tình cảm của nhau hơn. Thì ra là, hấn không phản bội ta!

Điều này khiến Quan Úc Đồng mừng rỡ, đau đớn đã ném đi hết. Đưa mắt cùng Lâm Văn Hiên chân tình nhìn nhau, lại thấy hấn khôi phục vẻ mặt dịu dàng trước kia, không lâu cũng mỉm cười.

Nhóm người Tô Tích Nhân thấy bọn họ hòa hảo như lúc đầu, khẽ mỉm cười, thức thời rời đi, trao lại không gian cho đôi nam nữ thâm tình nhìn nhau

34. Chương 34: Chương 34

Lá xanh nhuộm vàng, theo gió phiêu linh, bay múa đầy trời, tựa như những tinh linh khảm lên người trang sức hoa lệ rơi xuống.

Trên con đường phủ kín những chiếc lá cây vàng óng ánh hoặc vẫn còn lưu lại sắc xanh biếc, một đội xe ngựa chậm rãi lên đường. Lá cây vàng úa lay động rơi xuống nóc cổ kiệu màu xanh ngọc, vàng xanh hoà

lần. Phía trước cổ kiệu, một nam tử trẻ tuổi mặc áo vải màu xanh khiêng một lá cờ hoàng kim, cờ theo gió bay phấp phật, kết hợp với những chiếc lá rơi, tạo thành một cảnh sắc hoa mỹ. Nhưng phong cảnh tuy đẹp, cũng không thể đẹp bằng người.

Dẫn đầu đoàn xe ngựa, là một nam tử cười một con tuấn mã hung hãn. Chỉ thấy hắn mặc một bộ quần áo trắng như tuyết, vạt áo theo gió lay động, tựa như thiên tiên, phiêu dật xuất trần. Dung mạo lại càng như ngọc, môi hồng răng trắng. Hắn rất đẹp, mặc dù dùng từ đẹp để hình dung một nam tử quả thật có chút quái dị, nhưng cũng không tìm được từ ngữ nào khác có thể miêu tả được dung mạo này.

Mỹ nam tử cười tuấn mã, thần sắc nhàn nhã như đi du ngoạn. Lá cây úa vàng bay bay, bướng bình đậu lên trên mái tóc trên người hắn. Nam tử mỉm cười, để mặc những chiếc lá bướng bình, cũng không đưa tay nhặt xuống.

Một nam tử khôi ngô, thật thà chất phác cười con tuấn mã màu đen, cũng đi song song bên trái mỹ nam tử kia. Khác với mỹ nam tử nhàn nhã bên cạnh, hắn lại có chút bận rộn. Có lẽ là do cá tính quá ngay thẳng, khi lá cây rơi lên trên người, hắn liền theo phản xạ mà nhặt từng cái ra. Cho nên xuất hiện một cảnh tượng như đùa, trong cả đội xe chỉ có một nam tử khôi ngô thỉnh thoảng dây dưa cùng với lá cây...

Mỹ nam tử nhìn hắn, đáy mắt hiện lên nụ cười mỉm.

“Thiếu chủ...” Cảm giác được ánh mắt của mỹ nam tử, nam tử khôi ngô có chút lúng túng buông bàn tay bận rộn xuống.

“Vu Phong, chú ý xung quanh, ta đi xem Tích Nhân một chút.”

...

Không sai, mỹ nam tử này chính là Đan Ty Tuấn, hắn nói xong, quay ngựa từ từ đi về phía cổ kiệu màu xanh ngọc.

Bên trong kiệu ngọc.

Tô Tích Nhân lẳng lặng ngồi, đôi mắt mỹ lệ xuyên qua cửa sổ kiệu nhìn cảnh lá cây nhảy múa theo gió. Điềm tĩnh cong lên nụ cười nhàn nhạt, ôn nhu như cơn gió thoảng.

Phỉ Thúy ngồi đối diện Tô Tích Nhân, nhìn vẻ mặt nàng điềm tĩnh, cảm xúc lo lắng rốt cục buông xuống, vốn từ khi tiểu thư cùng biểu ngoài thiếu gia chia tay nhau, có chút buồn bã, nhưng mà bây giờ thì tốt rồi. Tiểu thư cuối cùng cũng không còn trầm mặc không nói chuyện nữa.

Cảm nhận được Phỉ Thúy đang nhìn chăm chú, Tô Tích Nhân cười một tiếng với nàng:

“Phỉ Thúy, em xem cảnh thu thật đẹp. Lá cây lác đác phiêu linh theo gió, bay múa đầy trời...”

Ánh mắt của Phỉ Thúy theo lời Tô Tích Nhân dời ra phía ngoài kiệu, cảnh sắc hoàng kim hoa mỹ xâm lấn tầm mắt của nàng, khéo léo như những vũ công... Sắc thu mê người! Nhưng mà nàng vẫn còn có chút nghi vấn?

“Tiểu thư, chúng ta bây giờ trở về kinh thành sao?” Thu hồi ánh mắt, nghi ngờ chuyển hướng lẳng lặng nhìn Tô Tích Nhân mỉm cười.

“Hả?” Nghe Phỉ Thúy hỏi, Tô Tích Nhân quay đầu nhìn vẻ mặt nghi ngờ của tiểu tỷ nữ, “Dĩ nhiên.”

“Chúng ta thật sự không đi Tô Châu sao?” Phỉ Thúy tiếp tục hỏi, vừa tiếc nuối, mắt thấy cũng sắp đến Tô Châu rồi mà.

“Không đi.”

Tô Tích Nhân cũng hơi tiếc nuối thở dài, Tô Châu? Rốt cuộc là ra sao? Có giống như trên sách nói, vẻ đẹp thanh tú, tỉ mỉ? Đã gần đến Tô Châu, nhưng không có duyên được lãnh hội phong thái nơi đó rồi.

Chỉ là, nhớ lại chuyện biểu ca đã nói, cũng chỉ có tiếc nuối.

Ký ức lùi lại...

Tình cảm chính là chuyện kỳ diệu như vậy, mặc dù lúc trước Quan Ước Đồng oán giận như thế, thậm chí còn hận Lâm Văn Hiến, nhưng sau khi mưa gió đi qua, lại trở về ngọt ngào như ngày xưa, thậm chí càng trải qua khó khăn lại càng kiên định.

Khi Lâm Văn Hiến ôm Quan Ước Đồng ngọt ngào như mật tới trước mặt, nhóm người Tô Tích Nhân thở phào nhẹ nhõm, tự đáy lòng lại càng cao hứng thay cho bọn họ.

Nhìn vẻ mặt hạnh phúc của Lâm Văn Hiến, Quan Ước Đồng càng thêm ngọt ngào. Nhớ lại lúc trước mình đau lòng, tức giận đều rơi vào mắt nhóm người Tô Tích Nhân, nàng càng thêm ngọt ngào, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, tăng thêm vẻ thẹn thùng động lòng người.

Trong khoảnh khắc đó, mọi người cơ hồ choáng váng, dĩ nhiên, vẫn có một người không như vậy, đó chính là Đan Ty Tuấn.

Đan Ty Tuấn thấy Lâm Văn Hiến cùng Quan Ước Đồng ngọt ngào như mật, lại đổ kị. Hắn đột nhiên vươn cánh tay thon dài kéo Tô Tích Nhân đang ngây ngốc nhìn Quan Ước Đồng vào trong lồng ngực.

Lâm Văn Hiến có chút giật mình, hắn cũng đã hơi hiểu Tô Tích Nhân đi chuyển này là vì chuyện gì. Theo lý thuyết, Đan Ty Tuấn không được có quan hệ riêng tư với Tích Nhân, nhưng theo tình hình trước mắt, sợ là cả hai người đã sớm mến nhau sâu sắc. Bất quá, bọn họ cũng rất xứng đôi, một người như lửa, một người ôn nhu, một hỏa, một thủy, tuy là hai cực khác nhau, nhưng cũng có thể tương sinh tương khắc, vừa vặn trời sanh một đôi.

Quan Ước Đồng sớm nhìn ra vị Đan công tử đối với Tô Tích Nhân có tính độc chiếm rất mạnh, nhưng nhìn gương mặt Tô Tích Nhân hơi đỏ bừng, nàng cũng không nhịn được mỉm cười. Bất kể như thế nào, cũng hy vọng ân nhân của mình tương lai sẽ hạnh phúc, cũng như nàng và Hiến sau khi trải qua mưa gió, lại nghênh đón cầu vồng.

Đã sớm quen với hành động đột ngột của Đan Ty Tuấn, Vu Phong và Phỉ Thúy chỉ bưng miệng cười, bọn họ cũng không muốn bị Đan Ty Tuấn trừng mắt.

Đan Ty Tuấn tính tình trẻ con đổ kị, Tô Tích Nhân không được tự nhiên, người bên cạnh muốn cười nhưng không dám cười, cảnh tượng có chút kỳ dị.

“Khụ...” Lâm Văn Hiến ho nhẹ một tiếng, đánh vỡ không khí không được tự nhiên. “Tích Nhân, muội nói muốn tới Tô Châu sao?”

“Dạ.” Vừa nghe biểu ca nói đến chuyện chính, Tô Tích Nhân cũng lấy lại vẻ tự nhiên, “Biểu ca, nếu không thì, huynh cùng chúng ta trở về Tô Châu đi.”

“Ta?” Lâm Văn Hiến cười khổ, hắn chính là con trai độc nhất của bác Tô Tích Nhân, “Ta mới từ trong phủ đi ra ngoài.”

“Sao vậy?” Tô Tích Nhân không rõ nhìn biểu ca, “Đi ra ngoài cũng có thể cùng chúng ta trở về mà!”

“Aiz... Ta xuất phủ có hai chuyện.” Lâm Văn Hiến thở dài, “Một là vì Đồng nhi, lần trước nàng oán trách rồi đi, ta làm sao có thể yên tâm.”

Nhắc đến chuyện cũ, vẫn có hơi đau đớn, nhưng Quan Ước Đồng vẫn cười ngọt ngào.

“Hai thì sao?” Đan Ty Tuấn hỏi, nói vậy chuyện thứ hai này cũng rất quan trọng, nếu không, sau khi cùng tiêu tan hiềm khích với Quan Ước Đồng rồi, hắn sẽ không còn cứ nhứ chặt lông mày như vậy.

Đan Ty Tuấn vừa hỏi, mọi người liền nổi hứng tò mò, ánh mắt toàn bộ tụ tập trên người Lâm Văn Hiến.

“Aiz...” Lâm Văn Hiến lại là thở thật dài, “Còn không phải chính là do dì của muội sao, lão ngoan đồng mẫu thân đại nhân của ta đó...” Aiz, vừa nhớ tới, hắn đã cảm thấy nhức đầu. Mẫu thân cũng đã bốn mươi tuổi, tính tình vẫn còn giống như trẻ con, aiz, luôn làm cho người ta lo lắng.

“Dì làm sao?” Nhớ tới người dì như lão ngoan đồng, Tô Tích Nhân không khỏi mỉm cười. Dì là người rất tốt, ngoại trừ mẫu thân đã không còn ấn tượng, cùng với phụ thân khỏe mạnh của mình, người nàng thích nhất chính là dì.

“Bà trốn phủ đi ra ngoài!” Lâm Văn Hiên nói xong, lại thở dài. Aiz, mẫu thân đại nhân à, mẹ sợ con của mẹ còn bận rộn chưa đủ sao?

“Hả...”

Mọi người kinh hãi, không thể nào nghĩ tới chuyện như vậy.

“Bác trốn phủ đi ra ngoài?” Tô Tích Nhân chớp mắt mấy cái, không thể tin nổi. Tuy nói trước kia dì cũng hay bỏ ra ngoài, nhưng mà nói trốn phủ bỏ đi? Hình như hơi quá nghiêm trọng một chút.

“Ừ.” Lâm Văn Hiên rất bất lực gật đầu, “Để thư lại, nói rằng muốn xông xáo giang hồ.” Aiz, lão mẫu thân của ta cũng thật là, đã bao nhiêu tuổi rồi cơ chứ? Còn muốn xông xáo giang hồ, Lâm Văn Hiên có đôi khi thật muốn té xỉu, hắn tại sao có thể có một mẫu thân quái dị như thế chứ?

“A...”

Lại là thanh âm kinh hãi, xông, xông xáo giang hồ? Bọn họ không nghe lầm chứ? Những người khác hai mắt nhìn nhau, hoài nghi mình nghe sai? Lâm phu nhân đã lớn tuổi rồi? Còn xông xáo giang hồ?

“Đúng vậy...” Lâm Văn Hiên đã sớm quen với ánh mắt hoài nghi của mọi người, “Quý phủ bây giờ cũng náo loạn, đang tìm người khắp nơi.”

“Vậy chúng ta không đi Tô Châu, cùng nhau tìm dì đi?”

Ánh mắt Tô Tích Nhân nhìn sang Đan Ty Tuấn, hắn sẽ chịu đi theo mình sao?

Ánh mắt hoài nghi của Tô Tích Nhân khiến cho Đan Ty Tuấn không vui, tiểu nữ nhân này, đã yêu nàng yêu đến mức buông tha cho cả bụi hoa lớn, đương nhiên là nàng đi nơi nào mình sẽ đi nơi đó.

“Tích Nhân, Đan công tử, các vị vẫn là nên trở về kinh thành trước đi.” Lâm Văn Hiên sau khi nghe được lời của Tô Tích Nhân, nói.

“Sao vậy?” Tô Tích Nhân khó hiểu, “Nhiều người tìm, không phải là thêm một phần hy vọng sớm tìm được sao?”

“Ừ...” Những người khác cũng gật đầu nhìn Lâm Văn Hiên.

“Ta cũng hiểu đạo lý này.” Lâm Văn Hiên cười khổ, “Chẳng qua là ai biết được mẫu thân đã chạy đi đâu? Lỡ như bà chạy khắp trời nam đất bắc, không biết phải mất bao lâu mới có thể tìm được? Mà cũng nói, rồi khỏi phủ lâu như vậy, sợ là cậu sẽ lo lắng muội.”

...

Cứ như vậy, bọn họ quay trở lại lộ trình cũ!

35. Chương 35: Chương 35

Chiếc lá vàng óng theo gió rụng xuống, Đan Ty Tuấn thân mặc trường sam tuyết trắng, eo thắt ngọc đai từ một chỗ khác đi tới, giống như tiên nhân xuất trần thoát tục...

Kiệu phu nhìn thấy Đan Ty Tuấn như vậy, lập tức ngẩn ngơ, nhưng nhớ tới tính tình nóng nảy của hắn, mồ hôi lạnh chảy xuống từ trán. Đặt kiệu dừng lại, bọn họ thức thời tránh sang một bên.

Cảm giác được kiệu dừng lại, Tô Tích Nhân ngơ ngẩn, đầu ngón tay vén màn kiệu lên, Đan Ty Tuấn bước ra từ trong lá rụng, sắc lá vàng óng ánh hay xanh tàn rung rinh rơi trên kẻ hở trường sam trắng như tuyết của hắn, tạo ra một vệt đen, tựa như tinh linh lựa chọn theo chủ tử.

Hình ảnh mỹ lệ ấy khiến Tô Tích Nhân sửng sốt, cho đến khi cặp mắt thâm thúy quen thuộc kia nháy mắt mấy cái về phía mình, nàng mới ngượng ngùng thu hồi tầm mắt.

Đan Ty Tuấn nhìn thấy vẻ mặt ngượng ngùng của Tô Tích Nhân, khoe miệng của hắn khê nhếch cong lên một độ cong xinh đẹp. Nhẹ bước qua lá cây, hắn đi đến hướng người con gái mình yêu.

Khoảng cách từng bước gần hơn, trong mắt trừ nàng ra thì cũng chỉ có nàng. Chẳng mất bao lâu, cô gái không tính là xinh đẹp này đã đi vào trong lòng của mình? Chẳng mất bao lâu, cá tính dễ giận của mình ở trước mặt nàng chỉ còn lại sự dịu dàng? Chẳng mất bao lâu, tâm tình đã bị nàng lấy mất? ...

Môi mỉm cười, không mê hoặc, bất kể vì sao, hắn bây giờ chỉ biết là yêu nàng, nguyện ý vì nàng làm tất cả. Thoải mái, mang theo ánh mắt sủng nịch, lẳng lẳng đi tới bên cạnh nàng.

Tô Tích Nhân còn chìm đắm trong phong thái của Đan Ty Tuấn, đột nhiên đi tới bên cạnh, nụ cười càng làm gương mặt hồng hào, mỹ lệ giống như một đóa thủy tiên.

Phản ứng của Tô Tích Nhân lọt vào trong mắt Đan Ty Tuấn, nụ cười bên môi càng sâu.

Cảm giác thành công nhất của nam tử chính là có được tình yêu của người con gái mà mình quyến luyến.

“Sao lại đột nhiên dừng lại?” Tô Tích Nhân không được tự nhiên quay mặt sang một bên, gò má bở bưng, dịu dàng hỏi: “Phía trước chính là thị trấn Dương Liễu.” Nhìn Tô Tích Nhân không được tự nhiên, Đan Ty Tuấn sủng nịch mỉm cười, “Chúng ta mau đến gặp Nhan huynh?”

“Huynh?” Nghe nói Đan Ty Tuấn đề nghị đi gặp Nhan Nhược Thần, Tô Tích Nhân giật mình quay đầu lại nhìn hắn. Hả, Tuấn hôm nay sao lại muốn làm thế? Ban đầu rời khỏi trấn Dương Liễu, hắn cùng Nhan đại ca giống như sắp đánh nhau tới nơi, thậm chí không cho phép mình trò chuyện với Nhan đại ca, lặng lẽ rời đi. Sao mà bây giờ lại...? Nàng có chút hoài nghi nhìn Đan Ty Tuấn.

Đan Ty Tuấn mỉm cười nhìn ánh mắt hoài nghi của Tô Tích Nhân, gò má có chút lúng túng đỏ lên, rồi lại có chút toan tính. Tích Nhân ngốc, chẳng lẽ đến bây giờ còn nhìn chưa ra, hắn là đang ghen?

“...”

Tô Tích Nhân nhìn thấy Đan Ty Tuấn vừa mỉm cười, bây giờ lại trầm mặt, cho là hắn lại muốn phát tiết, không khỏi có chút sợ sệt.

Dáng vẻ ấy của Tô Tích Nhân khiến Đan Ty Tuấn sửng sốt, bật cười, cô gái nhỏ này, hắn ở trong suy nghĩ của nàng đáng sợ như thế sao? Lắc đầu, đưa tay ôm lấy Tô Tích Nhân:

“Chúng ta không phải là phải về kinh sao? Nàng không muốn gặp Nhan Nhược Thần cáo biệt sao?”

Vẻ mặt thay đổi nhanh chóng của Đan Ty Tuấn khiến Tô Tích Nhân sửng sốt, tuy nhiên lời của hắn cũng làm cho trên mặt nàng hiện lên nụ cười.

“Tuấn, chúng ta thật sự đi gặp Nhan đại ca?” Đôi mắt to sáng ngời chớp mắt nhìn Đan Ty Tuấn, rất vui mừng.

“Ừm.” Đan Ty Tuấn gật đầu, hắn vẫn có chút ăn vặt dấm chua của Nhan Nhược Thần, tuy nhiên — ánh mắt thay đổi, rơi vào trên người Tô Tích Nhân, Nhan Nhược Thần vĩnh viễn không có cơ hội tìm được Tích Nhân, bởi vì nàng là của mình. Có chút kiêu ngạo dương dương tự đắc, coi như đáng thương y một chút, tội cho người không chiếm được người mình yêu đi.

“Tuấn, huynh thật sự quá tốt.” Tô Tích Nhân không nhịn được hô lên, nụ cười tràn đầy đáy mắt.

...Ánh nắng mùa thu xuyên qua lá cây vốn đã ố vàng, rơi trên mặt đất, càng khiến những lớp lá rụng thêm phần rục rở.

Nam tử mỹ lệ cùng cô gái thanh tú ôm nhau, vẻ mặt nam tử sủng nịch nhìn cô gái, cô gái đang cười, cười mỹ lệ như ánh sáng ngày thu, sáng lạng cả đoàn người một bên.

Trần Dương Liễu, Nhan phủ

Chữ “hỷ” đỏ thắm dán đầy cửa, góc cửa sổ, cái bàn, cột giường...

Màu đỏ thật nhiều, thật đẹp khiến gian phòng vốn trong trẻo lạnh lùng nay trở nên náo nhiệt lên.

Phía trước cửa sổ, nam tử mặc một bộ trường sam màu xanh ngọc, eo thắt ngọc màu trắng, giắt ngọc bội phỉ thúy bích lục. Y đang tựa phía trước cửa sổ, khuôn mặt tuấn mỹ không lộ biểu cảm gì, chẳng qua là lẳng lặng nhìn những tốp người hầu bận rộn ngoài cửa sổ.

Ngày mai, y sẽ phải thành thân.

Trong đầu hiện lên dung nhan mỹ lệ của Dương Uyển Nhi, chưa từng nghĩ nàng sẽ trở thành vợ của mình. Là vận mệnh sao? Nhớ lại hôm đó gặp vị lão nhân thần thái nghiêm nghị, tiên phong đạo cốt kia, lão đã nói vòng ngọc có liên quan tới nhân duyên của mình. Vốn tưởng rằng ý chỉ là người ôn nhu thiện lương như Tô Tích Nhân, nhưng vận mệnh lại tự có an bài của vận mệnh, cho tới bây giờ, Tô Tích Nhân không thuộc về mình, kể cả ảo tưởng cũng chưa từng có.

Thở dài một hơi, không biết Tô Tích Nhân bây giờ thế nào? Đã an toàn tới Tô Châu hay chưa? Nhưng ngay sau đó lại cười khổ, có Đan Ty Tuấn ở bên cạnh, làm sao có thể dễ dàng bị thương?

Ánh mắt dằng dặc, tâm cũng đột nhiên nặng nề. Ngày mai sẽ thành thân, không biết lần sau gặp lại, tâm tình sẽ như thế nào?

Quên được sao? Hay là nỗi nhớ không nén được như cũ?

Thở dài, lại thở dài, Nhan Nhược Thần, người đang làm cái gì vậy? Ngày mai thành thân, sao người còn có thể nghĩ tới nữ nhân khác?

Trước mắt hiện lên dung nhan xinh đẹp của Dương Uyển Nhi, trong lòng chấn động mạnh mẽ. Y biết nàng thích mình, nhưng còn mình? Thành thân cùng nàng rốt cuộc là vì sao?...

Ở trong phòng tràn đầy không khí hỷ sự, tâm tư của một nam tử sắp làm chú rể lại hết sức xáo trộn. Ngày mai, rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì?

36. Chương 36: Chương 36

Bầu trời bao la xanh thẳm bay đầy cánh hoa, mây trắng như kẹo bông gòn, ánh mặt trời xuyên qua đám mây, rọi xuống, tia vàng óng ánh nhàn nhạt như thủy tinh trong suốt.

Nhan phủ.

Trên xà nhà treo đèn lồng đỏ thắm, cánh cửa sơn son đỏ mở rộng dán chữ hỷ thật to, cả tòa viện đổi mới hoàn toàn, tràn đầy không khí vui mừng.

Trước cửa lớn, đầy những cỗ kiệu hoa lệ, các tân khách nói tiếp nhau không dứt, từng rương lễ vật do bọn sai vặt mang vào trong phủ, tiên sinh lo sổ sách ghi chép lễ vật đã một muốn chết đến nơi.

Tổng quản Nhan phủ nở nụ cười trên mặt, đón các vị tân khách vào phủ.

Hôm nay, chính là ngày vui của con trai độc nhất của Nhan viên ngoại – Nhan Nhược Thần cùng với thiên kim bảo bối của Huyện lệnh Dương Đông Lan – Dương Uyển Nhi, người quen của Huyện lệnh từ nông dân cho đến quý tộc tất cả đều tham dự, bọn họ tỉ mỉ chuẩn bị lễ vật, tuyệt không buông tha cơ hội lấy lòng Huyện lệnh và Nhan viên ngoại.

Đan Ty Tuấn và Tô Tích Nhân đợi mọi người trong tiêu cục đem hành lý quay về khách sạn, sau đó bọn họ cùng Phỉ Thúy, Vu Phong bốn người đi thẳng tới quý phủ của Nhan Nhược Thần.

Đến trước Nhan phủ, lượng lớn khách quan cùng với chữ Hỷ màu đỏ trên tường khiến cho bọn họ rất giật mình, rốt cuộc là ai trong Nhan phủ thành thân vậy?

“Thiếu chủ, Nhan phủ có chuyện vui sao?” Vu Phong nhìn cảnh tượng náo nhiệt, khẽ cười hỏi.

“Không biết là ai thành thân vậy?” Phỉ Thúy tò mò nhìn quanh, tiếp lời nói.

“Là Nhan đại ca sao?” Về mặt Tô Tích Nhân có chút vui mừng, trước khi đi không phải là từng nghe Nhan đại ca nói đã có người yêu sao?

Đan Ty Tuấn nghe thấy Tô Tích Nhân nói, khẽ nhíu mày, Nhan Nhược Thần sao? Y sẽ thành hôn ư? Chẳng lẽ y đã quên được tình cảm đối với Tích Nhân rồi? Nghĩ tới đây, tầm mắt lại nhìn về nữ nhân yêu mến bên cạnh, thấy bộ dạng nàng rất vui mừng, không khỏi lại đồng tình với Nhan Nhược Thần, nếu như y thành thân cũng không hẳn không phải là chuyện tốt.

“Tuấn, chúng ta có nên đi vào gặp Nhan đại ca không?” Tô Tích Nhân hỏi, tình hình này có thích hợp không?

“Đúng đó, công tử?” Phỉ Thúy cùng Vu Phong đồng thời nghi ngờ hỏi.

“Đi.” Đan Ty Tuấn cười, “Nếu quả thật là Nhan huynh thành thân, chúng ta đâu thể không đi chúc mừng?”

“Nhưng mà?” Lời của Đan Ty Tuấn cũng đúng, nhưng... Tầm mắt quét qua bọn sai vặt đang khiêng hết rương nhỏ đến rương lớn, nhìn lại bốn người cả hai tay đều trống trơn, chẳng lẽ cứ như vậy mà đi vào sao?

Đan Ty Tuấn liếc mắt, cười cười, tiến về phía Vu Phong, giao ngọc bội bên hông cho hắn, rồi ghé vào tai hắn nói nhỏ mấy câu.

Vu Phong gật đầu, rồi đi vào bên trong Nhan phủ dưới ánh mắt nghi hoặc của Tô Tích Nhân và Phỉ Thúy.

“Vu đại ca, làm cái gì vậy?”

Tô Tích Nhân nhìn theo, nghi ngờ hỏi Đan Ty Tuấn. Phỉ Thúy cũng giương cặp mắt tò mò nhìn hắn, cái ngọc bội kia là vật gì?

“Lập tức sẽ biết thôi.” Đan Ty Tuấn không trả lời, chỉ cười cười thần bí, nhưng càng làm cho hai nữ tử tò mò, hai cặp mắt tò mò nhìn vào Nhan phủ.

Chỉ thấy Vu Phong đưa ngọc bội cho tổng quản Nhan phủ nhìn, sau đó không biết nói mấy câu gì, tổng quản Nhan phủ vội vã đi vào trong phủ.

Một lát sau, một đoàn người từ trong phủ đi ra.

Có Nhan lão gia và Nhan phu nhân, có Huyện lệnh lão gia cùng Huyện lệnh phu nhân, nhưng hơn hết là Nhan Nhược Thần một thân áo đỏ.

... Quả nhiên là y thành thân.

Nhan Nhược Thần nghe tổng quản nói phía ngoài có hai nam hai nữ tới tìm mình, vốn có chút nghi ngờ, nhưng vừa thấy lão trình ngọc bội lên liền hiểu rõ.

Ngọc bội kia chính là vật sở hữu của Đoan vương phủ, mà trong số những người y quen biết thì chỉ có Đan Ty Tuấn là có liên hệ với Đoan vương phủ.

Dương tri huyện vừa thấy vật của Đoan vương phủ, cũng vội vàng dẫn Nhan lão gia, Nhan phu nhân cùng phu nhân của mình và Nhan Nhược Thần ra ngoài phủ đón khách.

Xa xa nhìn thấy đoàn người Đan Ty Tuấn, bước chân của Nhan Nhược Thần có chút chần chờ. Y thành thân, cách đây không lâu, y suýt chút nữa còn tỏ tình với Tô Tích Nhân, suýt chút nữa vì Tô Tích Nhân mà trở mặt với Đan Ty Tuấn.

“Chúc mừng Nhan huynh.”

“Chúc mừng Nhan đại ca.”

“Chúc mừng Nhan công tử.”

...

Nhìn thấy Nhan Nhược Thần một thân áo đỏ, nhóm người Tô Tích Nhân đã sáng tỏ, mang theo ý cười đầy mặt, bọn họ tiến lên thật lòng nói lời chúc phúc.

“Cám ơn.” Nhan Nhược Thần nhẹ nhàng trả lời, trong lời nói cất giấu mâu thuẫn không dễ dàng phát giác. Ánh mắt thâm thúy nhẹ nhàng quét qua Tô Tích Nhân, tim vẫn đau, đó là tiếc nuối, cũng là bất đắc dĩ. Thành thân, cả đời không còn có thể để ý đến nàng được nữa...

“Vị công tử này?”

Vợ chồng Nhan thị, vợ chồng Tri huyện nhìn nhóm người Đan Ty Tuần khí chất bất phàm, có chút nghi ngờ, chẳng lẽ hẳn chính là Doan vương gia?

“Cha, mẹ, nhạc phụ, nhạc mẫu, vị này là Đan công tử, vị này là Tô cô nương, còn đây là Vu công tử và Phỉ Thúy cô nương, bọn họ đều là bằng hữu của ta.” Nhan Nhược Thần giới thiệu từng người một.

“Nhan lão gia, Nhan phu nhân, Dương lão gia, Dương phu nhân, chào các vị.”

Nhóm người Đan Ty Tuần mỉm cười, vẫn an tĩnh từng người bọn họ.

“Chào các vị công tử, tiểu thư.” Hai đôi vợ chồng cười nói với các văn bối.

“Công tử, xin hỏi ngọc bội của ngài là...?” Dương Đông Lan không hổ là Tri huyện, bây giờ vẫn còn băn khoăn chuyện ngọc bội.

“Đây là Doan vương gia ban thưởng cho ta.” Đan Ty Tuần đánh giá Dương Đông Lan, Huyện lệnh này mặc dù vóc người mập mạp, nhưng đôi mắt rất sáng, xem ra là một vị quan thanh liêm.

“Ngài cùng Vương gia quan hệ thế nào?” Dương Đông Lan hỏi.

“Công tử nhà ta cùng Doan vương gia, Nạp Lan thiếu gia, Thương thiếu gia là bạn tốt, được gọi là Tứ Ưu Công Tử trong kinh thành.” Lần này không đợi Đan Ty Tuần trả lời, Vu Phong đã đoạt trước.

“Thì ra Đan công tử chính là Thiếu chủ tiêu cục đệ nhất kinh thành?” Hai đôi vợ chồng giật mình không dứt, những người trong Tứ Ưu Công Tử đều không phải nhân vật bình thường, chẳng qua là không ngờ người trước mặt đúng là Thiếu chủ đại tiêu cục đệ nhất.

“Chính là văn bối.” Đan Ty Tuần mỉm cười gật đầu.

“Hóa ra đó là Thiếu chủ Dương Uy phiêu cục?”

Vốn là mấy người xung quanh hiếu kỳ, không biết là người có thân phận thế nào mà vợ chồng Nhan viên ngoại và Tri huyện đại nhân đều ra phủ chào đón, vừa nghe thấy đại tiêu cục đệ nhất kinh thành, tất cả mọi người đều vây quanh.

“Cha, mẹ, nhạc phụ, nhạc mẫu, Đan huynh, Tô cô nương, còn có các vị nữa, vào trong phủ đi.” Nhan Nhược Thần thấy mọi người đều vây bên ngoài phủ, không khỏi lên tiếng.

“Ừ, phải...” Nhan lão gia vội vàng lên tiếng. “Chúng ta cũng chậm trễ.”

Cho nên, một đoàn người nối đuôi nhau tiến vào trong phủ

37. Chương 37: Chương 37

Đám người đưa dâu, lời chúc phúc nối liền không dứt, tiếng bước chân, tiếng chạm ly rượu... tất cả đan vào một bức tranh mỹ lệ vui mừng.

[Chánh đường]

Dương Uyển Nhi thân mặc hỷ bào màu lửa đỏ lẳng lặng đứng ở đó, dáng vẻ thướt tha càng thêm linh lung. Dùng khăn che màu đỏ thắm thêu uyên ương song phi bằng tơ vàng che đi dung nhan xinh đẹp, nụ cười hạnh phúc đỏ bừng qua tấm khăn, bên tai nghe khách mời mang theo nụ cười chúc phúc, nụ cười càng đậm...

Nhớ lại tình cảnh lần đầu gặp gỡ bất ngờ đó, lúc ấy cũng không có quá nhiều cảm giác đặc biệt, chưa từng nghĩ vận mệnh hai người sẽ cùng sánh bước bên nhau thế này.

Yêu y từ lúc nào nhỉ? Hẳn là từ lần vô tình thấy y mượn rượu tiêu sầu!

Khi đó ánh mắt của y trống rỗng, lạnh nhạt, hoàn toàn khác biệt với nam tử tuần tú lần đầu gặp nhau. Thật tò mò, nam tử bắt phàm như vậy rốt cuộc là đã gặp chuyện gì mới khiến ý chí sa sút như thế?

Bỏ đi sự căng thẳng, nàng cứ như vậy ngồi xuống trước mặt y. Nhưng, khi đôi mắt tĩnh mịch xám như tro tàn kia xuất hiện ở trước mặt, tất cả những gì nàng dự tính cũng tan mất, duy nhất còn lại là ngơ ngác nhìn y ngẩn người...

Không nhớ nổi cuối cùng đã rời đi như thế nào? Chỉ biết là sau đó, trong lòng khi nghĩ tới hẳn sẽ có cảm giác thật kỳ quái, giống như một con thỏ nhỏ, bỏ nhào nhảy lên. Kinh hoàng xa lạ, rồi lại có ngượng ngùng mơ hồ không hiểu. Lúc căng thẳng, lúc nhớ nhung ngượng ngùng, càng ngày càng tăng.

Có lẽ là ông trời thấy tâm tình của nàng, có lẽ là vận mệnh an bài, sau khi gặp mặt tại tửu lâu, nàng cùng Nhan Nhược Thần thường xuyên vô tình gặp gỡ, mặc dù chẳng qua là sóng mắt lưu chuyển nhìn nhau mỉm cười như cũ, cũng không nói chuyện với nhau, nhưng đã đủ để nàng ném vị tương tư.

Bọn họ chân chính quen biết là bắt đầu từ một cô nương hát rong, lúc ấy cô nương xinh đẹp bị bọn lưu manh trong vùng đùa giỡn. Thấy bọn côn đồ vô sỉ, bộ dạng xấu xí, lại thấy cô nương nước mắt lưng tròng bị nhục nhã, nàng không nghĩ nhiều, đã ra tay cứu người. Nhưng ngay khi nàng ra tay, trong nháy mắt có người trước nàng một bước đánh bọn lưu manh ngã trên mặt đất, cứu cô nương hát rong.

Ngơ ngác nhìn bóng dáng quen thuộc kia, thì ra là Nhan Nhược Thần, không nghĩ tới y lại có thân thủ tốt như vậy, yêu nhiều hơn một phần, càng thêm khâm phục.

...

“Tiểu thư, lão gia và cô gia, sao bọn họ còn chưa vào?”

Kim Chỉ Nhi nhìn càng ngày càng nhiều khách tới, nụ cười đỏ bừng, bắt đầu gấp gáp, đây là tình huống gì? Lão gia, cô gia đi gặp khách, ném tiểu thư sang một bên, nhờ đâu trễ giờ lành thì phải làm sao bây giờ? Dậm chân nhẹ một cái, nhưng ngay sau đó thềm vắng mình dưới đáy lòng, đồ mờ nhạt, sao có thể trễ giờ lành được chứ?

Giọng nói hơi có vẻ lo lắng của Kim Chỉ Nhi cắt đứt dòng hồi tưởng của Dương Uyển Nhi, cũng làm cho nàng nhẹ nhàng chau đôi mi thanh tú. Bị khăn hỷ che kín, nàng không nhìn rõ lắm phía ngoài là ai tới, thậm chí ngay cả cha, mẹ, ông, bà cũng đi ra ngoài nghênh đón khách rồi sao? Hay hôn lễ gặp biến cố? Có chút sợ hãi mím môi, nhưng ngay sau đó cười mình suy nghĩ lung tung.

Kim Chỉ Nhi nắm hai tay, lo lắng nhìn ra cửa phủ, aiz nha, sao mà vẫn chưa trở lại? Giờ phút này, nét mặt của nàng thoát nhìn còn lo lắng hơn cả cô dâu.

Mặc dù không nhìn thấy vẻ mặt của Kim Chỉ Nhi, nhưng Dương Uyển Nhi vẫn có thể tưởng tượng nàng nhất định là vừa giận vừa tức, ha ha... Nghĩ tới đây, không khỏi cười không tiếng động. Trong lúc nhất thời, dung mạo diễm lệ thêm đẹp hơn, nhưng người ngoài không nhìn thấy.

Nhan Nhược Thần đi cuối cùng, ánh mắt thâm thúy nhìn Đan Ty Tuần cùng Tô Tích Nhân thân mật, nhìn dáng vẻ hạnh phúc của Tô Tích Nhân, đáy mắt hiện lên đau đớn cùng mâu thuẫn không dễ dàng phát giác.

Đúng vậy, ngày đại hỉ của y, đáy lòng y vẫn quyến luyến dung nhan thanh tú kia, chẳng qua là nàng không thuộc về mình. Đoàn người đi qua ngoại viện rộng rãi, dọc theo đường đi, khách mời chúc mừng không ngừng, Nhan, Dương, hai lão phụ đều mỉm cười gật đầu, còn trong nụ cười của Nhan Nhược Thần cất giấu vô lực cùng bi thương người khác không biết.

Tới đại sảnh, bóng dáng yếu điệu đỏ như lửa kia lảng lảng đứng ở đó, cũng như một ngọn lửa đỏ đoạt lấy hồn của mọi người.

Là ai đây? Cô nương sắp trở thành thê tử của Nhan Nhược Thần ư?

Đoàn Tô Tích Nhân tò mò, tò mò về thân phận của cô dâu.

Ta sẽ cùng nàng vượt qua cả đời, từ nay phải rời xa bóng dáng thanh tú kia, dù nàng cho tới bây giờ vẫn không biết mình yêu nàng. Bi ai nắm chặt quả đấm, đầu ngón tay thật sâu siết vào lòng bàn tay, cho đến khi đau đớn tràn ra từ lòng bàn tay.

Ánh mắt Nhan Nhược Thần cuối cùng thật sâu ngắm nhìn nụ cười của Tô Tích Nhân khi nghiêng mặt một cái, mang theo quyến luyến vô hạn, âm thầm đem mối nhân tình này vĩnh viễn giấu ở đáy lòng, đột nhiên đi tới phía Dương Uyển Nhi, người sắp thành người thân cả đời của mình.

Thân ảnh lửa đỏ lẳng lặng đứng ở đó như cũ. Nhớ lại tình cảnh thường ngày, Nhan Nhược Thần hơi chút áy náy. Y biết Dương Uyển Nhi là thật tâm thích mình, bởi vì ánh mắt nàng nhìn y giống như ánh mắt y nhìn Tô Tích Nhân. Tô Tích Nhân không yêu mình, mà mình lại đối đãi như vậy với người yêu mình, hơn nữa lại sắp thành thê tử mình. Cảm giác giống nhau, áy náy càng sâu, thương tiếc còn tăng, cuối cùng quả đấm nắm chặt kia buông xuống. Để mỗi tình không thể này chết đi, y sẽ toàn tâm toàn ý yêu cô nương sắp thành thê tử của mình...

“Tiểu thư, cô gia đã tới.” Kim Chỉ Nhi nhỏ giọng nói bên tai Dương Uyển Nhi, tâm tình lo lắng rất cục buông lỏng.

“Ừm.”

Giọng nói của Dương Uyển Nhi nhỏ đến mức không nghe được, nụ cười ngượng ngùng lan đến khóe miệng, ngón tay ngọc thon dài có chút hồi hộp xoắn lại với nhau.

Y tới rồi...

Ngừng lại, cảm giác Nhan Nhược Thần dừng lại trước mặt mình, nàng cảm giác mình hạnh phúc đến ngất đi rồi. Nhan, Dương hai lão phụ đã an vị ở ghế chủ, mỉm cười nhìn cặp đôi. Các khách mời cũng chính tề đứng ở hai bên chuẩn bị xem lễ, còn có vài tiểu hài tử được cha mẹ ôm, đang tò mò nhìn xung quanh.

Tô Tích Nhân bị Đan Ty Tuấn ôm ở một bên, nhìn giấy hỷ màu đỏ dán đầy phòng, nàng cảm thấy có chút ngạc nhiên. Trước đó không lâu, Nhan đại ca còn ấp a ấp úng nói y đã có người yêu, bây giờ tham gia hôn lễ của y, cảm giác tất cả chẳng qua chỉ là chuyện ngày hôm qua.

Cánh tay thon dài của Đan Ty Tuấn ôm Tô Tích Nhân, ánh mắt Nhan Nhược Thần nhìn nàng vừa rồi rõ ràng đang nói y không quên Tích Nhân. Nhưng, bây giờ y đã thành thân cùng cô gái khác. Thời khắc này, hẳn đối với Nhan Nhược Thần cảm giác rất kỳ quái, hẳn không thể phân loại được yêu hận, cho nên hẳn đồng tình với Nhan Nhược Thần. Nhưng đồng thời hẳn cũng thấy may mắn khi thấy Nhan Nhược Thần có thể thành thân. Không phải hẳn không tự tin với tình cảm với Tô Tích Nhân, mà là không hy vọng tăng thêm nhiều gợn sóng. Tích Nhân là một cô gái thiện lương, nếu Nhan Nhược Thần bày tỏ với nàng, nàng nhất định sẽ có điều băn khoăn, mà đó là tuyệt đối không cho phép...

“Giờ lành đã đến.” Người chủ trì hôn lễ cười tuyên bố.

Người người vào vị trí, kế tiếp chính là nhất bái thiên địa, nhị bái cao đường, phu thê giao bái...

Nhìn bọn họ hoàn thành lễ nghi, nhìn hai người bị một đám khách mời thích náo nhiệt đẩy vào động phòng, Tô Tích Nhân vẫn cười không ngớt, là vì sung sướng, càng là vì tương lai hạnh phúc của Nhan đại ca.

Sau khi tham gia hôn lễ Nhan Nhược Thần, đoàn người Tô Tích Nhân từ chối đôi phu thê Nhan thị giữ lại, tiếp tục về kinh.

38. Chương 38: Chương 38

Nhan Nhược Thần thành thân, tảng đá bất an mơ hồ trong lòng Đan Ty Tuấn rốt cục rơi xuống đất. Cáo biệt vợ chồng Nhan thị, đoàn người tiếp tục lộ trình trở về kinh.

Ánh sáng đỏ rực rực rỡ chiếu rọi bầu trời, thời gian như trôi đưa, bất tri bất giác đã đến lúc mặt trời lặn về Tây Sơn.

Đoàn xe ngựa di chuyển trên đường vắng, hai bên là rừng cây lá vàng cao lớn, gió thổi, lá bay, như những tiên nữ khoác áo vàng nhảy múa, cực kỳ mê người.

Song...

Ngẩng đầu nhìn bầu trời sáng mờ mờ, rồi lại trông về phía đầu con đường xa như vô tận. Đan Ty Tuấn biết nếu như không nhanh chóng lên đường, buổi tối sẽ phải dừng chân tá túc ở ven đường. Bọn họ là đại nam tử cũng không sao cả, dù sao đều quen lấy trời làm chăn, lấy đất làm chiếu, nhưng mà, quay đầu nhìn sang cổ kiệu màu xanh ngọc, chỉ sợ Tích Nhân và Phỉ Thúy bên trong kiệu, hai cô nương này tá túc ven đường sẽ bất tiện...

“Thiếu chủ, xem ra tối nay chúng ta phải nghỉ dọc đường rồi?” Vu Phong nhìn bầu trời rồi đánh giá, mặt trời cũng đã lặn về Tây Sơn, xem ra tối nay không kịp đi đến vùng phía trước rồi. Bọn họ thì không sao, chẳng qua là... Ánh mắt chuyển về hướng cổ kiệu, hắn và Đan Ty Tuấn cùng có một nỗi lo giống nhau, để cho hai vị cô nương yếu đuối kia nghỉ ven đường, sợ là không ổn?

Đan Ty Tuấn nhìn đoàn người và ngựa đã có chút mỏi mệt, nhẹ giọng trầm ngâm: “Ngựa của chúng ta đã có chút mệt mỏi, không bằng tìm chùa miếu nào đó tạm nghỉ ngơi đi.” Tá túc chùa miếu cũng an toàn hơn là nghỉ chân ven đường, như vậy đối với hai vị cô nương cũng tốt hơn.

“Thiếu chủ, thuộc hạ biết phía trước mấy dặm có một gian chùa.” Thanh niên khiêng cờ nghe thấy lời của Đan Ty Tuấn, vội vàng trả lời.

“Tốt.” Đan Ty Tuấn liếc mắt nhìn thuộc hạ, “Chúng ta tiếp tục lên đường, hy vọng trước khi trời tối có thể chạy tới ngôi chùa đó.”

“Tốt.” Vu Phong gật đầu, lớn tiếng hét về phía sau, “Các huynh đệ thêm chút sức, chúng ta sẽ đi về ngôi chùa phía trước tìm nơi ngủ trọ.”

“Vâng.” Các tiêu sư của Dương Uy tiêu cục trăm miệng một lời, bọn họ đã sớm vừa mệt vừa đói, mà ở chùa còn có thể ăn được giúp đỡ chút cơm, trên mặt cũng lộ ra nụ cười.

Tiếng Vu Phong hét và các tiêu sư trả lời, khiến cho hai vị cô nương trong kiệu chú ý.

“Tiểu thư, bọn họ nói buổi tối sẽ ở lại chùa sao?” Phỉ Thúy mở mắt thật to, ách, ở chùa? Nghĩ tới chùa miếu vắng lạnh sâu thẳm, nàng có chút sợ hãi.

“Ừ.” Tô Tích Nhân nhắc rèm cửa sổ kiệu, “Sắc trời không còn sớm, chúng ta không đến thị trấn kịp.”

“Nhưng mà, nhưng mà...” Phỉ Thúy nuốt nuốt nước miếng, “Tiểu thư, người không sợ sao?”

“Có cái gì mà sợ đâu?” Tô Tích Nhân chớp đôi mắt trong veo như nước, khó hiểu nhìn Phỉ Thúy.

“Chùa miếu đó nha!” Phỉ Thúy tưởng tượng đến ngôi chùa âm lãnh, khuya khoắt, đột nhiên truyền đến một tiếng vang... Ách, nàng liền run cầm cập.

“Chùa miếu có cái gì phải sợ.” Tô Tích Nhân trách cứ Phỉ Thúy, “Không nên nói lung tung, đó là khinh nhờn thần linh.”

“Nhưng mà, nhưng mà...” Phỉ Thúy ủy khuất bĩu môi, chùa miếu rất vắng lạnh nha, nhất là cái loại chùa trong núi sâu.

“Được rồi, Phỉ Thúy. Mà cũng nói, cẩn thận thần linh trách tội em đó nha.” Tô Tích Nhân từ từ nói, đối với thần linh, nàng cho tới bây giờ vẫn luôn kính trọng.

“Ách...” Nghe Tô Tích Nhân nói như thế, Phỉ Thúy quả thật biết điều ngoan ngoãn ngậm miệng, cẩn thận ngồi bên cạnh Tô Tích Nhân, chẳng qua là đôi mắt to có chút sợ hãi nhìn quanh không gian nhỏ hẹp trong cổ kiệu, xem ra, nàng quả thật rất sợ.

Trong kiệu ngoài kiệu khôi phục sự yên lặng, đoàn người tiếp tục đi về phía trước.

Tĩnh An tự.

Tĩnh An tự là một ngọn tháp cổ có lịch sử lâu năm, tọa lạc giữa núi rừng rậm rạp. Một con đường mòn đá xanh quanh co dẫn từ cửa chùa đến dưới chân núi, phía dưới con đường có một hồ nước xanh lục trong veo, chẳng qua là bởi vì mùa thu đã tới, trên mặt hồ trôi nổi không ít lá úa. Nhìn từ xa như một con thuyền bằng lá màu vàng dừng trên mặt nước, thật rất mỹ lệ.

Khi đoàn người Đan Ty Tuấn cố gắng đi tới chân núi Tĩnh An tự, sắc trời đã có chút âm đạm.

“Thiếu chủ, phía trên chính là Tĩnh An tự. Cũng là nơi nghỉ chân duy nhất của các thương lữ đi qua đây.” Thanh niên khiêng cờ chỉ lên điểm trắng trên núi giới thiệu, xem ra hẳn đối với nơi này tương đối quen thuộc.

“Còn xa như vậy sao?” Không đợi Đan Ty Tuấn trả lời, Vu Phong đã hô lên, “Chúng ta đều không thành vấn đề, nhưng mà đường núi này gấp ghe như vậy, Tô cô nương và Phỉ Thúy làm sao đi lên được?”

Đan Ty Tuấn cũng nhìn lên đường núi quanh co, lòng mây không nhịn được chau lên. Đường khó đi như thế, Tích Nhân các nàng ấy... Nhưng mà, nhìn tình hình trước không có phòng trọ, sau không có thôn làng, lên núi tựa hồ là cách duy nhất.

“Đi mời hai vị cô nương hạ kiệu đi.” Hơi bất đắc dĩ thở dài, đôi mắt thâm thúy vẫn nhìn đường núi gấp ghe.

“Vâng.” Vu Phong nhú mày rậm, nhận lệnh đi mời Tô Tích Nhân.

...

“Sao vậy?” Tô Tích Nhân đi tới trước Đan Ty Tuấn, Phỉ Thúy đi theo phía sau nàng. Hai người đều nghi hoặc nhìn Đan Ty Tuấn, sao lại dừng lại? Không phải nói là tá túc chùa miếu sao? Có chùa miếu nào đâu?

“Tích Nhân, tối nay, chúng ta phải tới chùa tìm nơi ngủ trọ.” Đan Ty Tuấn xoay người, nói với Tô Tích Nhân.

“Vâng.” Tô Tích Nhân gật đầu, “Nhưng mà chùa ở đâu?” Đôi mắt to nghi hoặc nhìn quanh, ngoại trừ bãi cỏ khô héo chỉ có rừng cây, chùa miếu ở đâu?

“Ở phía trên...” Ngón tay thon dài của Đan Ty Tuấn hướng lên trên rừng cây, chỉ vào điểm trắng phía trên.

“A?”

Tô Tích Nhân cùng Phỉ Thúy giật mình, “Xa như vậy sao? Hơn nữa đường núi gấp ghe, làm sao đi lên được?”

“Đúng vậy, không bằng chúng ta ở chỗ này tá túc một đêm cũng được.” Tá túc ven đường đối với một Tô Tích Nhân tiểu thư thư hương, vô cùng lễ nghi mà nói thì là một chuyện khó khăn, nhưng muốn lên chùa xem ra cũng không dễ dàng, nàng không muốn bởi vì các nàng mà phiền đến các tiêu sư.

“Không được.” Đan Ty Tuấn lắc đầu phản đối, “Ngày đã về chiều, đêm càng lạnh, tá túc nơi này, sẽ ngã bệnh. Mà thân thể nàng và Phỉ Thúy vốn là mảnh mai.”

“Nhưng mà sắc trời dần tối, ta cùng với Phỉ Thúy đi đường núi này sợ rằng sẽ liên lụy mọi người.” Tô Tích Nhân có chút bận tâm nhìn tiêu sư bốn phía, trên mặt bọn họ đều rõ ràng mỗi một.

“Tô tiểu thư không cần phải lo lắng cho chúng ta, chút đường núi này đối với chúng ta mà nói coi như không là cái gì.” Nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Tô Tích Nhân, một tiêu sư sáng lạng cười nói.

“Đúng vậy...”

“Đúng vậy...”

Những tiêu sư khác cũng rối rít phụ họa, oa, Thiếu chủ thật là có phúc, Thiếu phu nhân tương lai thiện lương như thế.

“Cứ quyết định như vậy đi.” Đan Ty Tuấn vung tay lên, “Dắt ngựa đến chỗ sâu trong rừng nhiều cây cỏ, rồi cũng giấu cỗ kiệu đến một chỗ bí mật khác.”

Nói xong, liền kéo Tô Tích Nhân đi về phía trước, Vu Phong kéo Phỉ Thúy đi sau, các tiêu sư theo lệnh làm việc, sau khi an bài thỏa đáng, cũng đi về phía ngôi chùa trên núi.

39. Chương 39: Chương 39

Những chiếc lá bay lả tả theo gió nhẹ nhàng rớt xuống, rắc trên con đường núi, khiến nó vốn đã không rộng, nay càng lộ ra vẻ hiểm trở, khó thấy rõ đường đi. Mượn ánh sáng yếu ớt, đập trên lá rụng phát ra tiếng lạo xạo. Quanh mình, trừ tiếng bước chân, còn lại là tiếng mọi người hít thở...

Đan Ty Tuấn cẩn thận kéo Tô Tích Nhân, ánh mắt thâm thúy ở trong ánh sáng yếu ớt tìm kiếm con đường hẹp để đi. Dù có hiểm trở hơn nữa, hắn cũng đã gặp phải. Đối với con đường nhỏ này, hắn hoàn toàn không để ở trong lòng. Nhưng như người khác nói, một khi đã có người mà mình quan tâm, nghĩa là sẽ có nhược điểm, Tô Tích Nhân bây giờ chính là nhược điểm của hắn, hắn không sợ mình gặp phiền toái, gặp hiểm cảnh, nhưng Tích Nhân thì không thể, hắn không thể để nàng chịu một chút thiệt thòi gì, càng không thể để nàng bị thương, cho dù một cái móng chân cũng không được...

Tô Tích Nhân bị Đan Ty Tuấn ôm thật chặt, trong lòng nhảy lên. Chưa từng đi qua con đường nào hiểm trở như thế, nàng có chút sợ, ánh mắt không dám nhìn lung tung, cứ như vậy nhìn thẳng vạt áo màu trắng của Đan Ty Tuấn, cũng cẩn thận cũng đi chậm theo hắn.

Thật không biết vì sao chùa miếu lại thích xây ở nơi núi rừng như vậy? Không phải nên gần dân chúng sao? Xây ở một nơi hiểm trở này, thì gần dân kiểu gì? Dân chúng mười lăm hàng tháng đều lên núi bái phật, không phải cũng khổ cực leo núi như vậy chứ? Nếu người già thì phải làm sao bây giờ? Còn có những lữ khách như bọn họ, mệt mỏi bỏ vài canh giờ leo núi mới có thể đến chùa nghỉ ngơi?

...

Đây không phải là quá đáng sao?

Đôi mi thanh tú khẽ chau lên, cảm giác sợ hãi giờ phút này bị nghi ngờ đầy bụng và nỗi lo cho dân chúng thay thế. Tâm tư có chút lơ đãng, chân cũng quên mất đang đi trên con đường hiểm trở. Một bước không cẩn thận, chân liền đạp phải khoảng không...

“Tiểu thư...” Phỉ Thúy bị Vu Phong che chở, nhưng đi lại trên con đường như thế, tầm mắt của nàng vẫn khóa chặt trên người chủ tử của nàng, chỉ sợ tiểu thư thất thần theo thói quen. Phải biết rằng nếu thất thần dưới loại tình huống này, rất dễ ngã xuống dưới chân núi. Nhìn tiểu thư cẩn thận, nàng thở phào nhẹ nhõm, may mà tiểu thư còn biết đường núi hiểm trở. Nhưng ngay khi nàng mới vừa thở phào, lại thấy tiểu thư chẳng biết tại sao lại như đã đi vào cõi thần tiên, chân bước vô định, khiến nàng sợ đến mức kêu ra tiếng.

Phỉ Thúy hô như vậy, Vu Phong cùng những tiêu sư khác nhanh chóng dõi mắt theo, chỉ thấy Tô Tích Nhân chân đạp vào khoảng không, ngã ra phía ngoài sườn núi, còn chưa kịp phản ứng, đã thấy cánh tay Đan Ty Tuấn chụp tới, vững vàng kéo Tô Tích Nhân lại.

“Tốt quá, Đan công tử kéo được tiểu thư rồi.”

Phỉ Thúy lẩm bẩm nói, hai tay không tự chủ nắm chặt Vu Phong, khiến ống tay áo của hắn có nếp nhăn.

Vu Phong một tay lau mồ hôi bất tri bất giác rỉ ra bên trán, một bên thả lỏng trong lòng, quay đầu thấy gương mặt Phỉ Thúy sắp đầy nước mắt. Vốn là người thô kệch, vậy mà một lần nữa hắn lại bị cảm tình giữa Phỉ Thúy và Tô Tích Nhân làm cho rung động, một bàn tay thô ráp khác cố gắng ôn nhu vỗ phía sau lưng của nàng, an ủi không tiếng động.

Tô Tích Nhân ngơ ngác nhìn Đan Ty Tuấn, tim dường như đã quên đập. Mới vừa rồi, mới vừa rồi nàng thiếu chút nữa ngã xuống núi? Ánh mắt sợ hãi nhìn về phía sau...

Tối như mực không thấy đáy, chỉ có một cái cọc gỗ xóc xếch trong màn đen như yêu ma quỷ quái vươn móng nhọn. Nếu ngã xuống đấy, hậu quả sẽ đáng sợ như thế nào... Có lẽ từ đây sẽ phải cách xa Đan Ty Tuấn cùng mọi người!

Sợ hãi từ thời khắc đó mới bắt đầu, vai không nhịn được khẽ run rẩy.

“Tuấn, Tuấn...”

Dựa vào Đan Ty Tuấn, giọng nói mang theo mấy phần nức nở.

Đan Ty Tuấn ôm chặt lấy Tô Tích Nhân, dùng sức lực to lớn như muốn siết nàng vào người mình. Miệng hắn mở ra, nhưng không phát ra được tiếng nào. Trong nháy mắt vừa rồi hắn cho là mình sẽ mất nàng. Sự hãi hãi mãnh liệt, lần đầu tiên trong đời được nếm. Chỉ khi ôm chặt nàng như vậy, cho đến khi nghe được giọng khóc nức nở của Tô Tích Nhân, hắn mới lấy lại tinh thần.

Nhẹ nhàng buông ra, Tô Tích Nhân lại đột nhiên nắm chặt tay hắn, hơi đau từ lòng bàn tay phát ra, móng tay nhỏ nhẻ siết lại ở lòng bàn tay hắn một dấu móng tay.

“Tích Nhân, đừng sợ, có ta ở đây, bên cạnh nàng.” An ủi nhẹ vô cùng, Tô Tích Nhân mới buông lỏng tay, nhưng vẫn nắm lấy hắn.

Ánh mắt thâm thúy của Đan Ty Tuấn hiện lên tia đau lòng, nhẹ nhàng đưa ra một bàn tay khác, vô cùng dịu dàng vỗ về nàng. Đến khi thấy ánh mắt lo lắng của Phỉ Thúy cùng thuộc hạ, nhẹ nhàng gật đầu với bọn họ, ý bảo không cần lo lắng.

Nhận được ánh mắt Đan Ty Tuấn, các tiêu sư cũng gật đầu, chỉ cần bọn họ không có chuyện gì là tốt rồi.

“Mới vừa ta cho là ta sẽ té xuống...”

Tô Tích Nhân sợ hãi lảo đảo, đầu tựa sát vào Đan Ty Tuấn, cảm giác sợ hãi trong nháy mắt ấy, nàng nghĩ cả đời này cũng khó mà quên.

“Không đâu, có ta ở đây, ta sẽ không để cho nàng xảy ra chuyện gì.” Đan Ty Tuấn thâm tình nhìn nàng, mặc dù vừa sợ hãi trong một khoảnh khắc, khó quên từ lúc sinh ra đến nay, nhưng hắn bảo đảm cảm giác như vậy sẽ chỉ có một lần, hắn sẽ không bao giờ khiến nàng xảy ra chuyện như vậy nữa... Nhưng nếu xảy ra một lần nữa, hắn nghĩ trái tim hắn không chịu được...

“Ừm.” Nghe được sự bảo đảm mạnh mẽ của Đan Ty Tuấn, cảm giác hoảng sợ của Tô Tích Nhân lui dần, còn lại chỉ là ngọt ngào nồng đậm, nàng biết dù có như vậy một lần nữa, chỉ cần có hắn bên cạnh, mình sẽ không còn sợ hãi.

Thấy Tô Tích Nhân không có chuyện gì, thấy Đan Ty Tuấn cùng nàng tình ý liên tục, Phỉ Thúy, Vu Phong cùng các tiêu sư cũng vui thay bọn họ, nhưng...

Nhìn bầu trời tối càng âm đạm hơn vừa rồi, ách, bọn họ mau lên tới chùa rồi nói sau, nếu không như vậy một lần nữa, thì thật quá sức chịu đựng của bọn họ.

“Khụ khụ...”

Vu Phong đột nhiên ho khan, làm cho mọi người ghé mắt sang. “Thiếu chủ, chúng ta lên chùa trước đã!” Hắn không được tự nhiên gãi gãi đầu, “Trời đã tối rồi!”

Lời của Vu Phong khiến Tô Tích Nhân cùng Đan Ty Tuấn sửng sốt, tiện đà cũng lúng túng đỏ mặt. A, bọn họ quên mất. Nhìn sắc trời âm đạm, không thể trì hoãn thời gian nữa, nếu không một lát đường núi càng khó đi hơn.

Đan Ty Tuấn nhìn đường núi xa xa phía trước, theo tốc độ của Tích Nhân thì còn phải đi thêm một lát. Hơi trầm tư, hắn đột nhiên bế Tô Tích Nhân lên...

“A!”

Đột nhiên bị bế bổng lên, Tô Tích Nhân sợ hết hồn, không tự chủ kêu lên, tay lần nữa bám chặt lấy Đan Ty Tuấn.

Phỉ Thúy, Vu Phong cùng các tiêu sư sớm đã quen với chuyện Đan Ty Tuấn thân mật với Tô Tích Nhân, bọn họ chỉ che môi cười không ra tiếng.

Tô Tích Nhân ngượng ngùng nhìn bọn họ, quay đầu lại hờn dỗi dấm nhẹ Đan Ty Tuấn,

“Thả ta xuống đi, mọi người đang nhìn đó.”

Đan Ty Tuấn cười khẽ, quay đầu lại trừng mắt liếc mọi người đang cười trộm, ôm Tô Tích Nhân, thi triển khinh công đi trước một bước.

Vu Phong ngừng cười, kéo Phỉ Thúy theo sau, những tiêu sư khác cũng lần lượt mà lên.

Đến đỉnh núi, đã thấy tòa miếu.

Ngôi chùa theo dòng thời gian, đã có chút cũ rách. Nhưng các tăng lữ chuyên cần quét dọn, cũng vệ sinh sạch sẽ. Quanh mình cảnh trí thanh u, khiến đám người Đan Ty Tuần đã có chút mệt mỏi cũng cảm thấy dễ chịu không ít.

Các tăng nhân chuẩn bị cơm chay cho bọn họ, trà cơm no nê, bọn họ rốt cục có thể ngủ một giấc an ổn, lên núi mệt nhọc quả cũng đáng.

40. Chương 40: Chương 40

Kinh thành, Dương Uy tiêu cục.

Bên ngoài tiêu cục ngoài, lá cờ màu vàng phiêu đảng theo gió thu, lạo xạo...

Trong tiêu cục, cũng không hề có chút lạnh lẽo bởi vì mùa thu đã tới.

Trên giáo trường, các tiêu sư vẫn đao, thương, côn, kiếm tỷ thí lẫn nhau như trước, nhất thời đao quang kiếm ảnh, lan canh leng keng...

Bên cạnh giáo trường, Đan Bá Uyên ngồi trên ghế dựa, trước mặt bày một cái bàn gỗ, trên bàn đặt một tách trà Long Tỉnh, bên cạnh tách trà là một bàn cờ. Đan lão gia một lát vừa phẩm trà vừa xem các tiêu sư tỷ thí võ nghệ, một lát quay lại với các quân cờ, nhân nhả như đang du ngoạn.

“Lão gia, thiếu gia cũng sắp về rồi phải không?” Tiểu Lâm Tử vẻ mặt lạnh lùng đứng bên cạnh Đan Bá Uyên, ánh mắt thâm thúy nhìn các tiêu sư trên giáo trường, có vẻ như lơ đãng hỏi.

Đan Bá Uyên dừng quân cờ trên tay, kinh ngạc tràn đầy khuôn mặt đã có những nếp nhăn của lão. Nghi ngờ quá, tiểu tử bằng lãnh này hôm nay uống lộn thuốc hả, bình thường không phải đều là một bộ dạng khinh thường Tuấn nhi sao? Hôm nay sao lại quan tâm đến khi nào hắn về? Không nhận được yên lặng nhìn hắn, như thể muốn nhìn thấu hắn.

Cảm giác được Đan Bá Uyên nhìn mình chăm chú, đáy mắt Tiểu Lâm Tử hiện lên một tia lúng túng, nhưng vẫn quật cường nói, “Không phải là ta hỏi, hôm nay trong thành ta gặp Nạp Lan công tử, Thương công tử à Doan vương gia, bọn họ muốn hỏi.”

“Hmm, phải không?” Đan Bá Uyên cất cao âm lượng, ha ha, tiểu hài tử này, hóa ra hắn cũng biết đồ tại. Nhớ Tuấn nhi thì cứ nói thẳng đi, dù nói thế nào, bọn họ cũng sống chung với nhau trong thời gian không ngắn, đã có tình cảm từ lâu rồi mà, cứ nhẩn nhé làm cái gì? Lắc đầu, aiz, tiểu hài tử vẫn còn hoạt bát khả ái, không giống như Tuấn nhi của lão tính tình nóng nảy, bất quá nói thật, lão thật đúng là rất nhớ những ngày đầu vô mồm với Tuấn nhi.

“Lão gia không tin sao?” Dù nói thế nào thì Tiểu Lâm Tử vẫn còn là một thiếu niên, giọng nói của Đan Bá Uyên thành công khơi dậy tâm tình của hắn. Hắn nhìn chằm chằm Đan Bá Uyên đang cười như hồ ly.

“Tin, sao lại không tin chứ.” Đan Bá Uyên cười cười, chắc, chắc, dù nói thế nào lão cũng là lão gia mà, tiểu tử này thật là... Bất quá... Nhìn thấy đôi mắt của Tiểu Lâm Tử có chút ngượng ngùng lại quật cường, lão không nhận được lại cười một tiếng, nhưng mà như vậy thì cuộc sống của lão mới sẽ thú vị chứ.

“Ha ha ha...”

Nhìn bộ dạng Đan Bá Uyên bất đắc dĩ, cười ha ha. Cười đến mức Tiểu Lâm Tử lúng túng không dứt, nhưng tính tình lạnh lùng trời sinh làm cho hắn cũng chỉ có thể đứng cứng ngắc.

Các tiêu sư đang đấu võ nghệ cũng chỉ nhìn bọn họ một lát, rồi lại tiếp tục khoa tay múa chân. Tình cảnh như thế, bọn họ đã sớm thấy quen mắt nhưng không thể trách được, lão gia của bọn họ, quả thực là một lão ngoan đồng.

“Lão gia còn chưa nói thiếu gia khi nào mới trở về kinh?” Tiểu Lâm Tử nắm chặt bàn tay, quật cường nhìn Đan Bá Uyên đang giễu cợt hắn.

“Ha ha ha...”

Đan Bá Uyên vẫn cười, tựa hồ muốn bóc vẻ mặt khô khan của Tiểu Lâm Tử xuống.

Tiếng cười kích động quanh quẩn trong giáo trường một lúc lâu không tan, quả nhiên như Đan Bá Uyên nói, vẻ mặt Tiểu Lâm Tử từ từ, từ từ trở nên đỏ lên, đến cuối cùng đỏ như rặng mây chiều. Hắn mới tức giận nói:

“Không nói thì thôi!” Nói xong, vung tay áo muốn rời đi.

“Tiểu Lâm Tử không chán ghét Tuấn nhi nữa sao?” Đan Bá Uyên lại cười nói kéo bước chân Tiểu Lâm Tử lại.

Tiểu Lâm Tử chậm rãi quay đầu, có chút không được tự nhiên nói, “Tiểu Lâm Tử cũng chưa từng ghét Thiếu chủ, chẳng qua là, chẳng qua là...”

“Chẳng qua là không ưa Tuấn nhi suốt ngày dạo chơi hoa liễu!” Đan Bá Uyên đáp thay Tiểu Lâm tử.

“...”

Tiểu Lâm tử ngẩn người, sau đó không chút do dự gật đầu, “Đúng là vậy, Thiếu chủ vốn là phong lưu.” Hừ, mà hắn không thích nhất chính là bộ dạng phong lưu khinh bạc của Thiếu chủ.

“Người không phong lưu uống phí tuổi thiếu niên mà!”

Các tiêu sư đang tỷ thí, cũng không quên đáp trả.

“Đó là lạm tình...” Tiểu Lâm Tử trừng mắt đáp lời tiêu sư, cái gì chứ, nói cứ như là nam nhân nào cũng giống như vậy.

“Tiểu Lâm Tử, ngươi còn nhỏ, chờ khi ngươi trưởng thành, ngươi liền hiểu ra niềm vui thú trong đó.” Một tiêu sư khác đỡ mũi đao của đối thủ, cười cười ám muội với Tiểu Lâm Tử.

“Ta không thể như vậy.” Tiểu Lâm Tử hiểu được ý nghĩa lời nói đó, gương mặt lạnh lùng đỏ hồng.

“Ha ha...” Đan Bá Uyên nhìn các tiêu sư trêu đùa Tiểu Lâm Tử, lại nhẹ cười cười.

Nhìn thấy Đan lão gia cười khê, hai tiêu sư đang tỷ thí với nhau đột nhiên dừng động tác trong tay, nhìn nhau lộ ra một nụ cười thâm ý.

“Bất quá, thiếu chủ đúng là có chút phong lưu.” Một gã tiêu sư chống hông, giả bộ bộ dạng rất nghiêm túc.

“Ừ, ừ.” Một tiêu sư khác phụ họa, “Đúng vậy, đúng vậy.”

Tiểu Lâm Tử nhướn lông mày, xem đi, người khác cũng nói như vậy.

“Ách...” Đan Bá Uyên bối rối cười cười, “Tuấn nhi cũng không phải là quá phong lưu, hắn vẫn đang lựa chọn.”

“Đúng vậy, có chọn!” Tiểu Lâm Tử vẻ mặt khinh thường.

“Thiếu chủ chọn chính là nữ tử thanh lâu xinh đẹp, quyến rũ.” Tiêu sư lại mở miệng.

“Giống như Yên Hà cô nương ở Yên Chi lâu.” Một tiêu sư khác tiếp lời.

“Còn có Liễu Như cô nương của Thúy Ngọc lâu.”

“Chiêu Phi cô nương ở Hồng Tụ lâu.”

“Phi Ngọc cô nương ở Nhã Lai lâu mới mở.”

“...”

Không biết bao lâu, những tiêu sư khác cũng dừng động tác, mỗi người nói tiếp một câu.

Mỗi lần nghe một cái tên, mồ hôi trên trán Đan Bá Uyên lại rỉ ra nhiều thêm một chút. Lau mồ hôi, Tuấn nhi đứa nhỏ này giống ai vậy, cha nó là ta đây đâu có si tình, nó sao cứ phong lưu như vậy?

Tiểu Lâm Tử nhìn Đan Bá Uyên bộ dạng lúng túng, gương mặt lạnh lùng cũng nhin không được nữa lộ ra nụ cười. Hắc hắc, lần đầu tiên nhìn thấy lão gia có bộ dạng này, thật đúng là lạ kỳ.

“Ách...”

Đan Bá Uyên lúng túng cúi đầu hơi thấp, một hồi lâu sau lại cảm thấy không đúng, ơ, làm sao lão phải như vậy? Lão mới là lão gia mà?

Đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt bắt gặp các tiêu sư hé miệng cười trộm, đột nhiên hiểu ra bọn họ đang trêu cợt mình.

“Hừ...”

Lão đột nhiên hung hăng trừng mắt nhìn các tiêu sư, cứ nhìn chằm chằm đến khi các tiêu sư cúi đầu, lão mới hài lòng cười một tiếng.

“Các người đang trêu cợt bốn lão gia?”

“Ách...”

Các tiêu sư cúi đầu, tuy nói lão gia trước giờ là người hài hòa, nhưng bọn họ cuối cùng cũng vẫn là thuộc hạ.

“Hmm...” Đan Bá Uyên đột nhiên nghiêm mặt, gương cao giọng.

“Chúng ta, chúng ta tiếp tục tỷ thí đi...”

Các tiêu sư cười ha ha, lại nhớ tới trận tỷ thí tài nghệ.

Đan Bá Uyên cười hài lòng, quay đầu lại nhìn về mặt lạnh lùng của Tiểu Lâm Tử. Nhưng lão chỉ cười cười, dù sao lão cũng đã thấy được vẻ mặt không lạnh lùng của Tiểu Lâm Tử...

Trên núi.

Sáng sớm, luồng sáng mặt trời đầu tiên xuyên mây rơi xuống ngôi chùa.

Boong boong boong...

Tiếng chuông vang lên, phá vỡ sự yên tĩnh.

Đoàn người Tô Tích Nhân vươn vai, các tăng lữ nghe tiếng chuông thức dậy, cùng nhau dùng qua bữa sáng, rồi bái biệt các tăng nhân từ bi, đoàn người xuống núi trở về kinh.

41. Chương 41: Chương 41

[Tô phủ]

Tô lão gia ngồi trong khuê phòng của nữ nhi Tích Nhân, mắt nhìn gương đồng trên bàn trang điểm của nữ nhi, lược gỗ, hộp phấn... nỗi nhớ càng sâu. Nước mắt, cũng bất tri bất giác đọng ở trong mắt.

Lách tách...

Từng giọt từng giọt nước mắt nhỏ trên bàn trang điểm màu trà, trong gương đồng hiện ra một khuôn mặt già nua đã trải qua bao tung hoành, nhưng không xấu xí, ngược lại, nó thoát nhìn rất dịu dàng.

“Lão gia...”

Tân quân gia của Tô phủ, bước những bước chân tròn mập mập đến.

Tô lão gia vội vàng gạt đi nước mắt, nhưng vẫn đưa lưng về phía ngoài, khàn giọng hỏi:

“Quân gia, có chuyện gì sao?”

Nghe giọng nói lão gia rõ ràng cho thấy ông đã khóc, hấn không giấu nổi thở dài. Kể từ khi tiểu thư đi Tô Châu, lão gia thường xuyên như thế. Tuy nhiên, nhớ tới vừa nhận được tin tức, hấn lại cao hứng trở lại:

“Lão gia, Đan phủ vừa gửi thư tới, nói tiểu thư đang trở về.”

“Cái gì?” Tô lão gia sững sốt, đột nhiên quay đầu lại, “Người nói Tích Nhân đang trở về sao?” Tô lão gia vui mừng nhìn Tân quản gia, có chút không dám tin tưởng.

“Không sai, lão gia. Tiểu thư đã trở về.” Tân quản gia gật đầu, lão gia quả nhiên đã khóc.

Tuy nhiên, may mà tiểu thư đã trở về.

“Tích Nhân đã trở về.” Tô lão gia tin tưởng tin tức này, đứng lên, nhưng bởi vì ông đã ngồi đây một thời gian ngắn, thần kinh có chút chết lặng, thiếu chút nữa lão đảo ngã nhào xuống đất.

“Lão gia cẩn thận.” Tân quản gia vội vàng dùng thân thể mập mạp đỡ Tô lão gia, tránh cho ông ngã trên mặt đất. “Không có chuyện gì.” Tô lão gia cười cười, “Đi thôi, quản gia. Chúng ta mau đi chuẩn bị đón Tích Nhân.”

“Vâng, tiểu nhân biết.” Tân quản gia cũng cười, lại nhớ tới gương mặt lão gia.

“Ha ha...”

Hai lão nhân đã gần năm mươi dìu nhau, cười đi ra cửa trước.

Bên kia.

Từ khi tìm được nơi ngủ trọ ở chùa, đoàn người Đan Ty Tuấn một đường thuận lợi, nhanh chóng trở về kinh thành.

“Thiếu chủ, ngài về rồi!” Tổng quản Đan phủ sớm nhận được tin tức đã suất lĩnh một đám tùy tùng đợi đã lâu.

“Ừ.” Đan Ty Tuấn vẽn vẹo nhưn lông mày, thoáng nhảy xuống khỏi tuần mã, đi tới trước cỗ kiệu màu xanh ngọc, dịu một cánh tay ngọc bước ra.

“Ách...”

Tất cả mọi người ngạc nhiên đánh giá động tác dịu dàng của Đan Ty Tuấn, Thiếu chủ luôn luôn làm theo ý mình lại có lúc dịu dàng như thế. Thật khó mà tin! Bọn họ chỉ từng thấy một Đan Ty Tuấn quá mức phong lưu khinh bạc. Tô mò quăng ánh mắt tới chủ nhân của cánh tay ngọc, rồi lại cả kinh...

Trời ạ, người khiến Thiếu chủ trở nên ôn nhu như thế lại là Tô cô nương? Tiêu vật của Tiêu cục?

Tiêu cục không phải có quy định không thể đụng vào tiêu vật sao? Chẳng lẽ Thiếu chủ phạm quy?

...

Mọi người khó hiểu nhìn nhau, quá nhiều vấn đề lóe lên trong đầu bọn họ.

Tô Tích Nhân bị nhiều ánh mắt bối rối nhìn tới, không khỏi cúi đầu.

“Còn đứng đó làm gì? Còn không mau lấy hành lý đi?” Cảm giác được Tô Tích Nhân lúng túng, Đan Ty Tuấn nhưn lông mày, lạnh lùng nói với đám người đến nghênh đón.

“Ách, dạ, dạ...” Tổng quản Đan phủ thấy sắc mặt Thiếu chủ, lập tức phân phó người hầu bắt đầu công việc của mình.

“Chúng ta vào thôi!” Đan Ty Tuấn dịu dàng cười với Tô Tích Nhân, kéo nàng vào phủ.

“Ta còn phải trở về nhà ta!” Tô Tích Nhân có chút chần chừ nói, bây giờ vào Đan phủ, cảm thấy không ổn.

“Đây không phải là nhà nàng sao?” Đan Ty Tuấn nháy mắt mấy cái với Tô Tích Nhân, “Ta sẽ nhanh chóng cầu hôn với Tô lão gia.”

“Huynh?” Câu nói của Đan Ty Tuấn khiến Tô Tích Nhân quên đáp lại, hắn nói sẽ bàn chuyện cầu hôn với phụ thân? Có chút kích động, có chút ngượng ngùng, ngây ngốc chốc lát, khuôn mặt từ từ đỏ ửng, vốn là dung nhan thanh tú nay lại trở nên động lòng người.

“Cầu hôn ai vậy?” Đan Bá Uyên đợi lâu không thấy người vào phủ, liền từ trong phủ đi ra, vừa lúc nghe được Đan Ty Tuấn nói sẽ cầu hôn với Tô lão gia. Tuy nhiên, ông cố ý nói có vẻ nghi ngờ.

Đan Bá Uyên đột nhiên xuất hiện khiến khuôn mặt vốn đỏ của Tô Tích Nhân thêm đỏ bừng, nàng ngượng ngùng bỏ cánh tay Đan Ty ra, khẽ khom người với Đan Bá Uyên:

“Đan lão gia vạn phúc.”

“Tốt.” Đan Bá Uyên mỉm cười, tiện đà cố ý hỏi, “Tô cô nương, dọc đường Tuấn nhi có bắt nạt cô nương không?”

“... Không, không có...” Tô Tích Nhân không được tự nhiên đáp, cúi đầu.

“Lão đầu chết tiệt, cha làm gì thế?” Nhìn thấy dáng vẻ không được tự nhiên của Tô Tích Nhân, Đan Ty Tuấn không khỏi nhìn chằm chằm lão cha hồ ly đang cười cợt. Xú lão đầu lại bày trò.

“Hả???”

Tô Tích Nhân giật mình ngẩng đầu, hấn gọi cha mình như vậy ư?

“Tô tiểu thư đừng giật mình, lão gia cùng thiếu gia luôn luôn như thế.” Vu Phong ở bên cạnh hảo tâm giải thích với Tô Tích Nhân. Tô Tích Nhân nghi ngờ nhìn Đan Ty Tuấn, lại nhìn Đan lão gia bị chửi, cũng thấy ông

đang mỉm cười. Xem ra quả thật như lời Vu Phong nói.

Nhưng vào lúc này, kiệu của Tô phủ cũng đến.

“Tích nhi.” Tô lão gia từ trong kiệu đi ra, một cái đã nhìn thấy nữ nhi ngày nhớ đêm mong.

“Cha...”

Tô Tích Nhân thấy phụ thân tới, yên tâm, vui vẻ nghênh đón, “Cha, sao cha đã tới rồi?”

“Tiểu thư, lão gia nghe nói tiểu thư về kinh đến Đan phủ, lập tức chạy tới.” Tân quân gia ở một bên, cười giải thích.

“Cha.” Tô Tích Nhân ôm Tô lão gia, “Nữ nhi nhớ cha quá.” Vừa nói, nước mắt lại rơi xuống.

“Phụ thân cũng nhớ con.” Tô lão gia cảm giác mắt mình ướt ướt, vì không muốn luống cuống trước mặt mọi người, vội vàng chớp mắt.

“Tích Nhân, cha, chúng ta vào trong phủ nói đi.” Nhìn thấy Tô Tích Nhân rơi lệ, Đan Ty Tuấn đau lòng, không khỏi lên tiếng nói.

“Cha?” Tô lão gia nghe Đan Ty Tuấn gọi mình cha, nhất thời lại có chút ngu ngơ. Tô Tích Nhân ngưng tiếng khóc, mặt lại đỏ bừng.

“Tô huynh, chúng ta sắp, sắp, sắp thành thông gia rồi.” Đan Bá Uyên đi lên trước vỗ Tô lão gia còn ngu ngơ, sáng khoái cười nói.

“Các người?” Tô lão gia hoàn hồn, vui mừng nhìn vẻ mặt cười của Đan Ty Tuấn và gương mặt ngượng ngùng của nữ nhi, cũng nở nụ cười, “Đúng rồi, thông gia.”

...

Người hầu lần nữa giật mình, ách, thiếu gia hay chơi đùa bụi hoa nay sắp thành thân rồi?

Đối tượng là tiêu vật Tô tiểu thư?

????????

Tại sao? Khó giải thích

Kết cục

Túy Tiên tử lâu.

Tử lâu đệ nhất đệ nhị trong Kinh thành, không giống với tử lâu bình thường. Phần lớn người đến Túy Tiên lâu là văn nhân học sĩ cùng thương nhân, cho nên Túy Tiên lâu được trang trí cực kỳ trang nhã, càng không có tiếng động náo nhiệt như tử lâu bình thường.

Ở lầu hai Túy Tiên tử lâu, có bốn đôi nam nữ xuất sắc đang ngồi. Bọn họ chính là những người nổi danh trong kinh thành – “Tứ ưu công tử” cùng phu nhân của họ.

“Dục, sao không đưa Tiểu Ly Nhi đến?” Thương Tư Kiện tay ôm mặt lạnh, nhưng đáy mắt cất giấu nụ cười hạnh phúc nhìn Lãnh Mị, hỏi Đoan vương gia Ái Tân Giác La Thừa Dục.

“Ly Nhi bị phụ hoàng, mẫu hậu đón vào cung rồi.” Trả lời là Đoãn Bối Nhi, cười rất hạnh phúc, Ái Tân Giác La Ly Nhi, là kết tinh tình yêu của nàng và Dục ca ca, vừa nghĩ tới đứa bé búng bình kia, nàng liền không nhịn được mỉm cười.

Ái Tân Giác La Thừa Dục gấp thức ăn cho kiều thê, nói tới tiểu bảo bối cũng không nén được nụ cười.

“Kiện, huynh đang âm mưu gì với Ly nhi sao?” Đan Ty Tuấn ôm Tô Tích Nhân, theo thói quen dấu miệng với Thương Tư Kiện.

“Cái gì gọi là ta có âm mưu với Ly nhi?” Thương Tư Kiện nhướn lông mày, tuy nhiên, ách, ý tứ cũng không sai biệt lắm.

“Chẳng lẽ không đúng?” Đan Ty Tuấn tựa như cười, “Không phải huynh la hét nói muốn tìm vợ cho Tiểu Kiện Kiện nhà huynh sao?”

“Cái gì?” Vốn là Tô Tích Nhân đang vui đùa vào ăn vừa nghe, đột nhiên ngẩng đầu, “Tiểu Kiện không phải mới năm tuổi sao?” Trời ơi, nhỏ như vậy mà đã cưới vợ?

“Ách...” Thương Tư Kiện xấu hổ cười, “Lập thành tiểu tức phụ không tốt sao?”

“Cho nên huynh muốn bảo bối Ly nhi của ta?” Ái Tân Giác La Thừa Dục để đĩa xuống, ánh mắt nguy hiểm, “Muốn Ly nhi làm tiểu tức phụ thẳng bé nhà huynh?”

“Tiểu Kiện nhà ta rất tốt đó!” Nhìn vẻ mặt của Dục, Thương Tư Kiện ủy khuất phản bác,

“Sao lại bộ dạng như chịu lỗ thế?” “Dục là sợ con của chàng lớn lên sẽ phong lưu giống chàng.” Lãnh Mị lạnh lùng mở miệng.

“Mị nhi...” Thương Tư Kiện ủy khuất nhìn vợ yêu, “Đó là chuyện lúc trước, nàng đừng nói nữa.”

“Hừ.” Lãnh Mị trừng mắt liếc hần một cái, nàng không quên mình vì kẻ phong lưu này đã chảy bao nhiêu nước mắt.

“Mị nhi...” Thương Tư Kiện tựa như làm nũng lay lay cánh tay Lãnh Mị, hần lúc này nào có dáng vẻ của tay buôn lớn của kinh thành.

“Ha ha...”

Nhìn thấy dáng vẻ này của Thương Tư Kiện, thân là bạn xấu tốt nhất, Đan Ty Tuấn đương nhiên là không chút khách khí cười lớn lên. Mà đối lấy đương nhiên là cái trừng mắt của Thương Tư Kiện.

“Tuấn.” Tô Tích Nhân xua xua Đan Ty Tuấn đang cười lớn, mặc dù nàng cũng rất buồn cười.

Những người khác tất cả cũng cười trộm, một hồi lâu sau, Vân Lâm Nhi đột nhiên mở miệng:

“Bằng không, đính hôn cho con cái chúng ta đi.”

“Hả?”

Những người khác nhìn nàng, suy tư một lát sau, gật đầu. “Được.”

“Tiểu Ly nhi năm tuổi cùng tuổi với Tiểu Kiện Kiện, Tiểu Lâm nhi cùng Tiểu Thần Thần cùng ba tuổi, nếu có duyên, ngày sau theo hôn ước thành thân, nếu vô duyên, hôn ước tự động biến thành ước hẹn huynh muội.” Hơi trầm ngâm một lát sau, Ái Tân Giác La Thừa Dục nói.

“Đợi một chút...” Lãnh Mị đột nhiên lên tiếng, “Nhờ đâu, Kiệt nhi thích Lâm nhi thì làm sao bây giờ?”

“Chuyện này...”

Mọi người đúng là không nghĩ đến vấn đề này, chỉ lo số tuổi, cũng quên vạn nhất hai hài tử nhìn không thuận mắt thì phải xử lý như thế nào?” Không bằng bây giờ để cho chúng nó kết bái làm huynh đệ tỷ đệ, cứ thế xem như thế nào, xem duyên phận ra sao?” Vân Lâm Nhi đề nghị nói.

“Tốt.” Mọi người thử nghĩ xem, cũng chỉ có kế này là được.

Kết quả là, mấy hài tử thành huynh đệ tỷ muội kết nghĩa, còn việc chúng có hữu duyên kết làm phu thê hay không, vậy thì phải chờ xem duyên phận sau này.

—Toàn văn hoàn—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/on-thon-nuong-tu>